

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 391

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

18 grudnia 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

OPINIE

Komitet Regionów**97. sesja plenarna w dniach 8–10 października 2012 r.**

2012/C 391/01	Opinia Komitetu Regionów „Rozwój strategii morskiej na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego”	1
2012/C 391/02	Opinia Komitetu Regionów „Biała księga »Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur«”	7
2012/C 391/03	Opinia Komitetu Regionów „Zmieniona strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego”	11
2012/C 391/04	Opinia Komitetu Regionów „Plan działania w zakresie energii do roku 2050”	16
2012/C 391/05	Opinia Komitetu Regionów „Regionalne podejście do przystosowania się do zmiany klimatu w przypadku regionów nadbrzeżnych”	21
2012/C 391/06	Opinia Komitetu Regionów „Konkretne podejścia regionalne do zmiany klimatu w UE na przykładzie regionów górskich”	27

PL

Cena:
7 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

III Akty przygotowawcze

KOMITET REGIONÓW

97. sesja plenarna w dniach 8–10 października 2012 r.

2012/C 391/07	Opinia Komitetu Regionów „Nowe wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2013”	31
2012/C 391/08	Opinia Komitetu Regionów „Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020)”	37
2012/C 391/09	Opinia Komitetu Regionów „Pakiet dotyczący zamówień publicznych”	49
2012/C 391/10	Opinia Komitetu Regionów „Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR)”	84
2012/C 391/11	Opinia Komitetu Regionów „Globalny wymiar Europy: nowe podejście do finansowania działań zewnętrznych UE”	110
2012/C 391/12	Opinia Komitetu Regionów „Przegląd dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego i otwartych danych”	120
2012/C 391/13	Opinia Komitetu Regionów „Pakiet legislacyjny dotyczący ochrony danych”	127
2012/C 391/14	Opinia Komitetu Regionów „Pakiet dotyczący ochrony legalnej działalności gospodarczej”	134

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

OPINIE

KOMITET REGIONÓW

97. SESJA PLENARNA W DNIACH 8–10 PAŹDZIERNIKA 2012 R.

Opinia Komitetu Regionów „Rozwój strategii morskiej na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego”

(2012/C 391/01)

KOMITET REGIONÓW

- Z zadowoleniem przyjmuje propozycję dotyczącą rozwoju strategii morskiej na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego oraz opracowania planu działania na rzecz Atlantyku na lata 2014-2020.
- Podkreśla, że poparcie Komitetu dla strategii na rzecz Atlantyku zależy od przyjęcia szerszego podejścia, które w pełni uwzględni wymiar terytorialny, jednoznacznie określi związek między lądem a morzem i przyczyni się do osiągnięcia innych kluczowych celów polityki UE. Wobec tego wzywa Komisję Europejską do zmiany nazwy tej strategii na „Zintegrowaną strategię na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego”.
- Przyjmuje do wiadomości, że projekty w ramach planu działania na rzecz Atlantyku będą musiały wykorzystywać istniejące źródła finansowania na poziomie UE (fundusze w ramach wspólnych ram strategicznych i poza nimi), jak również inne fundusze na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz finansowanie przez sektor prywatny.
- Nie zgadza się z proponowanym zakończeniem działalności forum atlantyckiego po przyjęciu planu działania. Zaleca, by forum istniało do 2020 r. w celu nadzorowania wdrażania, monitorowania postępów i mobilizowania do realizacji celów strategii.
- Sugeruje, że struktura zarządzania powinna obejmować jak największy udział wielu zainteresowanych stron i podmiotów potencjalnie zaangażowanych w realizację strategii na rzecz Atlantyku, oraz apeluje o zastosowanie podejścia opartego na wielopoziomym sprawowaniu rządów podczas opracowywania, wdrażania, oceny i przeglądu planu działania.

Sprawozdawca	Paul O'DONOGHUE (IE/ALDE), członek Rady Hrabstwa Kerry oraz Władz Regionu Środkowozachodniego
Dokument źródłowy	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Rozwój strategii morskiej na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego” COM(2011) 782 final

I. UWAGI OGÓLNE

KOMITET REGIONÓW

1. Z zadowoleniem przyjmuje propozycję dotyczącą rozwoju strategii morskiej na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego oraz opracowania planu działania na rzecz Atlantyku na lata 2014-2020.

2. Jest zdania, że do tej pory nie uzgodniono strategicznej wizji przyszłego rozwoju obszaru Oceanu Atlantyckiego, co przynosi szkodę temu regionowi; uważa, że omawiany komunikat jest autentyczną okazją do przedstawienia takiej strategicznej wizji, opartej na spójności terytorialnej i dobrobycie.

3. Zgadza się z argumentami przemawiającymi za opracowaniem strategii europejskiej, gdyż wyzwania i możliwości związane z obszarem Oceanu Atlantyckiego wykraczają poza granice narodowe i wymagają bardziej całościowego i zintegrowanego podejścia. To powiedziawszy, podkreśla, że strategia musi także wykazać rzeczywistą wartość dodaną, jeśli chodzi o jej efekty i realizację.

4. Zakłada, że Komisja przedstawia swe propozycje jako „strategię na rzecz basenu morskiego” w ramach zintegrowanej polityki morskiej (w przeciwieństwie do „strategii makroregionalnej”); **podkreśla jednakże, że poparcie Komitetu dla strategii na rzecz Atlantyku zależy od przyjęcia szerszego podejścia**, które w pełni uwzględni wymiar terytorialny, jednoznacznie określi związek między lądem a morzem i przyczyni się do osiągnięcia innych kluczowych celów polityki UE.

5. Wobec tego wzywa Komisję Europejską do zmiany nazwy tej strategii na „Zintegrowaną strategię na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego” i uważa, że w odniesieniu do innych europejskich obszarów morskich nadmorskich (np. regionu Morza Północnego), należy opracować podobne strategie na podstawie doświadczeń z działań dotyczących obszaru Oceanu Atlantyckiego.

6. Uznaje specjalne wymogi regionów najbardziej oddalonych na Oceanie Atlantyckim i uważa, że strategia może stanowić szansę na osiągnięcie większej skuteczności i spójności ram politycznych UE w regionach.

7. Domaga się, by strategia na rzecz Atlantyku i jej plan działania były **silnie ukierunkowane na zatrudnienie, zrównoważony wzrost gospodarczy oraz inwestycje**, a jednocześnie by przyczyniały się do poprawy środowiska morskiego.

8. Sądzi, że jeśli chodzi o zasięg geograficzny, to należy w ramach strategii przyjąć podejście pragmatyczne, by zapewnić temu obszarowi elastyczność granic, która pozwoliłaby rozwiązać różne kwestie bez narzucania sztucznych ograniczeń; nawołuje niemniej do ponownego rozważenia geograficznego zasięgu północnej części tego obszaru, by uwzględnić w strategii Islandię.

9. Obawia się, że cenne doświadczenia płynące z rozwoju istniejących strategii makroregionalnych oraz innych strategii transnarodowych ⁽¹⁾ nie są uwzględniane w procesie opracowywania strategii na rzecz Atlantyku; odnosi się to szczególnie do kwestii takich jak zarządzanie, rozwój strategii politycznych, komunikacja i współodpowiedzialność, określanie celów oraz ewaluacja.

10. Podkreśla, że na forum atlantyckim spoczywa poważna odpowiedzialność za sprostanie oczekiwaniom zainteresowanych stron i zapewnienie zaangażowania wszystkich podmiotów w proces opracowywania planu działania, a także za ustanowienie spójnych ram programowania i wdrażania priorytetowych środków i projektów.

II. WYZWANIA I SZANSE

11. Nie zaprzecza wyzwaniom i możliwościom określonym przez Komisję Europejską, ale uważa, że plan działania musi skupić się na osiągnięciu konkretnych rezultatów i sprostac wyzwaniom, które można by skuteczniej rozwiązać dzięki podejściu partnerskiemu.

12. Podkreśla, że tematy określone w ramach planu działania muszą być ściślej skoordynowane z tematami strategii „Europa 2020” i jej inicjatywami przewodnimi, a także zgodne z tematami określonymi we wspólnych ramach strategicznych i z proponowaną reformą funduszy w kontekście wspólnych ram strategicznych.

13. Ogólnie popiera działy tematyczne określone przez Komisję Łuku Atlantyckiego (KPRNE) ⁽²⁾, a mianowicie: (1) dostępność i transport w obszarze Oceanu Atlantyckiego; (2) gospodarka i przemysł morski; (3) klimat i środowisko; (4) badania i innowacje; oraz (5) atrakcyjność terytoriów.

⁽¹⁾ Zob. zwłaszcza sprawozdanie w sprawie wdrażania strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego (EUSBSR), czerwiec 2011 r. (COM(2011) 381 final).

⁽²⁾ Stanowisko i propozycje Komisji Łuku Atlantyckiego w sprawie komunikatu KE ustanawiającego strategię na rzecz Oceanu Atlantyckiego, przyjęte przez Biuro Polityczne 22 marca 2012 r.

14. Podkreśla znaczenie rybołówstwa, połowu skorupiaków i akwakultury, a także łańcucha przetwarzania i wprowadzania na rynek produktów morskich w regionie Atlantyku oraz liczbę zależnych od niego miejsc pracy. Strategia na rzecz wzrostu i zatrudnienia w tym regionie musi koniecznie służyć konsolidacji i wzmocnieniu tej branży zatrudnienia.

15. Uważa, że plan działania musi uwzględnić potrzebę planowego podejścia do środowiska morskiego w obszarze Oceanu Atlantyckiego; sugeruje, że wymagać to będzie uzgodnionej koordynacji procesów morskiego planowania przestrzennego i zarządzania obszaramiorskimi w całym tym obszarze, a także lepszej koordynacji między ramami morskiego i lądowego planowania przestrzennego.

16. Uważa, że wybrzeże regionów położonych nad Atlantykiem jest bardzo atrakcyjne zarówno z punktu widzenia przyjmowania na stałe nowych mieszkańców, jak i działalności sezonowej, która jest związana zwłaszcza z żeglarstwem, rozrywką, turystyką i sportem. Obszary lokalne muszą się przygotować do przyjęcia przemieszczającej się ludności, która może wywierać presję na grunty, gospodarkę, środowisko i inne elementy wybrzeża.

17. Podkreśla, że opracowując strategię, należy wykorzystać rezultaty osiągnięte w ramach poprzednich i obecnych projektów finansowanych przez UE i realizowanych w obszarze Oceanu Atlantyckiego i dokonać oceny finansowanych do tej pory projektów oraz możliwości wykorzystania ich wyników w planie działania. Podkreśla, że może to mieć konsekwencje dla niektórych programów i może rodzić potrzebę zwiększenia skali projektów, by przyniosły większy i bardziej wymierny skutek.

18. Opowiada się za przyjęciem zewnętrznego wymiaru planu działania, by dążyć do realizacji strategicznych celów wspólnie z zainteresowanymi stronami zza Oceanu Atlantyckiego.

III. FINANSOWANIE STRATEGII NA RZECZ ATLANTYKU

19. Przyjmuje do wiadomości, że projekty w ramach planu działania na rzecz Atlantyku będą musiały wykorzystywać istniejące źródła finansowania na poziomie UE (fundusze w ramach wspólnych ram strategicznych i poza nimi), jak również inne fundusze na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz finansowanie przez sektor prywatny. Podkreśla, że **rodzi to szereg pytań odnośnie do konkretnego sposobu pozyskiwania środków finansowych na wdrażanie strategii**, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że opracowanie planu działania odbywa się równolegle do procesu programowania różnych unijnych programów finansowania.

20. Zwraca uwagę na to, że aby plan działania przyniósł efekty, należy jednoznacznie dostosować go do dostępnych środków; podkreśla, że rodzi to jeszcze większą potrzebę przyjęcia w ramach strategii bardziej zintegrowanego podejścia terytorialnego i bardziej bezpośredniego skoordynowania planu działania z celami strategii „Europa 2020” oraz zapewnienia zgodności z wymogami prawnymi różnych funduszy UE.

Finansowanie w ramach wspólnych ram strategicznych

21. Sugeruje, by forum atlantyckie współpracowało z odpowiednimi organami zarządzającymi w zainteresowanych pięciu państwach członkowskich, by zapewnić wystarczające odzwierciedlenie w **krajowych umowach partnerskich** priorytetów określonych w strategii na rzecz Atlantyku oraz by zapewnić wystarczającą komplementarność między programami operacyjnymi a środkami podejmowanymi w ramach planu działania. Obawia się jednak, że strategia opracowana w ramach zintegrowanej polityki morskiej będzie pozostawiała jedynie ograniczone możliwości dostosowania się do programów finansowanych w kontekście wspólnych ram strategicznych, z wyjątkiem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego.

22. Zwraca uwagę, że opracowanie planu działania będzie musiało zatem być zgodne z zasadami i celami funduszy, zwłaszcza tych objętych wspólnymi ramami strategicznymi.

23. Nie popiera konkretnego asygnowania środków na plan działania na rzecz Atlantyku w ramach każdego **programu operacyjnego**, zważywszy na zaproponowaną ścisłą koncentrację tematyczną narzuconą organom zarządzającym.

24. Sugeruje jednak, by forum atlantyckie współpracowało z organami zarządzającymi podczas procesu programowania, by określić sposób finansowania środków w ramach planu działania, dzięki jednoznacznej zgodności z wybranymi priorytetami tematycznymi odpowiednich programów i konkretnym kryteriom selekcji projektów.

25. Podkreśla możliwości tkwiące w niektórych elementach przepisów dotyczących wspólnych ram strategicznych, jeśli chodzi o wspieranie i wdrażanie kluczowych celów strategii na rzecz Atlantyku, zwłaszcza chodzi tu o **podejście wielofundusowe**; sugeruje ponadto, że osiągnięcie spójności między strategią a niektórymi zintegrowanymi podejściami w kontekście wspólnych ram strategicznych (takimi jak wymiar miejski, zintegrowane inwestycje terytorialne, wspólne plany działania) może umożliwić, jeśli się ją odpowiednio wykorzysta, spożytkowanie doświadczeń i wiedzy fachowej władz lokalnych, by pomóc osiągnąć kluczowe cele strategii na rzecz Atlantyku.

26. Proponuje ponadto, by roczne sprawozdania z wdrażania odpowiednich programów obowiązkowo zawierały ocenę sposobu, w jaki programy realizowane w ramach wspólnych ram strategicznych przyczyniają się do osiągania celów strategii na rzecz Atlantyku i do wdrażania planu działania.

Programy współpracy terytorialnej

27. Uważa, że przyszłe programy współpracy terytorialnej będą miały zasadnicze znaczenie dla realizacji kluczowych aspektów strategii na rzecz Atlantyku, i podkreśla, że istnieje ponad dziesięć programów współpracy terytorialnej (transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej), które są obecnie wdrażane w proponowanym obszarze objętym strategią.

28. Popiera dalsze wdrażanie **(transnarodowego) programu na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego** oraz przyznanie na niego więcej środków, by sprostać niektórym ambitnym celom określonym w tej strategii; sugeruje ponadto, że program na rzecz obszaru Oceanu Atlantyckiego jest odpowiednim instrumentem do wystosowywania konkretnych zaproszeń do składania ofert dotyczących „strategicznych inicjatyw” (projektów przewodnich) w ramach strategii na rzecz Atlantyku, a także do finansowania *platformy ds. wdrażania* (zob. pkt 40-41).

29. Proponuje, by forum atlantyckie **wykorzystało program INTERACT do wspierania działań na rzecz zwiększania świadomości** i by zaangażowało organy zarządzające operujące w ramach istniejących programów współpracy terytorialnej na wczesnym etapie opracowywania planu działania na rzecz Atlantyku.

30. Podkreśla, że tego rodzaju zaangażowanie pomogłoby:

- a) w opracowywaniu planu działania dzięki określeniu następujących kwestii: doświadczeń płynących z zarządzania programem INTERREG, które mogłyby zostać wykorzystane przy wdrażaniu strategii, wpływu strategii na wdrażanie programów, uwzględniając między innymi synergię i współpracę między programami, a także sposobu skutecznego zarządzania w ramach różnych programów projektami strategii na rzecz Atlantyku;
- b) w procesie programowania dzięki: podnoszeniu świadomości na temat strategii w ramach programów współpracy terytorialnej, określaniu odpowiednich projektów mających na celu osiągnięcie celów strategii, wykorzystanie programów współpracy do zajęcia się kwestiami tematycznymi i ułatwienia wymiany między programami.

Finansowanie z innych programów UE

31. Wyraża zaniepokojenie brakiem wystarczającej spójności między innymi programami UE, w związku z czym osiągnięcie celów strategii na rzecz Atlantyku oraz wymogów dotyczących finansowania jej planu działania nie będzie wystarczająco zapewnione w okresie programowania 2014-2020.

32. Zwraca uwagę, tytułem przykładu, na nowe „zintegrowane projekty” w ramach programu LIFE+ (2014-2020). Mają one bardziej długofalowy charakter i obejmują większe obszary terytorialne, by umożliwić lepsze wdrażanie polityki ochrony środowiska i przeciwdziałania zmianie klimatu, ale nie obejmują one projektów w zakresie środowiska morskiego⁽³⁾. Uważa, że jest to zmarnowana szansa na to, by osiągnąć kluczowe cele określone w zintegrowanej polityce morskiej i w strategii na rzecz Atlantyku.

33. Podobnie ubolewa, że nie uwzględniono obszaru Oceanu Atlantyckiego przy określaniu sieci bazowych w ramach sieci transeuropejskich, i domaga się, by nadano priorytet *instrumentowi „Łącząc Europę”* w celu rozwiązywania podstawowych kwestii dotyczących dostępności i peryferyjności (w transporcie, energii i ICT) w obszarze Oceanu Atlantyckiego.

34. Zastanawia się, w jaki sposób forum atlantyckie zamierza doprowadzić do lepszego ukierunkowywania i wykorzystywania innych dostępnych środków UE oraz zwiększyć pozyskiwanie zasobów na realizację celów strategii. Proponuje na przykład, by w ramach planu działania promować partnerstwa w zakresie

badan naukowych w całym obszarze Oceanu Atlantyckiego w celu zmaksymalizowania wsparcia w ramach programu „Horyzont 2020”.

Inne źródła finansowania

35. Jest zaniepokojony brakiem nacisku na pozyskiwanie finansowania od sektora prywatnego oraz ogólnie na angażowanie sektora prywatnego w realizację celów strategii. Sądzi, że jest to wyzwanie, którym powinno zająć się forum atlantyckie poprzez proces konsultacji i dostosowane do potrzeb kampanie informacyjne.

36. Zauważa, że obecny kryzys finansów publicznych oznacza konieczność przyciągania w obszarze Oceanu Atlantyckiego inwestycji międzynarodowych w celu wykorzystania dostępnych możliwości (w sektorach takich jak morskie odnawialne źródła energii, produkty morskie i akwakultura, zasoby morskie, transport morski i rozwój portów). Sugeruje, że promowanie obszaru Oceanu Atlantyckiego jako miejsca do inwestowania i prowadzenia działalności gospodarczej powinno być kluczowym elementem planu działania.

37. Sugeruje, by forum atlantyckie współpracowało także z Komisją Europejską i Europejskim Bankiem Inwestycyjnym w celu oceny możliwości utworzenia specjalnego instrumentu finansowego służącego ułatwianiu przygotowywania projektów, które będą do zaakceptowania dla banków, poprzez łączenie dotacji z pożyczkami, instrumentami kapitałowymi i instrumentami zabezpieczenia przed ryzykiem oraz wprowadzenie prostszych procedur realizacji projektów.

IV. ZARZĄDZANIE STRATEGIĄ I JEJ WDRAŻANIE

38. Podkreśla, że aby strategia na rzecz Atlantyku została z powodzeniem wdrożona, musi być silnie zakorzeniona w strukturach politycznych i administracyjnych, co wymaga:

- a) zobowiązań, zaangażowania i poczucia współodpowiedzialności na szczeblu politycznym,
- b) podejścia opartego na wielopoziomym sprawowaniu rządów (obejmującym poziom unijny, krajowy, regionalny i lokalny) oraz
- c) wystarczających zasobów ludzkich i w zakresie pomocy technicznej.

Aspekty związane z zarządzaniem

39. Sugeruje, że struktura zarządzania powinna obejmować jak największy udział wielu zainteresowanych stron i podmiotów potencjalnie zaangażowanych w realizację strategii na rzecz Atlantyku, oraz apeluje o zastosowanie podejścia opartego na wielopoziomym sprawowaniu rządów podczas opracowywania, wdrażania, oceny i przeglądu planu działania.

40. Niemniej jednak dostrzega, że bez silnego politycznego zaangażowania państw członkowskich na najwyższym poziomie oraz bez krajowych procesów koordynacji między właściwymi dziedzinami polityki strategia na rzecz Atlantyku nie spełni oczekiwań i nie zostaną zrealizowane jej cele. Jednocześnie zauważa, że plan działania nie zostanie skutecznie wdrożony bez pełnego zaangażowania podmiotów lokalnych i regionalnych i ich poczucia współodpowiedzialności za strategię.

⁽³⁾ Zob. projekt opinii w sprawie rozporządzenia ustanawiającego program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) Cdr 86/2012.

41. Nie zgadza się z proponowanym zakończeniem działalności forum atlantyckiego po przyjęciu planu działania. Zaleca, by forum istniało do 2020 r. w celu nadzorowania wdrażania (za pośrednictwem platformy ds. wdrażania (zob. pkt 27, 41)), monitorowania postępów i mobilizowania do realizacji celów strategii.

42. Proponuje, by dla strategii na rzecz Atlantyku opracowano następujący model zarządzania: (a) **forum atlantyckie** – zapewniające polityczny nadzór na poziomie UE oraz obejmujące **platformę ds. wdrażania** – służącą jako punkt kontaktowy ds. strategii, inicjującą działania na rzecz budowania potencjału, zapewniającą wskazówki dotyczące opracowywania projektów oraz wspierającą realizację planu działania i nią zarządzającą; (b) **krajowe i regionalne punkty koordynacyjne** – działające na rzecz spójności polityki oraz zachęcające zainteresowane strony i potencjalnych organizatorów projektów do udziału we wdrażaniu strategii na rzecz Atlantyku.

Aspekty związane z wdrażaniem

43. Podkreśla, że obszar Oceanu Atlantyckiego to niejednorodna przestrzeń geograficzna o bardzo zróżnicowanych cechach, na której występują różne kultury i światopoglądy. Sądzi, że aby realizacja strategii się powiodła, trzeba poczynić większe wysiłki na rzecz poszerzenia i pogłębienia zakresu i charakteru współpracy w tym obszarze. Oczekuje, że strategia na rzecz Atlantyku (a) zapewni wspólny punkt odniesienia, który to umożliwi, ale (b) musi ona także obejmować działania na rzecz budowania potencjału w celu wzmocnienia ducha współpracy.

44. Jest zdania, że plan działania na rzecz Atlantyku, po jego przyjęciu, będzie wymagał prowadzenia **działań informacyjno-komunikacyjnych** w celu zwiększenia jego wyeksponowania, promowania zrozumienia jego celów, zaangażowania w jego realizację większej liczby podmiotów (zwłaszcza z sektora prywatnego) oraz z czasem prezentowania rezultatów strategii.

45. Podkreśla potencjalne korzyści, jakie może przynieść rozporządzenie dotyczące EUWT jako narzędzie ułatwiające wdrażanie strategii.

46. Proponuje, by w Komisji Europejskiej utworzyć **międzyresortową grupę zadaniową ds. strategii na rzecz Atlantyku** w celu zapewnienia spójności między właściwymi dziedzinami polityki oraz kompatybilności celów strategii na rzecz Atlantyku oraz unijnych programów i możliwości finansowania. Sugeruje ponadto, by z uwagi na horyzontalny charakter strategii grupie zadaniowej przewodniczył Sekretariat Generalny.

V. PLAN DZIAŁANIA NA RZECZ ATLANTYKU – PROCES

47. Podkreśla potrzebę przyspieszenia procesu przyjmowania planu działania oraz proponuje, by forum atlantyckie (komitet kierowniczy i komitet sterujący) zbierało się częściej w celu określania kolejnych etapów procesu i dbania o realizację działań w wyznaczonych terminach.

48. Oczekuje zapowiedzianego dokumentu do dyskusji, który musi zapewnić podstawy do szerszego, bardziej ustrukturyzowanego procesu mobilizacji i konsultacji zainteresowanych

stron w 2012 r., oraz wzywa Komisję Europejską, by szybko poszerzyła i pogłębiła zakres zaangażowania, tak by zainteresowane strony, w tym władze lokalne i regionalne, miały poczucie wystarczającej współodpowiedzialności za plan działania i wprowadziły do procesu aspekty prawdziwie oddolne i nakierowane na obywatela.

49. Wyraża zaniepokojenie tym, że proponowane seminaria tematyczne (po jednym na państwo członkowskie) nie będą wystarczające do zaangażowania zainteresowanych stron i zapewnienia im poczucia współodpowiedzialności za realizację strategii. Proponuje, by przewidzieć dodatkowe działania związane ze strategią na rzecz Atlantyku w celu uzgodnienia strategicznej wizji, omówienia aspektów związanych z zarządzaniem, określenia celów i prawdziwych wyznaczników sukcesu oraz wyjaśnienia kwestii związanych z finansowaniem. Sugeruje ponadto, że Komisja Europejska powinna włączyć swe krajowe przedstawicielstwa w zapewnianie szerszego uczestnictwa w procesie dotyczącym planu działania.

50. Podkreśla, że **trzeba przyspieszyć proponowane terminy przyjmowania planu działania**, aby dostosować je do odpowiednich priorytetów programu finansowania na lata 2014–2020.

51. Zaleca, by w ramach procesu dotyczącego strategii na rzecz Atlantyku uzgodnić najpierw **strategiczną wizję dotyczącą obszaru Atlantyku**, która musi stanowić punkt odniesienia dla planu działania na rzecz Atlantyku na lata 2014–2020. Ponadto sugeruje, że ten plan działania powinien:

- określać **kluczowe priorytety, środki i projekty przewodnie** – w tym działania w krótkim, średnim i dłuższym okresie;
- wskazywać wyraźnie **określone role i zadania wszystkich podmiotów politycznych i podmiotów zajmujących się wdrażaniem** w ramach struktury wielopoziomowego sprawowania rządów z jasnym porządkiem wdrażania pozwalającym na realizację celów strategii;
- obejmować **środki na rzecz budowania potencjału**, by wzmacniać etykę współpracy w całym obszarze;
- określać **kluczowe cele i zestaw wskaźników** – w celu mierzenia rezultatów i przyjęcia podejścia opartego na wynikach;
- wskazywać uzgodniony **proces oceny i śródkresowego przeglądu** osiągnięć;
- obejmować **moduł informacyjny i komunikacyjny**, by zwiększać zauważalność, promować zrozumienie celów UE i angażować większą liczbę podmiotów w realizację strategii;
- wskazywać **zasoby**, zarówno finansowe, jak i ludzkie, **potrzebne** do realizacji planu działania.

52. Domaga się, by strategia na rzecz Atlantyku i proces opracowywania jej planu działania stał się częścią zaproponowanej przez Komisję Europejską oceny wartości dodanej podejścia makroregionalnego w 2013 r., zgodnie z postulatem Rady Europejskiej.

53. Proponuje, by plan działania został przyjęty przez forum atlantyckie, oraz apeluje do przyszłej prezydencji irlandzkiej, by uznała za priorytet zatwierdzenie przez Radę Europejską w okresie przewodnictwa Irlandii planu działania, który skupia się na wynikach, a także obejmuje wiarygodny proces monitorowania i stałej oceny oraz zaplanowany przegląd śródkresowy.

Bruksela, 9 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Biała księga »Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur«”

(2012/C 391/02)

KOMITET REGIONÓW

- Podkreśla, że wszystkie kluczowe podmioty, w tym władze lokalne i regionalne, które zarządzają systemami emerytur dodatkowych większości pracowników służby cywilnej, powinny uczestniczyć w procesie konsultacji dotyczących reform krajowych systemów emerytalnych.
- Podkreśla, że liczne aspekty polityki emerytalnej UE oraz elementy strategii „Europa 2020” wspierają się wzajemnie. Osiągnięcie wyższej stopy zatrudnienia w ramach tej strategii przyczynia się do ogólnej stabilności ochrony socjalnej oraz systemów emerytalnych. Odpowiednie świadczenia emerytalne są z kolei istotnym warunkiem osiągnięcia celu ograniczenia ubóstwa, określonego w strategii „Europa 2020”, gdyż osoby starsze w UE są nadal słabszą grupą pod względem społeczno-gospodarczym. Obok reformy systemów emerytalnych konieczny jest także szereg towarzyszących środków z dziedziny rynku pracy, aby również w przyszłości zagwarantować odpowiednie dochody osób starszych.
- Z uwagi na obawy dotyczące przejrzystości oraz poziomu kosztów i opłat związanych z różnego typu prywatnymi programami emerytalnymi, z zadowoleniem przyjąłby badanie porównawcze w celu zastosowania na skalę europejską najlepszych praktyk w tym zakresie.

Sprawozdawca	Paul LINDQUIST (SE/PPE), członek Rady Gminy Lidingö
Dokument źródłowy	Biała księga „Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur” COM(2012) 55 final

I. STANOWISKO KOMITETU REGIONÓW

KOMITET REGIONÓW

Wprowadzenie

1. Z zadowoleniem przyjmuje dążenie Komisji do sprostania poważnym wyzwaniom, przed którymi stoją systemy emerytalne wielu państw członkowskich.

2. Przywiązuje dużą wagę do zapewnienia odpowiedniej opieki emerytalnej, możliwej do sfinansowania w dłuższym okresie, nie tylko w kontekście europejskich perspektyw wzrostu, lecz także dobrobytu i jakości życia obywateli UE.

3. Jest zdania, że długoterminowa stabilność gospodarcza systemów emerytalnych jest zasadniczym warunkiem wstępnym dla pewnych i odpowiednich emerytur.

4. Podkreśla, że państwowe systemy emerytalne będą w przyszłości nadal odgrywać ważną rolę w zapewnieniu każdemu emerytowi właściwego zabezpieczenia.

5. Uważa, że system emerytalny, w którym podstawą uprawnień są odpowiednie dochody z całego okresu aktywności zawodowej, przyczynia się do zapewnienia stabilnej opieki emerytalnej w dłuższej perspektywie.

6. Podkreśla, że systemy emerytalne rozwijały się przez długi okres w zależności od warunków panujących w poszczególnych państwach członkowskich. Kształtowanie ustawowych systemów emerytalnych jest więc zadaniem tych państw.

7. Podkreśla, że wszystkie kluczowe podmioty, w tym władze lokalne i regionalne, które zarządzają systemami emerytur dodatkowych większości pracowników służby cywilnej, powinny uczestniczyć w procesie konsultacji dotyczących reform krajowych systemów emerytalnych.

8. Zwraca uwagę, że w wielu państwach członkowskich partnerzy społeczni odpowiadają za kształtowanie pracowniczych programów emerytalnych. W takim przypadku ewentualne zmiany zostaną oczywiście wprowadzone przez partnerów społecznych.

9. Stwierdza, że biała księga jest oparta na art. 153 TFUE. To przede wszystkim państwa członkowskie odpowiadają za organizację swoich systemów emerytalnych. UE może jednak wspierać i uzupełniać działania państw członkowskich w dziedzinie ochrony socjalnej. Biała księga nie zawiera żadnych

konkretnych propozycji legislacyjnych, nie powinna zatem powodować problemów związanych z zasadą pomocniczości i proporcjonalności. Komitet pragnie jednak podkreślić, że wszelkie przyszłe wnioski ustawodawcze dotyczące emerytur będą wymagały dokładnej analizy pod kątem zasady pomocniczości.

10. Podkreśla, że liczne aspekty polityki emerytalnej UE oraz elementy strategii „Europa 2020” wspierają się wzajemnie. Osiągnięcie wyższej stopy zatrudnienia w ramach tej strategii przyczynia się do ogólnej stabilności ochrony socjalnej oraz systemów emerytalnych. Odpowiednie świadczenia emerytalne są z kolei istotnym warunkiem osiągnięcia celu ograniczenia ubóstwa, określonego w strategii „Europa 2020”, gdyż osoby starsze w UE są nadal słabszą grupą pod względem społeczno-gospodarczym⁽¹⁾. Obok reformy systemów emerytalnych konieczny jest także szereg towarzyszących środków z dziedziny rynku pracy, aby również w przyszłości zagwarantować odpowiednie dochody osób starszych.

Wyważone proporcje między życiem zawodowym a okresem emerytalnym

11. Popiera cel Komisji, by w uzasadnionych wypadkach podnieść wiek emerytalny zgodnie z wyższą średnią długością życia, co może przyczynić się do stabilności systemów emerytalnych. Będzie to jednak wymagało wdrożenia różnych rozwiązań praktycznych w poszczególnych państwach członkowskich.

12. Uważa, że elastyczny wiek emerytalny może spowodować, iż niektóre osoby zdecydują się zakończyć pracę później, niż miałyby to miejsce przy ustalonym wieku emerytalnym. Umożliwi to dłuższą aktywność zawodową, zależnie od indywidualnej sytuacji.

13. Podkreśla znaczenie wyższego udziału starszych pracowników (w wieku 55–64 lata) w rynku pracy. Znaczne zwiększenie poziomu zatrudnienia⁽²⁾ przyniosłoby duże korzyści zarówno dla wzrostu gospodarczego, jak i poprawy stabilności systemów opieki emerytalnej.

14. Stwierdza, że zatrudnienie kobiet, młodzieży i migrantów ma duży potencjał wzrostu, oraz pragnie podkreślić wagę zwiększania poziomu zatrudnienia we wszystkich grupach wiekowych. Istotna jest także poprawa warunków dla wcześniejszego wejścia na rynek pracy ludzi młodych i migrantów.

⁽¹⁾ CdR 319/2010 fin.

⁽²⁾ Według Eurostatu poziom ten, jak przytoczono w białej księdze, wynosi w wielu krajach mniej niż 40 %.

15. Wnosi, by państwa i pracodawcy wdrożyli środki zmierzające do tego, by ułatwić starszym pracownikom pozostanie na rynku pracy i zachęcić ich do tego.

16. Z zadowoleniem przyjąłby – tam gdzie to możliwe – częstsze stosowanie zasady stopniowego przechodzenia na emerytury, czyli stopniowego przejścia od stanu pełnego zatrudnienia do stanu braku aktywności zawodowej.

17. Zwraca uwagę, że wraz z wydłużającym się wiekiem zwiększa się też prawdopodobieństwo ograniczonej zdolności do pracy w wyniku stałych problemów zdrowotnych czy niepełnosprawności⁽³⁾. Dlatego szczególnie ważne jest istnienie skutecznych środków w zakresie przekwalifikowania i dostosowania ścieżki zawodowej i zmiany miejsca pracy przez całe życie zawodowe, a także wspieranie uczenia się przez całe życie i aktywnego starzenia się w dobrym zdrowiu.

18. Jest zdania, że władze i partnerzy społeczni powinni opracować i wprowadzić kolejne środki, aby propagować i wspierać dalsze zatrudnienie starszych pracowników oraz wyeliminować zbyt duży odstęp czasowy między faktycznym przejściem na emeryturę a ustawowym wiekiem emerytalnym.

Dodatkowe emerytury

19. Jest zdania, że pracownicze programy emerytalne mogą być ważnym uzupełnieniem emerytury państwowej. UE powinna więc wspierać rozpowszechnianie sprawdzonych rozwiązań, aby przyspieszać rozwój pracowniczych systemów emerytalnych w państwach członkowskich oraz zwiększać ich wkład w system emerytalny oparty na kilku filarach.

20. Wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie, by w większym stopniu uwzględniły fakt, że pracownicy małych i średnich przedsiębiorstw oraz pracownicy nisko wykwalifikowani i wykonujący nietypową lub strukturalnie niepewną pracę często nie są traktowani na równi z innymi w pracowniczych programach emerytalnych.

21. Stwierdza, że pracownicze programy emerytalne różnią się od programów prywatnych. Ponadto występuje ogromna różnica między pracowniczymi systemami emerytalnymi a produktami ubezpieczeniowymi. Dalsze przepisy dotyczące wypłacalności mogą doprowadzić do wzrostu kosztów pracowniczych systemów emerytalnych, bez poprawy warunków tychże emerytur dla pracowników.

22. Jest zdania, że emerytury ustawowe, ewentualnie w połączeniu z pracowniczymi, powinny być obliczane tak, by obywatele mogli utrzymać odpowiedni standard życia po przejściu na emeryturę, lecz sądzi też, że należy zachęcać do prywatnych oszczędności oraz do uczestnictwa w trzecim filarze systemów emerytalnych.

23. Podkreśla możliwość zachęcania do likwidacji przeszkód utrudniających większe uczestnictwo w rynku pracy. Składki do pracowniczych programów emerytalnych uzależnione od wieku,

jak to ma miejsce w programach o zdefiniowanym świadczeniu, sprawiają, że koszty zatrudniania lub dalszego zatrudniania starszych pracowników są dość wysokie.

24. Zwraca uwagę, że w przypadku emerytur pracowniczych często wymagany jest określony czas zatrudnienia, aby można było zaliczyć okresy składkowe. Tymczasem wielu młodszych pracowników stosunkowo często zmienia miejsce pracy, a nawet kraj. Komitet uważa, że ważne jest zaliczenie zapłaconych składek w przypadku tych pracowników.

25. Zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje możliwość przenoszenia uprawnień emerytalnych i oczekuje na propozycje Komisji w tym zakresie. Kwestia ta jest jednak bardzo złożona, jako że trzeba uwzględnić zróżnicowanie pracowniczych programów emerytalnych w poszczególnych państwach członkowskich. Nie można zwłaszcza narażać na szwank gotowości pracodawców do finansowania emerytur pracowniczych. Ponadto należy w większym stopniu zwrócić uwagę na skutki podatkowe, przepisy dotyczące podziału majątku itp.

26. Z uwagi na obawy dotyczące przejrzystości oraz poziomu kosztów i opłat związanych z różnego typu prywatnymi programami emerytalnymi, z zadowoleniem przyjąłby badanie porównawcze w celu zastosowania na skalę europejską najlepszych praktyk w tym zakresie.

Równość płci

27. Pochwala Komisję za uwzględnienie zalecenia Komitetu⁽⁴⁾ dotyczącego przestrzegania równości płci. Aspekt ten ma szczególne znaczenie dla władz lokalnych i regionalnych, ponieważ kobiety stanowią większość zatrudnionych w wielu obszarach⁽⁵⁾.

28. Popiera zalecenie Komisji skierowane do państw członkowskich, by zrównać wiek emerytalny kobiet i mężczyzn i zlikwidować w ten sposób różnice ze względu na płeć oraz umożliwić kobietom wypracowanie wyższych emerytur.

29. Stoi na stanowisku, że duże różnice w poziomie zatrudnienia kobiet i mężczyzn w wieku 55–64 lat wymagają szczególnego uwzględnienia aspektów związanych z równouprawnieniem w kontekście dłuższego życia zawodowego i aktywnego starzenia się, np. poprzez środki na rzecz lepszego godzenia aktywności zawodowej i obowiązków domowych.

30. Wskazuje, że brak innych możliwości opieki nakłada dalsze obowiązki głównie na kobiety w wielu państwach członkowskich, co często skutkuje wcześniejszym przejściem na emeryturę.

31. Podkreśla, że wyższa stopa zatrudnienia kobiet prowadzi do większych wymogów w zakresie dostępu do wysokiej jakości opieki nad dziećmi i osobami starszymi. Ważne jest, by władze lokalne i regionalne dysponowały odpowiednimi środkami, aby sprostać temu zadaniu.

⁽³⁾ Applica, CESEP i Alphametrics (2007), *Men and women with disabilities in the EU: Statistical analysis of the LFS ad hoc module and the EU-SILC*.

⁽⁴⁾ CdR 319/2010 fin.

⁽⁵⁾ Eurostat (2008): „Życie kobiet i mężczyzn w Europie – portret statystyczny”.

32. Stwierdza, że w niektórych państwach członkowskich kobiety są bardziej niż mężczyźni dotknięte chronicznymi chorobami czy dolegliwościami, co wiąże się ze zmniejszoną zdolnością do zatrudnienia, natomiast w innych państwach bardziej narażenie są mężczyźni. Dlatego też władze lokalne i regionalne powinny być szczególnie zobowiązane do zapewnienia swoim pracownikom dobrego otoczenia pracy.

33. Zwraca uwagę, że możliwość pracy w niepełnym wymiarze, np. podczas opieki nad małymi dziećmi, może być dla wielu osób, zwłaszcza kobiet, ważnym warunkiem pozostania na rynku pracy. Jednocześnie należy zapewnić, by nikt nie był zmuszony do niepożądanej pracy w niepełnym wymiarze, która ma negatywny wpływ na przyszłe wypłaty emerytur.

34. Aby ustawowy urlop rodzicielski nie prowadził do zmniejszenia emerytury, należy wezwać państwa członkowskie do poszukiwania możliwości uwzględnienia takich okresów w uprawnieniach emerytalnych. Powinno to dotyczyć także obowiązku służby wojskowej.

Informacje

35. Wskazuje, że reformy powinny zmierzać do stworzenia systemów emerytalnych, które w perspektywie długoterminowej gwarantowałyby stabilność. Reformy zakończą się sukcesem tylko wtedy, gdy będą postrzegane jako sprawiedliwe, dlatego konieczne jest dobre informowanie opinii publicznej o rzeczywistych problemach i możliwościach ich rozwiązania.

36. Podkreśla, że kompleksowe informacje na temat emerytur są ważne dla ułatwienia obywatelom decyzji dotyczących planowania przejścia na emeryturę. Ponadto swobodny przepływ osób w UE sprawia, że coraz więcej obywateli Unii nabywa podczas swojego życia zawodowego uprawnień emerytalnych w różnych krajach, co jeszcze bardziej wzmacnia zapotrzebowanie na wszechstronne informacje.

37. Zwraca się więc do Komisji, by rozważyła utworzenie wspólnej platformy internetowej obejmującej kompleksowe informacje na temat emerytur.

Sprawy różne

38. Podkreśla, że odpowiednie systemy emerytalne są istotne dla dobrostanu człowieka oraz mają decydujące znaczenie dla uniknięcia nadmiernych obciążeń finansowych dla władz lokalnych i regionalnych.

39. Wzywa Komisję, by w ramach przyszłych środków w tym zakresie uwzględniła odpowiednie oceny skutków, obejmujące w szczególności analizę skutków dla władz lokalnych i regionalnych.

40. Wzywa Komisję, by zbadała potrzebę koordynacji w tej dziedzinie, w ramach otwartej metody koordynacji, w celu wspierania zarówno swobody przemieszczania się, jak i stabilności systemów emerytalno-rentowych.

Bruksela, 10 października 2012 r.

*Przewodniczący
Komitetu Regionów*

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Zmieniona strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego”

(2012/C 391/03)

KOMITET REGIONÓW

- Podkreśla, że strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego stanowi dobrą podstawę, by sprawdzić, w jakiej mierze określona strategia dla szerszego makroregionu geograficznego może faktycznie wzmocnić konkurencyjność UE i wesprzeć inteligentny i zrównoważony wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu.
- Przyjmuje z zadowoleniem wysiłki mające na celu większe zbliżenie zmienionych celów strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego – ocalenia morza, rozwoju połączeń w regionie i zwiększenia dobrobytu – do celów strategii „Europa 2020”.
- Pragnie zauważyć, że wzmocnienie spójności i konkurencyjności gospodarczej wymaga mocniejszych powiązań między zainteresowanymi stronami z sektora badań naukowych, innowacji i przemysłu. Regiony i uniwersytety powinny współpracować w całym makroregionie Morza Bałtyckiego, tak by stał się on wzorem dla sieci inteligentnej specjalizacji.
- Uważa, że należy nadal zwracać uwagę na wspieranie inicjatyw na rzecz zrównoważonego rozwoju oraz na tworzenie dodatkowych środków na rzecz rozwoju zatrudnienia i umiejętności oraz zwiększania dobrobytu i włączenia społecznego.
- Podkreśla, że choć strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego jest wewnętrzną strategią unijną, dla jej powodzenia niezbędna jest współpraca z państwami spoza UE, a zwłaszcza Rosją.
- Podkreśla, że struktury Wymiaru Północnego powinny być w jak największym stopniu wykorzystywane w kontekście ściślejszej współpracy między UE a Rosją w regionie Morza Bałtyckiego.
- Jest zaniepokojony, że nie zwrócono uwagi na rolę gmin i regionów we wdrażaniu strategii. Dlatego proponuje, by zarówno w strategii, jak i w zmienionym planie działania wyraźnie stwierdzić, że ich wdrażaniu będzie przyświecać zasada wielopoziomowego sprawowania rządów.
- Podkreśla, że zainteresowane podmioty polityczne muszą wykazać jasne zaangażowanie i przyjąć wiodącą rolę w celu osiągnięcia postępu w realizacji strategii we wszystkich uczestniczących w niej państwach.
- Zwraca uwagę, że trzeba wyjaśnić wkład krajowych programów w ramach funduszy strukturalnych we wdrażanie strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego, z uwzględnieniem różnic między regionami w państwach członkowskich i ich potrzeb w zakresie rozwoju.

Sprawozdawca

Pauliina HAIJANEN (FI/PPE), członkini Zarządu Rady Miasta Laitila

Dokument źródłowy

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczący strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego

COM(2012) 128 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE**KOMITET REGIONÓW**

1. Przyjmuje z zadowoleniem komunikat Komisji z 23 marca 2012 r. i uznaje zaproponowane w nim rozwiązania za krok w dobrym kierunku, prowadzący do poprawy ukierunkowania strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego, dostosowania do siebie strategii politycznych i finansowania, wyjaśnienia zakresu odpowiedzialności poszczególnych podmiotów oraz usprawnienia komunikacji.

2. Zauważa, że strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego ma na celu poprawę koordynacji i spójności polityki pomiędzy regionami w tym obszarze z myślą o rozwiązywaniu wspólnych problemów występujących w regionie Morza Bałtyckiego i trwałym zwiększeniu dobrobytu regionu. Strategia dotyczy zagadnień, z którymi poszczególne regiony i państwa członkowskie nie są w stanie same sobie poradzić. Kluczowym czynnikiem jest współpraca i koordynacja działań między państwami członkowskimi, regionami i gminami makroregionu, UE, organizacjami działającymi w skali całego regionu, instytucjami finansującymi i organizacjami pozarządowymi.

3. Zwraca uwagę na opinię Komitetu Regionów „Rola władz lokalnych i regionalnych w realizacji celów strategii »Europa 2020« ” (CdR 72/2011 fin), w której podkreślono potencjał regionu Morza Bałtyckiego, by stać się regionem pionierskim Europy.

4. Podkreśla, że strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego jako pierwsza zintegrowana strategia makroregionalna stanowi dobrą podstawę, by sprawdzić, w jakiej mierze określona strategia dla szerszego makroregionu geograficznego może faktycznie wzmocnić konkurencyjność UE i wesprzeć inteligentny i zrównoważony wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu. Doświadczenia te trzeba aktywnie wykorzystać zwłaszcza w debacie na temat europejskiej polityki spójności w kontekście kolejnego okresu programowania.

5. Zwraca uwagę na stanowisko Komisji Europejskiej, zgodnie z którym wdrażanie strategii makroregionalnych nie powinno pociągać za sobą tworzenia nowych uregulowań, ustanowienia nowych organów czy zatwierdzenia nowych środków finansowych. Uważa jednak, że jednocześnie potrzeba zasady „trzech razy tak”: dla wspólnie uzgodnionego stosowania i kontroli istniejących uregulowań w makroregionie; dla tworzenia – pod egidą organów Unii – platformy, sieci lub klastru terytorialnego samorządów regionalnych i lokalnych oraz państw członkowskich, z udziałem zainteresowanych stron, dla uzgodnionego wykorzystywania istniejących zasobów finansowych Unii w celu opracowywania i wdrażania strategii makroregionalnych.

Powiązania między podejściem opartym na strategii makroregionalnej a celami strategii „Europa 2020”

6. Przyjmuje z zadowoleniem wysiłki mające na celu większe zbliżenie celów strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego i strategii „Europa 2020”. Trzy ogólne cele strategii przedstawione w komunikacie – ocalenie morza, rozwój połączeń w regionie i zwiększenie dobrobytu – odpowiadają celom strategii „Europa 2020” dotyczącym inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. Ponadto z punktu widzenia wdrażania strategii „Europa 2020” niezbędne jest podkreślenie ścisłej współpracy regionalnej w odniesieniu do działalności innowacyjnej.

7. Zauważa, że dla realizacji strategii dla regionu Morza Bałtyckiego ważne jest przełożenie inicjatyw przewodnich strategii „Europa 2020” na konkretne działania. Wśród tych inicjatyw szczególną uwagę należy zwrócić na inicjatywy dotyczące agendy cyfrowej i Unii innowacji, przy czym w zaktualizowanym planie działania trzeba w większym stopniu skupić się na promowaniu celów tych inicjatyw w regionie Morza Bałtyckiego. Strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego i sieci współpracy działające w tym regionie stanowią doskonałą podstawę do rozwoju regionalnych strategii badań i innowacji na rzecz inteligentnej specjalizacji.

8. Zachęca zarówno państwa członkowskie, jak i podmioty na szczeblu lokalnym i regionalnym, do zastanowienia się nad tym, w jaki sposób wspólnie przełożyć na konkretne działania wyznaczony w strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego zaktualizowany cel dotyczący zwiększania dobrobytu. W przyszłości plan działania powinien jasno określić działania mające na celu zwiększenie zatrudnienia, podniesienie poziomu umiejętności oraz zwiększenie dobrobytu i włączenia społecznego. Obecnie plan ten jest jedynie luźno powiązany z określonymi w strategii „Europa 2020” inicjatywami przewodnimi w tych obszarach.

9. Uważa, że realizując strategię dla regionu Morza Bałtyckiego należy pamiętać o zapisanym w strategii „Europa 2020” priorytecie „Wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu – gospodarka charakteryzująca się wysokim poziomem zatrudnienia oraz zapewniająca spójność społeczną i terytorialną”, ponieważ pomiędzy regionami w basenie Morza Bałtyckiego wciąż występują znaczne rozbieżności pod względem zamożności i wyników gospodarczych. Nadal należy zwracać uwagę na promowanie środków służących poprawie stanu środowiska i na wspieranie inicjatyw przewodnich dotyczących zrównoważonego rozwoju.

10. Podkreśla, że w przyszłości jeszcze ważniejsze będzie rozważenie synergii między różnymi programami finansowania z myślą o realizacji celów strategii „Europa 2020”. W odniesieniu do przyszłego programu badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” należy zadbać o ścisłą i zintegrowaną koordynację z instrumentami polityki spójności stosowanymi

przez państwa członkowskie w regionie Morza Bałtyckiego, tak by uwypuklić perspektywę regionalną i zachęcić regiony do zintensyfikowania działalności badawczej i innowacyjnej.

11. Pragnie zwrócić uwagę na to, że strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego zapewniła szczeblowi lokalnemu i regionalnemu nowe możliwości wzmocnienia regionalnej konkurencyjności i potencjału innowacji oraz promowania inteligentnej regionalnej specjalizacji. Regiony i uniwersytety powinny zatem współpracować w całym makroregionie Morza Bałtyckiego, tak by stał się on wzorem dla sieci inteligentnej specjalizacji, ukierunkowanym na kluczowe zagadnienia i działania każdego regionu oraz na osiąganie doskonałości i masy krytycznej dzięki sieciom kontaktów. Kluczowe znaczenie ma tu rozwój i wzmocnienie systemów innowacji opartych na modelu potrójnej i poczwórnej spirali we współpracy ze środowiskami akademickimi, sektorem publicznym, sektorem prywatnym i obywatelami z regionu Morza Bałtyckiego.

12. Proponuje, by państwa członkowskie UE z regionu Morza Bałtyckiego zachęcały ośrodki badawcze do skupienia się na tych dziedzinach badań, które wspierają inteligentną specjalizację w ich regionie, oraz do dzielenia się swą fachową wiedzą jako uczestnik sieci współpracy badawczej obejmującej region Morza Bałtyckiego. Ważne byłoby także zachęcenie państw nienależących do UE, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego, do uczestnictwa w tej współpracy badawczej, na przykład w kwestiach dotyczących środowiska naturalnego i energii mających wpływ na wspólny basen morski.

13. Pragnie zauważyć, że wzmocnienie spójności i konkurencyjności gospodarczej wymaga mocniejszych powiązań między zainteresowanymi stronami z sektora badań naukowych, innowacji i przemysłu. Biznes i przemysł, a także wyższe uczelnie, muszą mieć możliwość odgrywania bardziej aktywnej roli we wszelkich pracach dotyczących strategii.

14. Zaleca nasilenie współpracy w zakresie innowacji i klastrów między państwami należącymi i nienależącymi do UE oraz wspieranie współpracy w zakresie promowania regionu Morza Bałtyckiego z myślą o zwiększeniu inwestycji spoza UE i rozwoju turystyki. Działania te oraz silny wymiar ekologiczny strategii stanowią rzeczywisty krok w kierunku realizacji celów strategii „Europa 2020” w regionie Morza Bałtyckiego.

15. Podkreśla, że w świetle powyższych uwag państwa regionu Morza Bałtyckiego powinny uwzględnić te zagadnienia w swych krajowych programach reform, a ich władze lokalne i regionalne powinny być ściśle zaangażowane w te prace przygotowawcze.

16. Zaznacza, że zasadniczym celem strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego jest zmniejszenie poziomu zanieczyszczeń w tym najbrudniejszym morzu Europy i poprawa jego stanu ekologicznego, co oznacza także troskę o harmonijny rozwój społeczny i gospodarczy położonych nad tym morzem regionów zarówno w UE, jak i poza jej terytorium.

Znaczenie zewnętrznego wymiaru strategii i współpracy

17. Podkreśla, że choć chodzi o wewnętrzną strategię unijną, dla jej powodzenia niezbędna jest współpraca z państwami spoza UE, a zwłaszcza Rosją.

18. Pragnie podkreślić, że w 2011 r. Rosja zatwierdziła na szczeblu federalnym strategię na rzecz społecznego i gospodarczego rozwoju północno-zachodniego okręgu federalnego do 2020 r. Strategia dla północno-zachodniej Rosji wytycza cele dla regionu w zakresie gospodarki, infrastruktury i logistyki. Oczekuje się, że będzie ona wspierać ściślejszą strategiczną współpracę między unijnym regionem Morza Bałtyckiego i Rosją, zwłaszcza w zakresie środowiska, gospodarki, transportu, energii, turystyki i ochrony ludności.

19. Podkreśla, że struktury Wymiaru Północnego powinny być w jak największym stopniu wykorzystywane w kontekście ściślejszej współpracy między UE a Rosją w regionie Morza Bałtyckiego. Polityka Wymiaru Północnego postrzega cały region północny jako jedną całość, aby wzmocnić koordynację między różnymi mechanizmami współpracy w regionie Morza Bałtyckiego i Morza Barentsa.

20. Przyjmuje z zadowoleniem i popiera konkretne działania podejmowane przez władze lokalne i regionalne w celu rozwoju praktycznej współpracy, zwłaszcza z miastem Petersburg i obwodem leningradzkim. Dobrym przykładem takiego podejścia oddolnego jest tzw. proces Turku, który stanowi wspólną inicjatywę miasta Turku, regionu południowo-zachodniej Finlandii oraz miast Hamburg i Petersburg.

Wielopoziomowe sprawowanie rządów i rola gmin i regionów we wdrażaniu strategii

21. Przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja uwzględnia w komunikacie poglądy KR-u na temat wzmocnienia elastycznego, ale zdecydowanego wdrażania strategii i zarządzania nią, przedstawione w opinii dotyczącej strategii dla Morza Bałtyckiego (CdR 255/2009 fin), w której Komitet określił rolę i zakres odpowiedzialności kluczowych zainteresowanych stron (krajowych punktów kontaktowych, koordynatorów ds. zagadnień priorytetowych, liderów działań horyzontalnych i liderów projektów przewodnich).

22. Postrzega propozycje Komisji, by wyjaśnić strukturę zarządzania strategią oraz zwiększyć jej efektywność, za krok w dobrym kierunku, ale jest zaniepokojony, że nie zwrócono uwagi na rolę gmin i regionów we wdrażaniu strategii. Dlatego proponuje, by zarówno w strategii, jak i w zmienionym planie działania wyraźnie stwierdzić, że ich wdrażaniu będzie przyświecać zasada wielopoziomowego sprawowania rządów.

23. Podkreśla, że powodzenie strategii makroregionalnych w całej Europie jest w dużym stopniu uzależnione od zaangażowania i wkładu lokalnych i regionalnych zainteresowanych stron w osiąganie celów. Kluczowe znaczenie ma także włączenie w działania sektora prywatnego. Zainteresowane podmioty polityczne muszą wykazać jasne zaangażowanie i przyjąć wiodącą rolę w celu osiągnięcia postępu w realizacji strategii we wszystkich uczestniczących w niej państwach.

24. Zauważa, że nadal potrzebne jest szersze zaangażowanie lokalnych i regionalnych zainteresowanych stron we wdrażanie strategii dla Morza Bałtyckiego. Trzeba to mieć na uwadze nie tylko podczas aktualizacji planu działania w ramach strategii, ale także podczas określania roli poszczególnych zainteresowanych stron. Obecnie na przykład wielu koordynatorów ds. zagadnień priorytetowych to osoby z ministerstw lub innych centralnych organów rządowych. W szczególności krajowe punkty kontaktowe powinny mieć obowiązek utrzymywania regularnych kontaktów z władzami i organizacjami lokalnymi i regionalnymi.

Finansowanie oraz system monitorowania i oceny

25. Zauważa, że choć strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego nie została przyjęta przed rozpoczęciem obecnego unijnego okresu programowania, różnorodne programy funduszy strukturalnych umożliwiły realizację wielu projektów, które pomagają we wdrażaniu strategii. Kluczowym narzędziem finansowania – zwłaszcza z punktu widzenia postępów w działaniach prowadzonych na szczeblu lokalnym i regionalnym – były programy europejskiej współpracy terytorialnej realizowane w regionie Morza Bałtyckiego.

26. Zwraca uwagę na brak instrumentów finansowania dostosowanych do projektów ponadnarodowych i obejmujących wiele zainteresowanych stron. Fakt, że decyzje dotyczące finansowania są w przypadku każdego partnera podejmowane w innym momencie, staje się problemem, gdy wykorzystywane są różne źródła finansowania, a to z kolei znacznie spowalnia wdrażanie. Nie zawsze istnieje koordynacja między decyzjami dotyczącymi finansowania i niektórzy partnerzy pozostają bez wsparcia, co może utrudnić rozpoczęcie realizacji projektu.

27. Uważa za istotne, by we wnioskach dotyczących rozporządzeń opublikowanych przez Komisję w październiku 2011 r. zobowiązać państwa członkowskie do uwzględnienia ewentualnej strategii makroregionalnej podczas opracowywania i wdrażania nowych programów funduszy strukturalnych, oraz podkreśla, że w szczególności nowy ponadnarodowy program dla regionu Morza Bałtyckiego musi być zgodny z priorytetami strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego. Programowanie na kolejny okres należy rozpocząć na samym początku 2014 r., by uniknąć niepotrzebnych opóźnień w pracach nad bieżącymi projektami.

28. Zwraca uwagę, że trzeba wyjaśnić wkład krajowych programów w ramach funduszy strukturalnych we wdrażanie strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego, z uwzględnieniem różnic między regionami w państwach członkowskich i ich potrzeb w zakresie rozwoju. Zwrócenie szczególnej uwagi na promowanie inteligentnej regionalnej specjalizacji w działaniach w ramach krajowych programów oferuje ogromne możliwości realizacji celów strategii. Umowa partnerska pomiędzy państwem członkowskim a Komisją Europejską powinna zawierać także odniesienie do strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego.

29. Postrzega za ważne zapewnienie finansowania początkowego, tak jak proponuje się w komunikacie Komisji, jako sposobu wspierania współpracy przy projektach, ponieważ

pozwoлиłoby to zwiększyć udział lokalnych i regionalnych zainteresowanych stron oraz przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego w działaniach związanych z projektami.

30. Podkreśla, że w przyszłości ważne będzie kierowanie finansowania na działania bezpośrednio służące wdrożeniu strategii oraz umożliwienie łączenia różnych form finansowania. Oprócz finansowania ze środków publicznych trzeba także promować korzystanie z usług oferowanych przez różne instytucje finansowe oraz podkreślać rolę finansowania prywatnego. Należy wypracować techniki postępowania, które umożliwiają włączenie większej ilości działań z zakresu współpracy międzynarodowej do projektów finansowanych w ramach krajowych programów funduszy strukturalnych.

31. Przyjmuje z zadowoleniem zaproponowane w komunikacie Komisji wskaźniki służące monitorowaniu wdrażania strategii, ale podkreśla, że system monitorowania i oceny musi być jak najprostszy i oparty na wskaźnikach, które realistycznie odzwierciedlają wyniki osiągnięte dzięki współpracy prowadzonej na podstawie omawianej strategii. Komitet Regionów jest gotów wziąć udział w dyskusjach na temat opracowania i wyboru wskaźników.

Wspieranie komunikacji i angażowanie zainteresowanych stron

32. Podkreśla, że wdrażanie strategii makroregionalnych wymaga przejrzystego procesu podejmowania decyzji, szeroko zakrojonej wymiany informacji oraz wypracowania wspólnych praktyk na wszystkich poziomach. Trzeba w szczególności poprawić przepływ informacji zarówno między państwami członkowskimi w regionie Morza Bałtyckiego, jak i w ramach tych państw. Będzie to sprzyjało większemu zaangażowaniu na rzecz realizacji celów strategii.

33. Podkreśla, że nasilenie komunikacji dotyczącej strategii podniesie także wiedzę społeczeństwa o działaniach UE. Strony internetowe dotyczące strategii i publiczne konsultacje dotyczące aktualizacji planu działania w ramach strategii to krok we właściwym kierunku.

34. Proponuje Komisji systematyczne gromadzenie i publikowanie informacji dotyczących programów finansowania, tak by można było w sposób zcentralizowany oferować doradztwo finansowe zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym. Obecnie problemem jest brak odpowiedniego dostępu podmiotów zainteresowanych projektami do informacji. Wiedza o odpowiednich narzędziach finansowania powinna być skuteczniej przekazywana, tak by podmioty nie miały problemu z wyborem instrumentów dopasowanych do ich potrzeb.

Wnioski

35. Zauważa, że strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego zapewniła państwu członkowskiemu, regionom i gminom nowe możliwości wzmocnienia regionalnej konkurencyjności i innowacyjności oraz inteligentnej regionalnej specjalizacji. Strategia sprawiła także, że lokalne i regionalne zainteresowane strony ogólnie zwracają baczniejszą uwagę na współpracę w regionie Morza Bałtyckiego i w większym stopniu się w nią włączają. Wzmocniła ona również i rozpowszechniła nowe formy współpracy.

36. Proponuje, by Komitet Regionów nadal aktywnie monitorował wdrażanie strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego na podstawie zaktualizowanego planu działania, który ma zostać opublikowany pod koniec 2012 r., i przedstawiał swoje obserwacje i wnioski w szerszej debacie dotyczącej strategii makroregionalnych, w szczególności mając na uwadze kolejny unijny okres programowania (lata 2014–2020).

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Plan działania w zakresie energii do roku 2050”

(2012/C 391/04)

KOMITET REGIONÓW

- Apeluje o odpowiednie uznanie roli władz lokalnych i regionalnych i wsparcie jej właściwymi środkami i potencjałem oraz odpowiednimi instrumentami zarządzania, jako że władze te znajdują się na pierwszym planie, czy to bezpośrednio, jako partnerzy zrównoważonych lokalnych projektów energetycznych, czy też jeśli chodzi o planowanie nowej infrastruktury, udzielanie zezwoleń, inwestycje, zamówienia publiczne, wytwarzanie i kontrolę zużycia energii.
- Przypomina priorytet polegający na tym, by włączyć do sieci dystrybucji energię odnawialną wytworzoną na szczeblu lokalnym z różnych źródeł zdecentralizowanych, takich jak energia wiatrowa, wodna, geotermalna, słoneczna i z biomasy, co przyczyni się do powstania bardziej inteligentnej infrastruktury przesyłu i dystrybucji (inteligentne sieci – *smart grids*), która jest warunkiem wstępnym skutecznej konkurencji, mogącej przełożyć się na realne korzyści dla użytkowników końcowych.
- Podkreśla, że do zaspokojenia rosnącej potrzeby elastyczności w systemie energetycznym konieczne są odpowiednie technologie magazynowania na wszystkich poziomach napięcia, które – jak np. elektrownie szczytowo-pompowe – zapewniłyby możliwość magazynowania nadwyżek i ich późniejszego ponownego wykorzystania do produkcji energii elektrycznej na wielką skalę; należy w związku z tym opracować i wdrożyć strategiczne instrumenty na rzecz badań nad technologiami i promowania technologii.
- Zaleca, aby technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) odgrywały większą rolę jako czynniki ułatwiające wykorzystanie innowacji, jako mnożniki informacji i jako rozwiązania w zakresie zużycia energii przez sektory strategiczne, takie jak „inteligentne miasta” obejmujące politykę mobilności zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju, inteligentne sieci dystrybucji (*smart grids*) i zrównoważone budownictwo.
- Podkreśla pilną potrzebę pełnego urzeczywistnienia wewnętrznego rynku energii do 2014 r., co zapewniłoby dostawy energii po przystępnych cenach, zakończenia do 2015 r. izolacji poszczególnych państw członkowskich w dziedzinie energii, sprawiedliwego wyrównania różnic między regionami pod względem dostępnych zasobów, a także ustabilizowania i ulepszenia warunków ramowych dla europejskiego sektora energetycznego w taki sposób, by można było ograniczyć koszty dodatkowe związane z przechodzeniem do modelu opartego na energii odnawialnej.

Sprawozdawca	Ugo CAPPELLACCI (IT/PPE), przewodniczący Regionu Autonomicznego Sardynia
Dokument źródłowy	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” COM(2011) 885 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

A. Europejska strategia przekształcenia systemów energetycznych

1. Zgadza się, że istnieje pilna potrzeba opracowania długookresowej strategii europejskiej dla sektora energii. Strategia ta faktycznie przyczyniłaby się do realizacji celu Unii Europejskiej dotyczącego obniżenia emisyjności do 2050 r. Przekształcenie systemu energetycznego jest obowiązkiem wobec przyszłych pokoleń, jednocześnie jednak stanowi prawdziwą szansę wzrostu, rozwoju, zwiększenia zatrudnienia, konkurencyjności i zwiększenia niezależności energetycznej dla Europy.

2. Przyjmuje z zadowoleniem plan działania w zakresie energii do roku 2050, ale uważa, że nie jest on wystarczająco szczegółowy i jasny, aby umożliwić państwom członkowskim, władzom regionalnym i lokalnym oraz inwestorom podejmowanie decyzji z myślą o nowym modelu energetycznym od dnia dzisiejszego i po 2020 r. czy też pozwalał uzyskać wystarczającą pewność planowania. Podkreśla jednocześnie, że należy teraz podjąć konkretne działania. Można by np. rozważyć wprowadzenie zakazu krajowych subwencji dla paliw kopalnych.

3. Zauważa, że w planie działania brakuje oceny sytuacji wyjściowej, jeżeli chodzi o cele wytyczone na to dziesięciolecie dla strategii energetycznej 2020. Dlatego też należy jej dokonać z wyprzedzeniem, by wyznaczyć cele i ramy polityczne na 2030 r., których dotyczy ostatnia z konkluzji planu działania. Ponadto konieczne jest określenie w 2030 r. i w 2040 r. etapów przejściowych w procesie przekształcenia systemu energetycznego, które odpowiadałyby celom zmniejszenia emisji zawartym w planie działania prowadzącym do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.⁽¹⁾ W podzielonym na etapy planie działań można by uwzględnić wykorzystanie przejściowych paliw/źródeł energii, które byłyby stopniowym wsparciem procesu przekształcenia, gwarantując jednocześnie niezależność i bezpieczeństwo energetyczne. Takie rozwiązanie ułatwiłoby zarazem osiągnięcie konkretnych rezultatów oraz monitorowanie i ocenę postępów.

4. Uważa, że przyjęte w dokumencie podejście neutralne technologicznie nie jest właściwe i należy je ponownie rozważyć, tak aby w długim okresie przyznać uprzywilejowaną pozycję podejściom, technologiom i paliwom, których wyniki są pewne i których stosowanie jest zgodne z zasadami zrównoważonego rozwoju i niezagrożone, zważywszy na dostępne doświadczenia i wiedzę w zakresie odnawialnych źródeł energii

i innowacyjnych technologii. Ponadto w dążeniu do przekształcenia systemu energetycznego z poszanowaniem zasad zrównoważonego rozwoju należy brać pod uwagę zmiany w dostępności zasobów spowodowane obecnym kryzysem gospodarczym, jak również jego możliwe konsekwencje dla środowiska i dla społeczeństwa.

5. Wyraża przekonanie, że wzajemne zależności między strategiami politycznymi w zakresie środowiska i polityki społecznej mają duże znaczenie i że wynika z tego potrzeba zapewnienia w perspektywie średnio- i długoterminowej wszystkim równego dostępu po rozsądnych cenach do bezpiecznych i zrównoważonych zasobów energetycznych o jak najmniejszym wpływie na środowisko oraz zagwarantowania każdemu środków kontroli zużycia w gospodarstwie domowym oraz środków lokalnej produkcji energii – w umiarkowanych cenach – ze źródeł odnawialnych.

6. Apeluje o zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w proces określania polityki, takiej jak polityka obniżania emisyjności w kategoriach efektywności energetycznej, kontroli zużycia, produkcji i nowych technologii, o przegląd planu działania zgodnie z potencjałem i potrzebami władz lokalnych i regionalnych oraz o wsparcie ważnej roli tych władz poprzez zapewnienie im odpowiednich zasobów, zdolności i instrumentów zarządzania.

B. Ocena oddziaływania terytorialnego oraz konsekwencje społeczne

7. Zauważa, że przekształcenie systemów energetycznych wymaga wysiłku i pociąga za sobą różne konsekwencje dla różnych regionów, w zależności od ich profilu energetycznego i dostępności zasobów, oraz że ewentualne koszty gospodarcze, finansowe i administracyjne europejskiej inicjatywy w zakresie energetyki powinno się uzasadniać na podstawie szczegółowej oceny skutków, uwzględniającej odpowiednio szczególną sytuację na szczeblu lokalnym i regionalnym, zwłaszcza jeśli chodzi o odizolowanie w sprawach energii.

8. Zgadza się, że strukturalne przekształcenie systemów energetycznych pociąga za sobą budowę i/lub modernizację infrastruktury, i wskazuje, że koszty tego przekształcenia są nierówno rozłożone pomiędzy różne regiony Europy, z czym wiąże się zagrożenie dla spójności społecznej.

9. Zaleca opracowanie instrumentów pozwalających na ocenę efektów przekształcenia systemów energetycznych na szczeblu lokalnym i regionalnym zarówno w kategoriach gospodarczych, jak i społecznych i ekologicznych. Przypomina w związku z tym o znaczeniu podnoszenia jakości i zwiększania zakresu najbardziej rozpowszechnionych wskaźników makroekonomicznych stosowanych do oceny skuteczności prowadzonej polityki oraz wprowadzenia do nich z jednej strony

⁽¹⁾ COM(2011) 112 final.

problematyki energetycznej rozważanej z punktu widzenia rozwoju zrównoważonego, a z drugiej – wymiaru społecznego i środowiskowego, co pozwoli na odzwierciedlenie zmian zachodzących w kategoriach spójności społecznej, dostępności i przystępności cenowej podstawowych towarów i usług, stanu zdrowia, ubóstwa, w tym ubóstwa energetycznego, zasobów naturalnych oraz jakości życia w sensie ogólnym.

C. Rola władz lokalnych i regionalnych

10. Jest przekonany, że realizacja celów o zasięgu globalnym w sektorze energetyki wymaga inicjatyw realizowanych na szczeblu lokalnym. Podkreśla w związku z tym, że cele terytorialne były już z powodzeniem wykorzystywane przez różne władze lokalne i regionalne jako wyraz wielopoziomowego sprawowania rządów w przekształcaniu sektora energetycznego.

11. Podkreśla znaczenie, jakie w nowym systemie energetycznym ma transgraniczna współpraca i solidarność, z czym wiąże się konieczność koordynacji na szczeblu UE. Należy podejmować wysiłki na wszystkich szczeblach sprawowania władzy, z czym musi się wiązać ścisła współpraca z władzami lokalnymi i regionalnymi, a także jasne określenie ról i mechanizmów interakcji.

12. Apeluje o odpowiednie uznanie roli władz lokalnych i regionalnych i wsparcie jej właściwymi środkami i potencjałem oraz odpowiednimi instrumentami zarządzania, jako że władze te znajdują się na pierwszym planie, czy to bezpośrednio, jako partnerzy zrównoważonych lokalnych projektów energetycznych, czy też jeśli chodzi o planowanie nowej infrastruktury, udzielanie zezwoleń, inwestycje, zamówienia publiczne, wytwarzanie i kontrolę zużycia energii. Ponadto dialog społeczny i zaangażowanie partnerów społecznych, zalecone w planie działania w kontekście zarządzania zmianami, wymagają od władz lokalnych i regionalnych umiejętności szerokiego rozpowszechniania informacji i występowania w charakterze pośredników, przez co władze te powinny być nie tylko wyraźnie uznane, ale także skutecznie wspierane.

13. Zaleca ciągle wspieranie istniejących już pozytywnych działań i wzorców zachowań na szczeblu lokalnym, poprzez zwiększanie zaangażowania na ich rzecz i poprzez włączanie ich do wszystkich obszarów współpracy, na przykład w ramach Porozumienia Burmistrzów lub innych struktur międzyregionalnych, krajowych lub międzynarodowych, a także poprzez wspieranie ich roli jako siły napędowej w promowaniu zmian, pobudzaniu rozwoju gospodarczego regionu i tworzeniu sieci informacji i współpracy.

D. Efektywność energetyczna, oszczędności energii i energia ze źródeł odnawialnych

14. Zgadza się co do priorytetowego znaczenia propagowania oszczędności energii w celu ograniczenia popytu na energię nie tylko poprzez podnoszenie świadomości, edukację i zmianę nawyków obywateli, lecz także poprzez wsparcie rozwoju nowych technologii w stopniu zapewniającym efektywniejsze zużywanie zasobów i większy wzrost gospodarczy, konkurencyjność i zatrudnienie oraz dzięki propagowaniu przez państwa członkowskie systemów samowystarczalności energetycznej w celu przyczynienia się do jak najbardziej racjonalnego zużycia energii, rozproszenia systemu energetycznego

oraz bardziej czynnego udziału obywateli w podejmowaniu decyzji dotyczących rodzaju i zużycia energii. Mając na uwadze oddzielenie wzrostu gospodarczego od zużycia energii, wskazuje, że zmniejszenie tego zużycia, o ile jest ono wynikiem większej efektywności procesów i oszczędności energii, można uznać raczej za wskaźnik wzrostu niż recesji i że może być ono korzystne dla gospodarki.

15. Potwierdza swoje stanowisko wobec efektywności energetycznej, jako jednego z czynników decydujących o realizacji celów ograniczenia emisji, wyznaczonych na 2050 r. Zgadza się co do potrzeby opracowania bardziej ambitnych środków efektywności energetycznej oraz strategii zapewniających optymalny stosunek kosztów do efektów i uważa w związku z tym, że potrzebne są także wiążące wytyczne na szczeblu europejskim. Podkreśla jednocześnie potrzebę podjęcia niezwłocznych działań w obszarach, które mogłyby natychmiast przyczynić się w znacznym stopniu do oszczędności energii, takich jak poprawa efektywności energetycznej budynków i mobilność zgodna w większym stopniu z zasadami zrównoważonego rozwoju.

16. Przy opracowywaniu i wdrażaniu pilnie potrzebnych środków na rzecz przekształcenia energetyki trzeba w każdym przypadku zapewnić spójność poszczególnych środków pod względem zasad zrównoważonego rozwoju. W szczególności trzeba ocenić, jakie jest ryzyko, że postęp w jednej dziedzinie wywoła negatywne następstwa w innych dziedzinach.

17. Opowiada się za nadaniem oszczędzaniu energii wartości poprzez stabilne mechanizmy rynkowe, o czym mowa była w planie na rzecz efektywności energetycznej z 2011 (2).

18. Docenia fakt, że udział energii ze źródeł odnawialnych wzrasta wyraźnie we wszystkich scenariuszach dekarbonizacji już w 2030 r., zaś w 2050 r. stanowi dominującą część w porównaniu z innymi technologiami. Wyraża jednak ubolewanie, że żaden ze scenariuszy planu działania nie uwzględnia rozwiązań łączących w sobie odnawialne źródła energii i efektywność energetyczną w celu zwiększenia stabilności procesu przekształcania systemu energetycznego w kierunku produkcji energii bez użycia źródeł kopalnych oraz w celu poczynienia postępów na drodze do obniżenia emisyjności tego sektora. Ponadto choć zauważa, że w planie działania uznaje się za niezbędne stosowanie odnawialnych źródeł energii w sektorze ogrzewania i chłodzenia, wyraża ubolewanie, iż brakuje dogłębnej analizy priorytetowej roli, jaką sektor ten powinien – wraz z jego istotnym oddziaływaniem na całkowite zużycie energii – odgrywać w (1) procesie stworzenia niskoemisyjnego systemu energetycznego w Europie do 2050 r., a co za tym idzie, również w (2) opracowywaniu obecnej i przyszłej polityki energetycznej.

19. Powtarza uwagi zawarte w rezolucji CdR 7/2011 z 30 czerwca / 1 lipca 2011 r. w sprawie: „Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie” oraz podkreśla priorytet polegający na tym, by propagować sieci przesyłu energii i włączyć do sieci dystrybucji energię odnawialną wytworzoną na szczeblu lokalnym z różnych źródeł zdecentralizowanych, takich jak energia wiatrowa, wodna, geotermalna, słoneczna i z biomasy, co przyczyni się do powstania bardziej inteligentnej infrastruktury przesyłu i dystrybucji (inteligentne sieci – *smart grids*), która jest warunkiem wstępnym skutecznej konkurencji, mogącej przynieść

(2) COM(2011) 109 final.

realne korzyści użytkownikom końcowym. Do zaspokojenia rosnącej potrzeby elastyczności w systemie energetycznym konieczne są odpowiednie technologie magazynowania na wszystkich poziomach napięcia, które – jak np. elektrownie szczytowo-pompowe – zapewniałyby możliwość magazynowania nadwyżek i ich późniejszego ponownego wykorzystania do produkcji energii elektrycznej na wielką skalę; należy w związku z tym opracować i wdrożyć strategiczne instrumenty na rzecz badań nad technologiami i na rzecz promowania technologii.

E. Konwencjonalne źródła energii (gaz, węgiel, ropa naftowa), źródła niekonwencjonalne i jądrowe

20. Zgadza się, że niezbędna jest dywersyfikacja źródeł zaopatrzenia w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego. Zwraca uwagę na znaczenie opracowania jasnych wytycznych dla fazy przejściowej, w której konwencjonalne źródła energii (gaz, węgiel, ropa naftowa), w swoich najbardziej niskiemisyjnych i zgodnych z zasadami zrównoważonego rozwoju formach, z uwzględnieniem szczególnego znaczenia technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla, mogą odegrać rolę uzupełniającą w trakcie dekarbonizacji systemu energetycznego, kiedy będzie miał miejsce rozwój technologii, infrastruktury i zachowań niezbędnych dla zmian.

21. Wyraża obawy w związku z znaczeniem, jakie w strategii nadaje się technologiom, które nie są jeszcze dostępne w obiegu handlowym, i zaleca, by możliwości wykorzystania niekonwencjonalnych źródeł gazu, takich jak gaz łupkowy, a także zastosowania technologii, których czynniki ryzyka nie zostały jeszcze w pełni rozpoznane i ocenione, a które mogą mieć charakter transgraniczny, zostały zbadane i przedyskutowane na poziomie europejskim pod kątem potencjalnych krótko- i długoterminowych skutków środowiskowych oraz społecznych, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów oraz – jak w przypadku gazu łupkowego – ewentualnej potrzeby regulacji. W związku z tym przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji dotyczący wspierania badań w zakresie technologii mogących przyczynić się do dekarbonizacji procesów przetwarzania energii i proponuje uwzględnienie analizy cyklu życia jako niezbędnego elementu w procesie decyzyjnym.

22. Krytycznie ocenia przedstawiony w planie działania w zakresie energii pogląd, że istnieje związek przyczynowy między dekarbonizacją a energią jądrową, oraz założenie, że „energia jądrowa przyczynia się do obniżenia kosztów systemu i cen energii elektrycznej”, podczas gdy z drugiej strony stwierdza się jednocześnie, że „prawdopodobnie wzrosną koszty zapewnienia bezpieczeństwa i koszty likwidacji istniejących elektrowni oraz usuwania odpadów”. W związku z tym Komitet postuluje, by zwrócić szczególną uwagę na długofalowe scenariusze oparte na niekonwencjonalnych odnawialnych źródłach energii i na fakt, że rosnące zaniepokojenie opinii publicznej kwestią bezpieczeństwa energii jądrowej może wpłynąć na spadek inwestycji prywatnych w sektorze energetyki jądrowej. W konsekwencji sektor ten może wymagać zwiększenia publicznego wkładu finansowego poprzez subwencje lub poprzez podniesienie cen energii elektrycznej, co najsilniej odczułyby osoby najuboższe.

F. Inwestycje i dostęp do finansowania

23. Uważa, że ustanowienie ram odniesienia dla inwestycji, przynajmniej do 2030 r. mogłoby zwiększyć skuteczność planu działania i stworzyć warunki większej pewności na rynku

zarówno dla podmiotów prywatnych, jak i dla instytucjonalnych, zwłaszcza jeśli ramy te będą się odnosić także do krajowych celów inwestycyjnych, uwzględniających plany działania samorządów lokalnych i regionalnych. Większa pewność w kategoriach inwestycji mogłaby także przyczynić się do realizacji celów na rok 2020, zwłaszcza w zakresie efektywności energetycznej i oszczędzania energii, w odniesieniu do których należy jeszcze zintensyfikować wysiłki. Ze względu na wspomniane ramy odniesienia byłoby także korzystne, gdyby opracowano europejską mapę służącą ukierunkowywaniu inwestycji, obrazującą wiedzę w dziedzinie efektywności energetycznej i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych, aby wzmocnić dynamikę tych sektorów oraz europejskie podmioty gospodarcze, które w nich działają.

24. Apeluje w szczególności o wyraźne określenie zasobów służących promowaniu zdecentralizowanych inwestycji w zrównoważoną energię (kontrola zużycia i produkcja energii ze źródeł odnawialnych), które mogą przyczynić się do efektywnego wykorzystywania zasobów oraz do rozwoju ekologicznej gospodarki i zielonych miejsc pracy na szczeblu lokalnym i regionalnym; o określenie dodatkowego instrumentu finansowego zarządzanego w sposób zdecentralizowany, służącego ułatwieniu wdrażania planów działania na rzecz zrównoważonej energii (SEAP); o wspieranie (finansowe i prawne) drobnych zdecentralizowanych producentów, w tym władz lokalnych i regionalnych, w sposób ułatwiający im zintegrowanie się z siecią.

25. Zaleca przedłużenie i rozszerzenie ocenionego pozytywnie programu „Inteligentna energia – Europa” oraz wyraźne określenie sposobu wykorzystania znaczącej części środków dostępnych w ramach polityki spójności. Między innymi uważa za konieczne przyznanie środków z funduszy strukturalnych na wspomaganie tworzenia partnerstw lokalnych, których celem jest zdecentralizowany rozwój technologii niskiemisyjnych odznaczających się wysoką efektywnością energetyczną. W szczególności uważa, że należy wykorzystać fundusz społeczny w celu stworzenia kapitału ludzkiego zdolnego do planowania, zarządzania i udzielania pomocy technicznej w zakresie zagadnień energetycznych, zarówno w kategoriach rozwiązań, jak i technologii i partnerstw służących ich realizacji.

26. Uważa, że władze lokalne powinny w dalszym ciągu korzystać z ułatwionego dostępu do finansowania z Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), gdy chodzi o zrównoważoną energię. Priorytet powinny otrzymać projekty łączące w sobie efektywność energetyczną i energię odnawialną na rzecz zrównoważonego rozwoju terytorialnego, a towarzyszyć temu powinno uproszczenie procedur i ułatwienie dostępu mniejszym samorządom.

27. Zwraca szczególną uwagę na fakt, że do skutecznego finansowania infrastruktury energetycznej nie wystarczą środki krajowe, proponuje zatem większe wsparcie finansowe dla projektów w sektorze energetycznym. Chodzi tu zwłaszcza o rozpowszechnienie rozwiązań opartych na odnawialnych źródłach energii, również przy ogrzewaniu i chłodzeniu budynków.

28. Proponuje opracowanie strategii wsparcia dla tworzenia regionalnych klastrów i partnerstw, a także strategii współpracy dla tych już istniejących, zważywszy, że niektóre z nich wykazały już swoją wartość w terenie jako cenne instrumenty rozwoju ekologicznych rynków energii i efektywności energetycznej, przyczyniające się do wzrostu inwestycji, rozwoju fachowych umiejętności i tworzenia miejsc pracy.

G. Badania, innowacje i zastosowanie

29. Potwierdza potrzebę propagowania na szczeblu UE silnego zaangażowania na rzecz innowacji i badań w przekonaniu, że rozwój innowacyjnych, bardziej efektywnych i tańszych technologii może przyczynić się do większej pewności w tym sektorze i przyciągnąć inwestycje, w tym także poprzez racjonalny przydział środków w ramach nowego programu „Horyzont 2020”.

30. Podkreśla z naciskiem potrzebę spójności celów i priorytetów nowego programu badawczego „Horyzont 2020” z planem działania w zakresie energii do roku 2050.

31. Uważa, że należy bardziej promować badania i innowacje dotyczące małej energetyki, jak np. w wypadku mniejszych cieków wodnych, energii wiatrowej na potrzeby jednego gospodarstwa lub niewielkiej ich liczby, lokalnej energii słonecznej oraz produkcji ciepła przez źródła termalne – tam gdzie takowe występują.

32. Zachęca sektor badań i rozwoju do poświęcenia większej uwagi energii oceanu (fal i pływów), która kryje w sobie ogromny potencjał w zakresie zaopatrzenia w bezpieczną, pewną i zrównoważoną energię.

33. Proponuje wprowadzenie możliwych do powielenia mechanizmów w oparciu o najlepsze wzorce istniejące w różnych regionach, w celu tworzenia innowacyjnych klastrów, terytorialnych platform innowacji w zakresie energii oraz innych form partnerstw publiczno-prywatnych pomiędzy władzami lokalnymi i regionalnymi, uczelniami oraz przemysłem. Takie formy partnerstwa mogłyby służyć jako ważne instrumenty rozwoju regionalnego oraz gospodarki lokalnej, zapewniając większą elastyczność, dostępność i ekonomiczność innowacji i technologii na szczeblu lokalnym.

34. Uważa, że plan działania wywrze duży wpływ na politykę rolną i leśną. W związku z tym konieczne będzie

wspieranie badań umożliwiających dostosowanie i przemiany w tych sektorach na rzecz wzmocnienia ich zrównoważonego charakteru.

35. Zaleca, aby technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) odgrywały większą rolę jako czynniki ułatwiające wykorzystanie innowacji, jako mnożniki informacji i jako rozwiązania w zakresie zużycia energii przez sektory strategiczne, takie jak „inteligentne miasta” obejmujące politykę mobilności zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju, inteligentne sieci dystrybucji (*smart grids*) i zrównoważone budownictwo.

36. Proponuje podkreślenie wagi prowadzenia badań naukowych i kształcenia specjalistów, zwłaszcza przez państwa członkowskie, by móc korzystać z wykwalifikowanych zasobów ludzkich oraz programów nauczania umożliwiających stworzenie wydajnych technologii przyszłości, po to by potem wprowadzać innowacje i realizować strategiczne plany.

H. Rynek wewnętrzny i globalny

37. Podkreśla pilną potrzebę pełnego urzeczywistnienia do 2014 r. wewnętrznego rynku energii, co zapewniłoby dostawy energii po przystępnych cenach, zakończenia do 2015 r. izolacji poszczególnych państw członkowskich w dziedzinie energii, sprawiedliwego wyrównania różnic między regionami pod względem dostępnych zasobów, a także ustabilizowania i ulepszenia warunków ramowych dla europejskiego sektora energetycznego w taki sposób, by można było ograniczyć koszty dodatkowe związane z przechodzeniem do modelu opartego na energii odnawialnej.

38. Zaleca dalszy rozwój systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych i zasadniczą zmianę procedury bezpłatnego przyznawania przydziałów, która w swojej obecnej formie jest sprzeczna z celem regulacyjnym tego systemu, gdyż utrzymuje cenę certyfikatów na zbyt niskim poziomie. Jednocześnie należy uwzględnić sytuację podmiotów przemysłowych działających na rynku międzynarodowym, których konkurencyjność mogłaby ucierpieć na skutek „ucieczki emisji gazów cieplarnianych” (*carbon leakage*) do krajów trzecich.

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Regionalne podejście do przystosowania się do zmiany klimatu w przypadku regionów nadbrzeżnych”

(2012/C 391/05)

KOMITET REGIONÓW

- Jest przekonany o pilnej potrzebie (gospodarczej i społecznej) promowania działań dostosowawczych w regionach nadbrzeżnych, również ze względu na fatalne skutki „niepodejmowania działań” i pomimo trwającego kryzysu związanego z długiem państwowym w niektórych państwach strefy euro. Uważa jednak, że przyszła europejska strategia dostosowania musi zostać opracowana w sposób wystarczająco szczegółowy, by uwzględnić w niej różnice między poszczególnymi regionami.
- Zdaje sobie sprawę z tego, że zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną (ICZM) jest instrumentem kluczowym zarówno w zakresie ułatwiania integracji strategii na obszarach nadmorskich, przede wszystkim w sprawach nie do końca usystematyzowanych takich jak erozja, przystosowanie się do zmiany klimatu i infrastruktura ekologiczna, jak i w zakresie nakłaniania podmiotów lokalnych do współpracy regionalnej z wykorzystaniem inicjatyw typu Sardinia Charter w basenie Morza Śródziemnego.
- Postuluje, by opracowywanie mechanizmów pozwalających ocenić zarówno koszty działań przystosowawczych, jak i korzyści z nich płynące stało się realnym bodźcem do uruchomienia lokalnych i regionalnych procesów politycznych, które leżą u podstaw planowania i działania terytorialnego, a także do stworzenia warunków sprzyjających przygotowaniu racjonalniejszych pod względem gospodarczym strategii.
- Ponownie wyraża gotowość prowadzenia regularnych konsultacji w sprawie negocjacji europejskich i międzynarodowych związanych z klimatem, w związku z czym wyraża nadzieję, iż: (i) będzie brał udział w pracach europejskiej grupy roboczej ds. dostosowania, skupiających się w głównej mierze na obszarach stale znajdujących się w niekorzystnym położeniu, wynikającym – m.in. – ze skutków zmiany klimatu, czyli w regionach przybrzeżnych, na wyspach i terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych; (ii) uzyska status obserwatora przy Komitecie ds. Dostosowania.

Sprawozdawca Ugo CAPPELLACCI (IT/PPE), przewodniczący Autonomicznego Regionu Sardynia
Dokument źródłowy Pismo prezydencji cypryjskiej

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

A. Wymiar lokalny przystosowania się do zmiany klimatu

1. Zwraca uwagę, że w procesie przystosowania się do zmiany klimatu i określania wariantów działań dostosowawczych (*adaptation assessment*) ⁽¹⁾ ⁽²⁾ należy uwzględnić proaktywne uczestnictwo władz lokalnych i regionalnych – **zarówno na etapie planowania jak i podejmowania działań**. Przypomina ⁽³⁾ o **zasadniczej roli samorządów terytorialnych** w zmaganiach ze skutkami zmiany klimatu, docenia fakt, iż rola ta została potraktowana poważnie zarówno na poziomie europejskim ⁽⁴⁾ jak i światowym ⁽⁵⁾, oraz postuluje, by uznać ją w sposób jednoznaczny również w przyszłej europejskiej strategii dostosowania.

2. Przypomina, że zmiana klimatu i jej skutki należą do głównych wyzwań stojących przed władzami lokalnymi i regionalnymi w Unii Europejskiej w nadchodzących latach. W tym kontekście najwyższy priorytet mają niezbędne działania na rzecz jak największego ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie (łagodzenie), a także przygotowanie się na różnych szczeblach do tych nieuniknionych zmian (adaptacja).

3. Zgadza się z wnioskami z konferencji Rio+20, mówiącymi o tym, że przystosowanie się do zmiany klimatu stanowi **niezwykle pilny priorytet dla całego świata**, i uważa, iż strategię ukierunkowaną na zmniejszanie zagrożeń wywołanych klęskami żywiołowymi i przystosowanie się do zmiany klimatu powinny zostać poddane ściślejszej integracji i koordynacji ⁽⁶⁾. **Zwraca przy tym uwagę, że priorytet ten winien być realizowany na poziomie lokalnym**, gdzie samorządy terytorialne odpowiedzialne są za zarządzanie kryzysowe i zapobieganie katastrofom – z uwzględnieniem szkód pojawiających

się w środowisku naturalnym, gospodarce, strukturze społecznej i tożsamości kulturowej ludności, która ucierpiała na skutek zmian.

4. Jest zdania, że działania przystosowawcze na poziomie lokalnym nie powinny ograniczać się do **jednorazowej reakcji na konkretne wyzwanie, ale przyjąć formę stopniowego i trwałego dostosowania** z uwzględnieniem wielu powiązanych ze sobą czynników. Zgadza się zatem z wnioskiem ustawodawczym Komisji dotyczącym okresu 2014–2020, w którym stwierdzono, że przystosowanie się do zmiany klimatu musi zostać objęte integralną częścią umów partnerskich i programów operacyjnych związanych z pięcioma funduszami wspólnych ram strategicznych, zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju. Waga przystosowania się do zmiany klimatu jest nie mniejsza niż znaczenie ochrony środowiska, efektywności zasobów, ograniczania zagrożeń, odporności na klęski czy zapobiegania zagrożeniom i zarządzania ryzykiem ⁽⁷⁾.

5. Odnotowuje, że **zmiany klimatu wywierają wieloraki wpływ** w czasie i przestrzeni, zaś wspólne rozwiązania adaptacyjne rzadko okazują się skuteczne. Jest zdania, że wspólne strategię i środki „no regrets” stosowane przez większą liczbę państw członkowskich powinny zostać zintegrowane w ramach programów **opartych na analizach prowadzonych na szczeblu regionalnym i lokalnym, ukierunkowanych na konkretny rodzaj interwencji, opracowanych we właściwej skali (proporcji) oraz uwzględniających stosunek kosztów do korzyści**.

6. Zduje sobie sprawę z **ogromnych kosztów, jakie niesie za sobą zmiana klimatu**, podkreślając, że w latach 1998–2015 władze regionalne zobowiązały się do pokrycia około jednej trzeciej wydatków na ochronę europejskich wybrzeży ⁽⁸⁾. Przypomina ⁽⁹⁾, iż **finansowanie działań przystosowawczych pozostaje czynnikiem decydującym i niezbędnym warunkiem implementacji na szczeblu lokalnym**.

B. Waga i specyfika działań przystosowawczych w regionach nadbrzeżnych

7. Zwraca uwagę na to, jak **bardzo na zmianę klimatu narażone są regiony nadbrzeżne** ⁽¹⁰⁾, na które wpływ wywiera także koncentracja działalności gospodarczej, infrastruktury i ośrodków miejskich. Aż 12 % europejskich regionów nadbrzeżnych – położonych na obszarze oddalonym nie więcej niż 10 km od brzegu – znajduje się 5 m pod poziomem morza, przez co są one poważnie narażone na powódzie, zaś dla kolejnych 20 % terenów brzegowych ogromnym zagrożeniem

⁽¹⁾ Międzyrządowy Zespół ds. Zmiany Klimatu: Zarządzanie ryzykiem wystąpienia zdarzeń ekstremalnych i katastrof na rzecz lepszego przystosowania się do zmiany klimatu. Raport specjalny I i II grupy roboczej Międzyrządowego Zespołu ds. Zmiany Klimatu.

⁽²⁾ Ocena przystosowania: „działania polegające na definiowaniu różnych opcji pozwalających dostosować się do zmian klimatycznych, a następnie ocenianiu ich pod względem kryteriów takich jak dostępność, korzyści, koszty, skuteczność, wydajność czy możliwości praktycznego zastosowania.” *Przystosowanie*: w systemach ludzkich jest to proces polegający na przystosowaniu się do bieżących lub spodziewanych warunków klimatycznych i ich skutków z myślą o minimalizowaniu szkód i czerpaniu jak największych korzyści. W systemach naturalnych proces ten służy przystosowaniu się do panującego klimatu i wywołanych przezeń skutków, zaś działalność człowieka może ułatwić adaptację do spodziewanych warunków klimatycznych (definicje z glosariusza, odnośnie do przypisu 1).

⁽³⁾ CdR 118/2007 fin, CdR 72/2009 fin.

⁽⁴⁾ COM(2007) 354 final; COM(2009) 147 final; *protokół ustaleń* między Komitetem Regionów a Programem Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, 21 czerwca 2012 r.

⁽⁵⁾ Ustalenia z Cancún, 2010 r.: <http://cancun.unfccc.int/>.

⁽⁶⁾ „Takiej przyszłości chcemy”: dokument przyjęty na konferencji Rio+20 dnia 19 czerwca 2012 r.

⁽⁷⁾ COM(2011) 615 final/2 – 14 marca 2012 r.

⁽⁸⁾ Policy Research Corporation (2009), „The economics of climate change adaptation in EU coastal areas” („Ekonomia działań przystosowawczych do zmiany klimatu na wybrzeżach UE”).

⁽⁹⁾ CdR 72/2009 fin.

⁽¹⁰⁾ Regiony nadbrzeżne definiuje się jako jednostki terytorialne trzeciego poziomu (NUTS3), posiadające linię brzegową lub w których odsetek ludności zamieszkałej nie dalej niż 50 km od morza stanowi co najmniej 50 %. Hamburg jest również regionem nadbrzeżnym, mimo że nie spełnia powyższych kryteriów, ale ogromne znaczenie ma tu bliskość morza.

jest erozja i związany z nią ubytek gleby (szacowany na 15 km² rocznie⁽¹¹⁾). Uważa się, że erozja stanowiła główną przyczynę (65 % wszystkich przypadków) wymierania ekosystemów nadbrzeżnych w latach 2000–2006⁽¹²⁾, natomiast w świetle niektórych szacunków do roku 2100 może zniknąć z powierzchni ziemi 35 % terenów podmokłych w UE (w stosunku do poziomu z roku 1995⁽¹³⁾).

8. Podkreśla, że **różnice regionalne są bardzo znaczące w zależności od rodzaju zachodzących zmian**. W Morzu Bałtyckim spodziewany wzrost temperatury wody nie pozostanie zapewne bez wpływu na faunę morską; regiony położone nad Morzem Północnym i wybrzeża Atlantyku zagrożone są najbardziej niebezpieczeństwem powodzi, wynikającym z rosnącego średniego poziomu mórz; jeśli chodzi o Morze Śródziemne najpoważniejsze wydaje się zagrożenie związane z erozją i niedostatkami słodkiej wody, spowodowanym wzrastającym napływem wody morskiej do warstw wodonośnych oraz coraz dłużej trwającymi suszami; erozja stanowi problem także dla Morza Czarnego, zaś w regionach peryferyjnych liczyć się należy ze wszystkimi skutkami zmiany klimatu – od powodzi i susz po zjawiska ekstremalne, jak np. cyklony⁽¹⁴⁾. **Wpływ zmiany klimatu będzie niejednorodny nie tylko ze względu na podatność i potencjał reakcji systemów naturalnych, ale także w związku z formą systemów ludzkich** w sensie np. organizacji systemów ochrony zdrowia albo mechanizmów odpowiedzialnych za zmniejszanie zagrożeń (bądź ostrzeganie przed nimi) wywołujących klęskami żywiołowymi, w tym tsunami.

9. Podkreśla **skalę problemu na poziomie europejskim** – 447 regionów nadbrzeżnych znajduje się na terenie 22 państw członkowskich, w obrębie 6 głównych basenów morskich. W regionach tych żyje 41 % mieszkańców Europy, co odpowiada 41 % ludności aktywnej zawodowo w Unii⁽¹⁵⁾. 35 % produktu krajowego brutto (PKB) 22 państw, w których znajdują się regiony nadbrzeżne, czyli 3,5 trylionu EUR, generowane jest na obszarze oddalonym maksymalnie 50 km od linii brzegowej, natomiast wartość dóbr gospodarczych wytwarzanych nie dalej niż 500 m od brzegu szacuje się na około 500–1 000 miliardów EUR⁽¹⁶⁾. To wszystko **ekspozuje znaczenie regionów nadbrzeżnych w zakresie produkcji i ich wartość gospodarczo-społeczną dla rozwoju i spójności poszczególnych terytoriów**. Potencjał, o którym mowa zdecydowanie powinien zostać zachowany i objęty docelowo procesem przystosowania się do zmiany klimatu.

10. Jest zatem przekonany o **pilnej potrzebie (gospodarczej i społecznej) promowania tego procesu w regionach**

nadbrzeżnych również ze względu na fatalne skutki „niepodejmowania działań” i pomimo trwającego kryzysu związanego z długim państwowym w niektórych państwach strefy euro. Przeprowadzone ostatnio badania⁽¹⁷⁾ wskazują, że brak dodatkowej ochrony – w porównaniu z rokiem 1995 – spowoduje w UE wystąpienie szkód o wartości wynoszącej średnio 11,7 mld EUR rocznie w latach 2041–2070 oraz 17,4 mld EUR rocznie w latach 2071–2100; liczba osób corocznie narażonych na ryzyko powodzi może w tych samych okresach wzrosnąć o 40–80 tysięcy. Roczny koszt przystosowania się do zmiany klimatu szacuje się natomiast na około 1 mld EUR w latach 2041–2070 i 0,7 mld EUR w latach 2071–2100 z czego wynika, że korzyści wdrożenia działań adaptacyjnych są dużo większe niż ewentualne oszczędności płynące z „niepodejmowania działań”. Odnotowuje także, że te same badania sugerują **konieczność zastosowania działań przystosowawczych niezależnie od tego, czy zmiana klimatu nastąpi czy też nie**. Konieczność ta wynika ze skutków rozwoju społeczno-gospodarczego regionów nadbrzeżnych oraz powiązanego z nimi nagromadzenia dóbr i inwestycji wymagających ochrony.

11. Podkreśla ponadto, że koszty – zarówno szkód jak i działań adaptacyjnych – różnią się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich, proporcjonalnie do generowanego przez nie PKB. Zwraca zwłaszcza uwagę na **wyspy, które zmuszone są do ponoszenia największych kosztów interwencji na swym terytorium** ze względu na szczególne uwarunkowania geograficzne.

12. Przypomina, że regiony nadbrzeżne stanowią lokalizację dla **ważnych siedlisk przyrodniczych i przyczyniają się do zachowania różnorodności biologicznej⁽¹⁸⁾, krajobrazu, wrażliwych ekosystemów** (takich jak tereny podmokłe) oraz pozwalają na **korzystanie z usług ekosystemowych**. Od ich ochrony zależy atrakcyjność i równowaga gospodarcza regionów nadbrzeżnych, a także tożsamość kulturowa tych terenów. Odnotowuje ponadto, że dzięki sieci „Natura 2000” udało się zabezpieczyć znaczną część obszarów przybrzeżnych⁽¹⁹⁾ i morskich.

13. Podkreśla **stopień złożoności i przekrojowy charakter działań przystosowawczych w regionach nadbrzeżnych**. Regiony te są usytuowane pomiędzy systemami lądowymi (ośrodki miejskie, przemysł, rolnictwo, lasy, rzeki) a morskimi (rybołówstwo, akwakultura, działalność portowa, transport morski, turystyka). Mają też kompetencje w zakresie zarządzania (związane na przykład z ryzykiem powodzi, dostarczaniem wody pitnej czy użytkowaniem gleb) realizowane często na różnych szczeblach sprawowania rządów⁽²⁰⁾.

⁽¹¹⁾ Dane Europejskiej Agencji Środowiska i projekt Eurosion ośrodka Policy Research Corporation (2009), "The economics of climate change adaptation in EU coastal areas" („Ekonomia działań przystosowawczych do zmiany klimatu na wybrzeżach UE”).

⁽¹²⁾ Europejska Agencja Środowiska (2010 r.), 10 komunikatów na rok 2010 – ekosystemy nadbrzeżne.

⁽¹³⁾ Brown S., Nicholls R.J., Vafeidis A., Hinkel J., and Watkiss P. (2011 r.). Według ocen Europejskiej Fundacji Naukowej zanikanie mokradeł jest skutkiem zmiany klimatu – 17 % wzdłuż wybrzeży Atlantyku, 31–100 % wzdłuż wybrzeży Morza Śródziemnego i 84–98 % wzdłuż wybrzeży Bałtyku (źródło: Komisja Europejska, DG ds. środowiska (2012 r.), LIFE i zarządzanie brzegowe).

⁽¹⁴⁾ Policy Research Corporation (2009), "The economics of climate change adaptation in EU coastal areas" („Ekonomia działań przystosowawczych do zmiany klimatu na wybrzeżach UE”).

⁽¹⁵⁾ Regional Yearbook 2011, Eurostat, rozdział 13 – regiony nadbrzeżne.

⁽¹⁶⁾ Policy Research Corporation (2009), "The economics of climate change adaptation in EU coastal areas" („Ekonomia działań przystosowawczych do zmiany klimatu na wybrzeżach UE”).

⁽¹⁷⁾ ClimateCost (the Full Costs of Climate Change [Pełne koszty zmiany klimatu]): <http://www.climatecost.cc/home.html>. Brown S., Nicholls R.J., Vafeidis A., Hinkel J., and Watkiss P. (2011 r.). Dane dotyczą scenariusza „stabilizacyjnego” ENSEMBLES E1 (van der Linden and Mitchell, 2009; Lowe et al., 2009), w którym założono wzrost poziomu wód morskich o 18 cm w roku 2050 i o 26 cm w roku 2080. W scenariuszu tym temperatury nie wzrastają powyżej 2 °C w porównaniu z poziomem sprzed rewolucji przemysłowej, a bieżąca polityka globalna ukierunkowana na łagodzenie zmian klimatycznych jest skuteczna. Powyższe założenia pozwalają osiągnąć korzystniejszy stosunek kosztów do korzyści.

⁽¹⁸⁾ W załącznikach do dyrektywy siedliskowej wymieniono 50 rodzajów siedlisk przybrzeżnych i 150 gatunków (nie licząc ptaactwa) preferujących ekosystemy nadbrzeżne (źródło: EEA (2010), 10 Messages for 2010 – Coastal ecosystems).

⁽¹⁹⁾ Europejska Agencja Środowiska (2010 r.), 10 Messages for 2010 – Coastal ecosystems (10 komunikatów na rok 2010 – ekosystemy nadbrzeżne).

⁽²⁰⁾ Policy Research Corporation (2009), "The economics of climate change adaptation in EU coastal areas" („Ekonomia działań przystosowawczych do zmiany klimatu na wybrzeżach UE”).

C. Podejście europejskie, pomocniczość i proporcjonalność

14. Z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Komisję chęć do zdefiniowania **zintegrowanej strategii na poziomie europejskim i określenia wspólnych instrumentów adaptacyjnych**. Jest przekonany, że europejskie podejście do przystosowania się do zachodzącej obecnie i w przyszłości zmiany klimatu może stanowić **wartość dodaną dla działań podejmowanych przez państwa członkowskie i samorządy terytorialne, bez naruszania zasady pomocniczości** i z uwzględnieniem faktu, iż skutki zmiany klimatu mają charakter transgraniczny.

15. Uważa jednak, że przyszła europejska strategia dostosowania **musi zostać opracowana w sposób wystarczająco szczegółowy, by uwzględnić w niej różnice między poszczególnymi regionami** w zakresie: (i) rodzaju zachodzących zmian; (ii) stopnia zagrożenia i skutków długoterminowych; (iii) warunków gospodarczych (np. zagrożone zasoby i dobra); (iv) struktury społecznej (np. gęstość zaludnienia i potencjał systemów ludzkich); oraz (v) charakterystyki strukturalnej (np. peryferyjność lub występowanie niekorzystnych warunków takich jak zwiększona podatność na zmianę klimatu na obszarach przybrzeżnych i wyspach oraz w regionach górskich⁽²¹⁾ i regionach najbardziej oddalonych).

16. Wskazuje ponadto, iż dzięki przyszłej strategii powinno stać się możliwe określenie **środków dostosowawczych**, które – **podobnie jak instrumenty finansowania** – będą wystarczająco elastyczne, by uwzględnić z jednej strony różnorodność regionalną, a z drugiej trwały charakter procesu adaptacyjnego. Środki te muszą też zostać **dopasowane do działań łagodzących skutki zmiany klimatu** w taki sposób, by nie prowadziły do sytuacji, w której zwiększa się emisja gazów cieplarnianych i podatność na zagrożenia.

17. Uważa, że rola UE w definiowaniu działań dostosowawczych w regionach nadbrzeżnych winna dotyczyć przede wszystkim inicjatyw mających na celu: (i) **koordynację i współpracę** między różnymi szczeblami sprawowania rządów, zwłaszcza tam, gdzie zmiana klimatu i stosowane środki mają charakter transgraniczny; (ii) **organizację szkoleń**; (iii) **działalność informacyjną** ukierunkowaną na **wypełnienie luk**, co w przypadku obszarów nadmorskich oznacza często konieczność podejmowania skomplikowanych czynności i zastosowania podejścia wielodyscyplinarnego; (iv) **upowszechnianie wiedzy, sprawdzonych praktyk i przykładów udanych przedsięwzięć**; (v) **udzielanie wsparcia techniczno-finansowego** w zakresie wdrażania zintegrowanych strategii lokalnych i regionalnych; (vi) **prowadzenie badań rozwojowych w dziedzinie innowacyjnych technologii** przystosowawczych; (vii) **opracowanie i wsparcie finansowo-techniczne programów współpracy transgranicznej** ukierunkowanych na **przystosowanie makro-regionów**.

18. Stoi na stanowisku, że Komisja powinna odgrywać zasadniczą rolę w **procesie koordynacji i oceny licznych projektów badawczych i inwestycyjnych współfinansowanych z funduszy europejskich**, unikając przy tym powieleni, wzmacniając synergii i sprzyjając jak najpowszechniejszemu wykorzystaniu najlepszych mechanizmów i rozwiązań. Komisja Europejska powinna przy tym zapewnić koordynację wspólnych

środków sąsiadujących państw lub regionów nadbrzeżnych, a także wdrożenie wspólnych projektów badawczych i inwestycyjnych.

19. Przypomina⁽²²⁾ o **konieczności zachowania daleko idącej spójności w zakresie strategii europejskich, zwłaszcza w związku z polityką w dziedzinie środowiska**. Odnawia, na przykład, że wdrażanie dyrektywy siedliskowej (92/43/EWG) czy dyrektywy w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (79/409/EWG) może stać pod znakiem zapytania z powodu działań przystosowawczych (szczególnie jeśli mają one charakter infrastrukturalny). Zwraca w tym kontekście uwagę na znaczenie skutecznego wdrożenia wydajnych i przejrzystych mechanizmów skoncentrowanych lokalnie, stosowanych z myślą o zdefiniowaniu środków zaradczych lub/i kompensacyjnych na terenach mających znaczenie dla całej Unii, narażonych na negatywny wpływ działań adaptacyjnych lub szkody nimi spowodowane.

20. Zdaje sobie sprawę, że zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną (ICZM) jest instrumentem kluczowym zarówno w zakresie ułatwiania integracji strategii na obszarach nadmorskich, przede wszystkim w sprawach nie do końca usystematyzowanych takich jak erozja, przystosowanie się do zmiany klimatu i infrastruktura ekologiczna, jak i w zakresie nakłaniania podmiotów lokalnych do współpracy regionalnej z wykorzystaniem inicjatyw typu *Sardinia Charter* w basenie Morza Śródziemnego⁽²³⁾. Z zadowoleniem odnosi się zatem do przeglądu zalecenia z roku 2002, w którym mowa jest o ściślejszym zdefiniowaniu powstałych w ostatnich latach ram polityki europejskiej dotyczącej zarządzania obszarami morskimi i nadmorskimi⁽²⁴⁾. Wyraża nadzieję, że przegląd ten stanie się **okazją do wzmocnienia roli instrumentu ICZM w procesach przystosowawczych**.

21. Z zadowoleniem przyjmuje perspektywę znacznie większego europejskiego wsparcia finansowego w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (2014–2020), gdzie co najmniej 20 % całości wydatków przeznaczonych zostanie na działania związane z klimatem. Podkreśla niemniej konieczność zadbania o **sprawiedliwy i realistyczny rozdział kompetencji finansowych między poszczególnymi szczeblami sprawowania rządów**, zwrócenia uwagi na bieżące trudności gospodarcze, z którymi borykają się administracje lokalne, przestrzegania zasad komplementarności i dodatkowości, a także podejmowania działań na rzecz **uproszczonej identyfikacji zasobów alternatywnych**.

22. W tym kontekście ponownie proponuje⁽²⁵⁾, by część **zysków pochodzących z europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji oddać do dyspozycji władz lokalnych i regionalnych**, które wykorzystają je do wdrożenia środków dostosowawczych (i naprawczych). Wyraża też nadzieję, że Komisja dopracuje swe **zalecenia dotyczące zaangażowania sektora prywatnego**, w tym towarzystw ubezpieczeniowych, w proces oceny i wspólnego podejmowania ryzyka oraz w kampanię informacyjną.

⁽²²⁾ CdR 118/2007 fin.

⁽²³⁾ Karta podpisana w Alghero na Sardynii w lipcu 2008 r. określa zasady i cele sieci dialogu i współpracy w basenie Morza Śródziemnego w oparciu o inicjatywę ICZM (*ICZM Mediterranean Dialogue*).

⁽²⁴⁾ Chodzi zwłaszcza o zintegrowaną politykę morską (COM(2007) 575) i dyrektywę ramową dotyczącą polityki morskiej (2008/56/WE).

⁽²⁵⁾ CdR 269/2011 fin; CdR 5/2011 fin; CdR 245/2010 fin; CdR 72/2009 fin.

⁽²¹⁾ CdR 89/2012 fin.

D. Jak sprostać wyzwaniom i zaproponować rozwiązania adaptacyjne?

23. Zwraca uwagę na to, by nie traktować procesu przystosowania się do zmiany klimatu wyłącznie pod względem kosztów, ale także – a nawet przede wszystkim – rozpatrywać go z punktu widzenia możliwości i korzyści przeciwstawionych „niepodejmowaniu działań”. W związku z tym nalega⁽²⁶⁾ na traktowanie tego procesu w kategoriach mechanizmu umożliwiającego rozwój regionalnych rynków – konkurencyjnych i ekologicznych. Podkreśla jednak, że **kwestią najważniejszą jest funkcjonowanie samorządów lokalnych zdających sobie sprawę z zagrożeń wywoływanych zmianą klimatu i ich skutków, potrafiących stosować właściwe środki przystosowawcze**, zdolnych do wdrożenia na szczeblu lokalnym odpowiednich strategii i działań i, wreszcie, będących w stanie wykorzystać dostępne źródła finansowania.

24. Dostrzegając aktywną rolę odgrywaną przez niektóre regiony w zmaganiach ze zmianą klimatu, odnotowuje **występujące ogólnie niebezpieczeństwo związane z niedocenianiem wagi problemu**. Uważa zatem, iż ważna jest **organizacja kampanii informacyjnych** wykazujących związek przyczynowo-skutkowy między zmianą klimatu a problemami występującymi na danym terenie, takimi jak: niedostatek wody, cofanie się linii brzegowej, fale upałów, powodzie i osunięcia. Kampanie te powinny stać się także źródłem konkretnych danych i przykładów obrazujących skuteczne wykorzystanie instrumentów dostępnych w procesie przystosowania się do zmiany klimatu i minimalizacji jej skutków⁽²⁷⁾.

25. Uważa, że zasadnicze znaczenie ma wykorzystanie Europejskiego Funduszu Społecznego **w celu zagwarantowania na szczeblu terytorialnym potencjału i elastyczności potrzebnych do zarządzania działaniami przystosowawczymi – zarówno w sektorze państwowym jak i prywatnym**. Warto na przykład wzmacniać samorządność lokalną na rzecz wdrażania strategii przystosowawczych w ramach prowadzonej kompetentnie polityki sektorowej lub na rzecz rozwoju właściwego ustawodawstwa terytorialnego. Z drugiej strony kompetencje w zakresie projektowania czy budowania w obrębie sektora prywatnego musiałyby zostać dopasowane do nowych warunków powstałych w wyniku wdrażania zintegrowanej polityki multidyscyplinarnej⁽²⁸⁾.

26. Zachęca Komisję do kontynuacji i ulepszania prac, nawet jeśli miałyby się one opierać na doświadczeniach zdobytych przy okazji realizacji pojedynczych projektów, nad: (i) instrumentami mapowania służącymi **przekazywaniu danych i informacji we właściwej skali na podstawie uwarunkowań geograficznych** – dzięki wykorzystaniu procesów decyzyjnych realizowanych na poziomie lokalnym i regionalnym; (ii) **jasnym i wspólnym układem odniesienia służącym ocenie podatności na zagrożenia, zachodzących zmian i ryzyka**; (iii) **wytycznymi** w sprawie określenia lokalnych strategii

przystosowawczych w regionach nadbrzeżnych, uwzględniających niezbędną wielodyscyplinarność podejmowanych działań i aspekty związane z wielopoziomowym sprawowaniem rządów na tych obszarach;

27. Bardzo pozytywnie odnosi się zwłaszcza do **opracowania wskaźników podatności dla regionów nadbrzeżnych, jak i do opartych o nie instrumentów analizy podatności**. Wskaźniki te – w połączeniu z prognozowaniem wystąpienia zdarzeń i określeniem zdolności adaptacyjnych – mogą **ułatwić określenie priorytetów w zakresie działań lokalnych i pozwolić na koncentrację zasobów tam, gdzie są one najbardziej potrzebne**.

28. Z uznaniem ocenia tworzenie platform informacyjnych takich jak CLIMATE-ADAPT, ale zwraca uwagę na **możliwość poprawy dostępu do treści dla użytkowników końcowych** – z poszanowaniem zasad wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS)⁽²⁹⁾ dzięki, na przykład, przetłumaczeniu informacji na wystarczającą ilość języków. Uważa ponadto, iż należałoby rozważyć możliwość dołączenia do platformy **sekcji specjalnie poświęconej finansowaniu działań przystosowawczych na poziomie lokalnym i regionalnym**, a także bazy danych inwestycji.

29. Zwraca uwagę na znaczenie lepszego wykorzystania badań, które należałoby **prowadzić z poważniejszym uwzględnieniem potrzeb określonych w polityce terytorialnej** – np. poprzez wdrożenie strategii adaptacyjnych i **środków wydajnych ekonomicznie z racji tego, iż zostały one zaprojektowane na podstawie konkretnych warunków lokalnych i regionalnych**. Uważa również, iż trzeba ułatwiać tworzenie mechanizmów dialogu i/lub partnerstwa (lub wzmacniać je tam, gdzie już istnieją) między światem nauki, polityki i, jeśli to możliwe, społeczeństwa obywatelskiego – np. dzięki **wspólnemu uczestnictwu w realizacji projektów europejskich**.

30. Przypomina⁽³⁰⁾, jak ważne dla regionów nadbrzeżnych są działania polegające na realizacji przyjętych strategii i prowadzeniu badań ukierunkowanych na ocenę ich wyników na terenach sąsiadujących lub transgranicznych. Chodzi w głównej mierze o to, **by problemu nie przekazywały sobie wzajemnie poszczególne jednostki terytorialne**. Partycypacyjne podejście do definiowania rozwiązań tego rodzaju i udział wszystkich istotnych podmiotów to czynniki, które mogłyby ułatwić realizację **działań spójnych pod względem terytorialnym**.

31. Jest zdania, że koszty adaptacji i nieumiejętność dostrzeżenia potencjalnych możliwości i korzyści stanowią poważną przeszkodę na drodze do opracowania strategii lokalnych, a tym samym barierę uniemożliwiającą ich wdrożenie. Postuluje zatem, by **opracowywanie mechanizmów pozwalających ocenić zarówno koszty działań przystosowawczych jak i korzyści z nich płynące** stało się realnym bodźcem do uruchomienia lokalnych i regionalnych procesów politycznych, które są podstawą planowania i działania terytorialnego, a także do stworzenia warunków sprzyjających przygotowaniu racjonalniejszych pod względem gospodarczym strategii.

⁽²⁶⁾ CdR 118/2007 fin.

⁽²⁷⁾ Przykładem produktu wykorzystanego na rzecz światowej kampanii „Making Cities Resilient – My City is Getting Ready” www.unisdr.org/campaign jest broszura zatytułowana „How To Make Cities More Resilient”, adresowana głównie do liderów samorządów lokalnych. Jej treść jest usystematyzowanym wstępem do zagadnień związanych z ograniczaniem ryzyka i wykorzystywaniem potencjału reakcji, zawierającym ponadto przykłady sprawdzonych rozwiązań i wskazującym mechanizmy gotowe do zastosowania w chwili obecnej.

⁽²⁸⁾ CdR 72/2009 fin.

⁽²⁹⁾ Komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Wprowadzenie wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS), COM(2008) 46 final.

⁽³⁰⁾ CdR 118/2007 fin.

32. Wyraża przekonanie, że nawet jeśli zagwarantowane zostaną: potencjał, wiedza i wystarczające wsparcie naukowe, brak zasobów finansowych na szczęblu lokalnym i regionalnym stanie się przeszkodą na drodze do prowadzenia efektywnych działań. Uważa w tej sytuacji za konieczne znalezienie sposobów **bezpośredniego finansowania działań terytorialnych przy pomocy instrumentów na rzecz partnerstwa**, takich jak LIFE+ czy program Horyzont 2020, zastosowanie **instrumentów rynkowych** takich jak płatności za usługi ekosystemowe lub zyski osiągane dzięki systemowi handlu uprawnieniami do emisji oraz **instrumentów fiskalnych**, w tym zachęt.

33. Dostrzega konieczność podjęcia interwencji zapobiegawczych w związku ze słabą elastycznością działań przystosowawczych, np. poprzez **wykorzystanie strategii odwracalnych**, stosowanie rozwiązań raczej „miękkich” niż „twardych” (takich jak system ostrzegania charakteryzujący się większą wydajnością niż rozwiązania stosowane w przypadku drugorzędnych dużych przedsięwzięć) lub **sprzyjanie rozwojowi „infrastruktury ekologicznej”** w celu przywrócenia do stanu pierwotnego siedlisk przyrodniczych na podstawie adaptacyjnego podejścia do ekosystemów.

34. Podkreśla w tym kontekście, że państwa członkowskie położone w basenie Morza Śródziemnego zostały zobowiązane do zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną na mocy protokołu dot. ICZM konwencji barcelońskiej (zaczął on obowiązywać w marcu 2011 r.) i że w protokole tym znalazły się wyraźne odniesienia do zastosowania podejścia ekosystemowego w celu zagwarantowania zrównoważonego rozwoju wybrzeży⁽³¹⁾. Odnotowuje ponadto, iż w strategii UE na rzecz różnorodności biologicznej⁽³²⁾ traktuje się **podejścia ekosystemowe jako alternatywy pozwalające na uzasadnione pod względem gospodarczym wykorzystanie technologii adaptacyjnych i mechanizmów naprawczych**. Z nadzieją patrzy też na pozytywny wpływ przyszłej strategii europejskiej w dziedzinie infrastruktury ekologicznej wywierany na proces przystosowawczy realizowany na poziomie regionów nadbrzeżnych.

E. Wkład instytucjonalny podmiotów lokalnych i regionalnych oraz współpraca międzynarodowa

35. Proponuje Komisji przeprowadzenie **wcześniejszych konsultacji** z przedstawicielami władz lokalnych i regionalnych w celu uzyskania pewności, że przyszła europejska strategia dostosowania będzie zgodna z zasadą proporcjonalności i w wystarczającym stopniu podkreślona w niej zostanie rola samorządów, szczególnie w odniesieniu do obszarów najbardziej zagrożonych zmianą klimatu, w tym regionów przybrzeżnych, wysp i terenów górskich.

36. Jest przekonany, iż może odgrywać **aktywną rolę w rozwijaniu platform informacyjnych** takich jak CLIMATE-ADAPT czy OURCOAST oraz zadbać o to, by treść tych platform w jak największym stopniu odnosiła się do potrzeb i warunków lokalnych, przez co władze lokalne i regionalne mogłyby w większym stopniu wykorzystywać te platformy do rozpowszechniania informacji.

37. Ponownie wyraża gotowość⁽³³⁾ **prowadzenia regularnych konsultacji w sprawie negocjacji europejskich i międzynarodowych** związanych z klimatem, w związku z czym wyraża nadzieję, iż: (i) będzie brał udział w pracach europejskiej grupy roboczej ds. dostosowania, skupiających się w głównej mierze na obszarach stale znajdujących się w niekorzystnym położeniu, wynikającym – m.in. – ze skutków zmiany klimatu, czyli w regionach przybrzeżnych, na wyspach i terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych; (ii) uzyska status obserwatora przy Komitecie ds. Dostosowania⁽³⁴⁾.

38. Jest przekonany o potrzebie większej **solidarności i współdziałania między regionami** na rzecz wykorzystania wiedzy i doświadczeń związanych z procesem przystosowawczym, zdobytych przez władze lokalne i regionalne – **zarówno na poziomie europejskim jak i międzynarodowym**. Popiera inicjatywy takie jak Karta Dostosowawcza z Durbanu, dzięki którym powstają wspólne zobowiązania samorządów, rozwiązania sprzyjające powstawaniu innowacyjnych partnerstw (np. terytorialne podejście do zmiany klimatu⁽³⁵⁾) i mechanizmy takie jak ośrodek i sieć technologii klimatycznych⁽³⁶⁾, mające na celu stworzenie ramowego układu współdziałania, współpracy i wymiany technologii ekologicznych.

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

⁽³¹⁾ Europejska Agencja Środowiska (2010 r.), 10 komunikatów na rok 2010 – ekosystemy nadbrzeżne.

⁽³²⁾ COM(2011) 244 final.

⁽³³⁾ CdR 269/2011 fin.

⁽³⁴⁾ Komitet adaptacyjny utworzony został na mocy ustaleń z Cancún w celu zapewnienia wsparcia technicznego i wytycznych dla stron UNFCCC oraz promowania współdziałania, współpracy, wiedzy, sprawdzonych rozwiązań i synergii.

⁽³⁵⁾ Territorial Approach to Climate Change – TACC.

⁽³⁶⁾ Climate Technology Centre and Network: <http://unfccc.int/ttclear/jsp/CTCN.jsp>.

Opinia Komitetu Regionów „Konkretne podejścia regionalne do zmiany klimatu w UE na przykładzie regionów górskich”

(2012/C 391/06)

KOMITET REGIONÓW

- Odnotowuje, że regiony górskie są bardzo podatne na zmianę klimatu, oraz utrzymuje, iż sprzyjanie integracji działań adaptacyjnych do zmian klimatycznych w regionach górskich powinno stanowić część zakrojonego na szeroką skalę projektu usprawnienia ochrony jednostkowej i zbiorowej, w którym uwzględnione zostaną wszystkie punkty krytyczne związane ze środowiskiem naturalnym, kwestie energetyczne i aspekty społeczne, czyli elementy ściśle ze sobą powiązane.
- Odnotowuje, że w roku 2013 Unia Europejska ma przyjąć strategię adaptacyjną, i jest zdania, iż ogólna strategia tego rodzaju musi mieć wymiar lokalny i regionalny – zgodnie z zapisami art. 174 TFUE – oraz powinna obejmować rozdział poświęcony wyłącznie regionom górskim.
- Zwraca szczególną uwagę na fakt, iż coraz mniej korzystna sytuacja obszarów górskich, która jest spodziewana w nadchodzących dekadach, wymaga większej ilości badań naukowych i właściwego systemu wymiany informacji. Istotne jest, by fundusze przeznaczone na adaptację do zmiany klimatu zostały wyraźnie wyodrębnione w budżecie UE na lata 2014–2020. Należy zaplanować politykę poprawy dostępu do usług świadczonych w interesie ogólnym oraz poprawy ich świadczenia na obszarach szczególnie narażonych.
- Podkreśla, iż ze względu na to, że niemało regionów górskich rozpoczęło już opracowywanie strategii adaptacyjnych, istnieje pilna potrzeba koordynacji celów i ewaluacji wyników. Konieczna jest harmonizacja inicjatyw środowiskowych, podejmowanych dziś przez dużą liczbę niepowiązanych ze sobą stowarzyszeń oraz jednostek badawczych i administracyjnych w regionach górskich.

Sprawozdawca

Luciano CAVERI (IT/ALDE), radny regionu autonomicznego Valle D'Aosta

Dokument źródłowy

Opinia z inicjatywy własnej

I. ZALECENIA POLITYCZNE**KOMITET REGIONÓW****Uwagi ogólne**

1. Odnotowuje, że w ostatnich latach powstało w UE wiele opracowań, dokumentów politycznych i projektów naukowych dowodzących tego, że **regiony górskie są bardzo podatne na zmianę klimatu**. Są to terytoria, gdzie na ograniczonym obszarze występują środowiska naturalne zróżnicowane pod względem wysokości, ekspozycji oraz wpływu cyrkulacji atmosferycznych. Również Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) umieszcza obszary górskie wśród regionów narażonych na największe ryzyko klimatyczne (tzw. hot spoty). W punkcie 4 rozdziału 13 Agendy 21 (Szczyt Ziemi w Rio de Janeiro, 1992 r.), specjalnie poświęconego regionom górskim, mowa jest o tym, że są one „obszarami najbardziej wrażliwymi na zmiany klimatyczne”. Kwestia ta nie straciła nic na swojej aktualności – również w kontekście konferencji „Rio+20” w czerwcu 2012 r. Obszary górskie obejmują największą część obszarów leśnych w całej Europie. Dlatego działają oczyszczająco, wychwytyując znaczne ilości CO₂. Ponadto poprawiają jakość powietrza, ograniczając szkodliwe skutki zanieczyszczenia środowiska; dostarczają też zasobów wodnych i posiadają walory krajobrazowe, ale są podatne na zmianę klimatu. Obszary górskie, podobnie jak strefy nadmorskie, są najważniejszymi obszarami turystycznymi ze względu na klimat, różnorodność biologiczną, bogactwo krajobrazowe, zasoby hydrologiczne, aspekty kulturalne, zabudowę, tradycję i zwyczaje.

2. Podkreśla, że zmiana klimatu ma wpływ na całą Unię Europejską i na cały świat, lecz jej konkretne skutki na danym obszarze, a tym samym niezbędne przygotowania oraz reakcje na nie zależą od wielu czynników. Wszystkie środki podejmowane w reakcji na zmianę klimatu muszą zatem uwzględniać konkretną sytuację danego obszaru. Władze lokalne i regionalne reprezentowane w Komitecie Regionów są więc najważniejszymi partnerami przy opracowywaniu i wdrażaniu odpowiednich rozwiązań.

3. Przypomina, że zmiana klimatu i jej konsekwencje należą do najważniejszych wyzwań stojących w nadchodzących latach przed władzami lokalnymi i regionalnymi w Unii Europejskiej. W tym kontekście najważniejszym zadaniem musi być podjęcie niezbędnych kroków w celu jak największego ograniczenia wzrostu średniej globalnej temperatury (łagodzenie zmiany klimatu), lecz również przygotowania na różnych szczeblach na te nieuniknione zmiany (adaptacja).

4. Podkreśla, że obszary górskie to **ostoje różnorodności biologicznej** zagrożone gwałtownymi zmianami klimatu: 43 % terenów objętych programem „Natura 2000” znajduje się w górach, a 118 z 1 148 gatunków wymienionych w

załącznikach II i IV dyrektywy siedliskowej ma związek ze środowiskiem górskim ⁽¹⁾.

5. Wskazuje na fakt, iż zmiany klimatu, słabo odczuwalne na obszarach nizinnych, potęgują się w regionach górskich i stanowią wartość diagnostyczną umożliwiającą dokonywanie wczesnej oceny zmiany klimatu w skali makro, gdyż są wyjątkowo dobrym polem obserwacji do badań naukowych. Pozwalają też badać rozwój i dokonywać oceny strategii przystosowania się do zmiany klimatu.

6. Po raz kolejny zaznacza, że zachodząca obecnie zmiana klimatu wpływa na: wzrost zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa hydrogeologicznego (powodzie, osunięcia), coraz większe ryzyko dla ludzi i infrastruktury, mniejszą dostępność wody – zwłaszcza w lecie (także na terytoriach nizinnych przyległych do gór), zmianę debitu rzek (na obszarach alpejskich spodziewana jest większa częstotliwość występowania susz w lecie i zimowego przybierania wód), topnienie lodowców (od 1850 r. lodowce alpejskie straciły ok. 2/3 swej objętości, a najpoważniejsze nasilenie tego zjawiska obserwuje się od roku 1985), redukcję wiecznej zmarzliny, mniejszą trwałość pokrywy śnieżnej (szczególnie na wysokościach poniżej 1 500 m), zmiany w częstotliwości schodzenia lawin, zagrożenia dla różnorodności biologicznej oraz migracje roślinno-zwierzęce, zmiany w gospodarce turystycznej (zimowej i letniej), zmiany dotyczące produkcji energii hydroelektrycznej, niepewną sytuację w produkcji rolniczej oraz straty w leśnictwie. Wrażliwość środowiska alpejskiego na gwałtowne zmiany klimatu powoduje, że Alpy są obszarem stale znajdującym się w niekorzystnym położeniu. Wzrost temperatury o +1,5 °C, który nastąpił w Alpach w ostatnich 150 latach, dwukrotnie przekracza średnią światową wynoszącą +0,7 °C ⁽²⁾. Zagrożenia dla alpejskich zasobów wodnych zbadała Europejska Agencja Ochrony Środowiska w roku 2009 ⁽³⁾.

7. Podkreśla, że tradycja i kultura górską opiera się na istotnej koncepcji znajomości środowiskowych możliwości oraz wartości granicznych. Surowe warunki fizyczne na tym obszarze pozwoliły wypracować z czasem subtelne kryteria równowagi i racjonalnego wykorzystania zasobów. Te podstawowe wartości mogłyby stać się częścią nowoczesnej wizji opartej na nowych technologiach, przyczynić się do poprawy świadomości w omawianym zakresie, a także do stworzenia modeli rozwojowych przydatnych nie tylko dla samych regionów górskich, lecz również dla obszarów peryferyjnych. W wielu przypadkach wartości te mogą mieć znaczenie uniwersalne (jak w modelu partnerstwa wiejskiego/miejskiego: RURBAN – TCUM/UE DG REGIO).

⁽¹⁾ Europejska Agencja Ochrony Środowiska (EEA), *Europe's ecological backbone: Recognising the true value of our mountains*, sprawozdanie 6/2010.

⁽²⁾ JRC/WHO, *Impacts of Europe's changing climate*, sprawozdanie 4/2008: http://www.eea.europa.eu/publications/eea_report_2008_4.

⁽³⁾ EEA, *Regional climate change and adaptation. The Alps facing the challenge of changing water resources*, sprawozdanie 8/2009.

8. Zwraca uwagę na to, że zmiana klimatu będzie stanowić większe wyzwanie dla naszego potencjału przystosowawczego niż jakakolwiek przeszkoda, którą ludzkość musiała dotychczas pokonać. Zmiana ta jest tylko częściowym wskaźnikiem bardziej złożonego kryzysu środowiska naturalnego i całej ludzkości, powiązanego z następującymi zjawiskami:

- dostępnością odnawialnych zasobów naturalnych (wody, lasów, zasobów rybnych) i eksploatacją biomasy;
- spadkiem jakości i ilości produktów i funkcji ekosystemu;
- coraz mniejszą różnorodnością biologiczną;
- niestabilnym charakterem produkcji żywności (wysokie nakłady energii kopalnej do produkcji żywności, malejąca powierzchnia ziem uprawnych, naruszenie równowagi cykli węgla, azotu i fosforu);
- malejącą dostępnością zasobów mineralnych;
- malejącą dostępnością energii kopalnej w niskiej cenie (wzrost cen ropy naftowej);
- zanieczyszczeniem powietrza, wód i gleb oraz rosnącą ilością odpadów niepodlegających biodegradacji;
- przyrostem demograficznym i przepływami migracyjnymi (które wynikają po części ze zmiany klimatu).

9. Podkreśla, że problemy te wywołają różne reakcje społeczno-gospodarcze – w zależności od danego obszaru geograficznego – i wyraża w związku z tym ubolewanie, że jednym z niewielu projektów analizujących wpływ zmiany klimatu na gospodarkę europejską jest projekt PESETA z roku 2009, realizowany przez Wspólne Centrum Badawcze (JRC) UE. Nie uwzględniono w nim jednak regionów górskich.

10. Wskazuje, iż w białej księdze poświęconej adaptacji do zmian klimatu (COM(2009) 147 final) Komisja Europejska dostrzega regionalne zróżnicowanie skutków klimatycznych oraz fakt, iż warunkiem skuteczności każdej strategii adaptacyjnej jest współpraca wszystkich poziomów sprawowania rządów. Adaptacja to proces dynamiczny i długotrwały, który wymaga bliskiego współdziałania decydentów politycznych, badaczy, specjalistów technicznych, przedsiębiorców i administratorów lokalnych.

11. Z zadowoleniem odnotowuje, że wiosną 2012 r. rozpoczęły się konsultacje publiczne w związku z przygotowaniem europejskiej strategii dostosowania, której wdrażanie przewidziano na 2013 r. Uruchomiono także platformę CLIMAT-ADAPT, która jest mechanizmem pozwalającym gromadzić przykłady sprawdzonych rozwiązań oraz planować właściwe działania na poziomie regionalnym i miejskim. W skład platformy wchodzi specjalna sekcja poświęcona górom.

Cele

12. Utrzymuje, iż sprzyjanie integracji działań adaptacyjnych do zmian klimatycznych powinno stanowić część zakrojonego na szeroką skalę projektu usprawnienia ochrony jednostkowej i zbiorowej, w którym uwzględnione zostaną wszystkie punkty krytyczne związane ze środowiskiem naturalnym, kwestie energetyczne i aspekty społeczne, czyli elementy ściśle ze sobą powiązane.

13. Odnotowuje, że w roku 2013 Unia Europejska ma przyjąć strategię adaptacyjną, i jest zdania, iż ogólna strategia

tego rodzaju musi mieć wymiar lokalny i regionalny – zgodnie z zapisami art. 174 TFUE. Dobrze by było, gdyby w tej europejskiej strategii adaptacyjnej znalazł się rozdział poświęcony wyłącznie regionom górskim.

14. Europejska strategia w dziedzinie adaptacji powinna też obejmować konkretny rozdział poświęcony regionom najbardziej oddalonym, których szczególne uwarunkowania i specyfika zostały uznane w art. 349 TFUE.

15. Zwraca szczególną uwagę na fakt, iż coraz mniej korzystna sytuacja obszarów górskich, której oczekuje się w nadchodzących dekadach, wymaga większej ilości badań naukowych i właściwego systemu wymiany informacji. Istotne jest, by fundusze przeznaczone na adaptację do zmiany klimatu zostały wyraźnie wyodrębnione w budżecie UE na lata 2014–2020.

16. W związku z pojawieniem się nowych trudności spowodowanych zmianą klimatu domaga się zaplanowania polityki poprawy dostępu do usług świadczonych w interesie ogólnym oraz poprawy ich świadczenia na obszarach szczególnie narażonych.

17. Podkreśla, że łagodzenie zmiany klimatu i środki przeznaczone na ten cel powinny otrzymać wyższy priorytet niż adaptacja do zmiany klimatu. Jeśli nie uda nam się znacząco zmniejszyć emisji gazów cieplarnianych określonych w Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, niemożliwe okaże się uniknięcie w przyszłości wzrostu temperatury na świecie, zmiany klimatu i ekstremalnych zjawisk pogodowych, co będzie wywierało wpływ na społeczność lokalne.

18. Wskazuje na potrzebę zdefiniowania ściśle powiązanych ze sobą działań na rzecz rozwiązania bieżących problemów i radzenia sobie z problemami w przyszłości – zwłaszcza w sektorach już objętych programowaniem UE. Oczywiście wiele z tych kwestii powinno być rozpatrywanych w ramach europejskiego systemu demokracji lokalnej zgodnie z zasadą pomocniczości. Przykładami mogą tu być:

- a) maksymalizacja efektywności energetycznej w nowych budynkach oraz dostosowanie budynków istniejących;
- b) utrzymanie i wspieranie wzorów zabudowy w regionach górskich i na obszarach wiejskich oraz opracowanie planów zagospodarowania przestrzennego i planów wykorzystania zasobów naturalnych umożliwiających rozwój urbanistyki niebędącej rezultatem spekulacji gruntami; zapobieganie to degradacji krajobrazu, ekosystemów, naturalnych siedlisk i obszarów chronionych oraz zanieczyszczeniu wód i gruntów, a ponadto sprzyjać będzie rozwojowi odpowiedzialnej turystyki, a tym samym utrzymaniu ludności na obszarach górskich;
- c) wprowadzenie rozwiązań opartych na energii odnawialnej w zależności od charakterystycznych cech danego obszaru (energia słoneczna termiczna, fotowoltaiczne systemy zasilania, energia wiatrowa i hydroelektryczna, biomasa) – aż do momentu uzyskania (tam, gdzie to możliwe) samowystarczalności energetycznej; konieczność stosowania zintegrowanych regionalnych planów w zakresie energii, zarządzanie pompowymi zbiornikami hydroelektrycznymi pełniącymi funkcję magazynów retencyjnych energii fotowoltaicznej;

- d) upowszechnianie audytów energetycznych na szczeblu lokalnym i regionalnym;
- e) ograniczenie przepływów energii i materii w społecznościach lokalnych przy zachowaniu tego samego standardu życia (np. „Społeczeństwo 2000 W”, ETH Zürich);
- f) redukcja wytwarzania odpadów i prowadzenie recyklingu na jak największą skalę; upowszechnianie produkcji domowego kompostu z odpadów organicznych;
- g) reaktywacja lokalnych łańcuchów dostaw żywności: wysokiej jakości rolnictwo i hodowla na rzecz utrzymania konsumpcji na miejscu i świadczenia usług handlowych dla turystów, z wyraźnym wsparciem dla rolnictwa polegającego na konserwacji (bez upraw lub z niewielkimi uprawami) oraz rolnictwa i hodowli ekologicznych;
- h) gospodarka leśna regulowana na bazie eksploatacji biomasy drzewnej w celach energetycznych i budowlanych, uwzględniająca wpływ zmiany klimatu; wielkość produkcji zakładów wytwórczych wykorzystujących energię pochodzącą z biomasy nieprzekraczająca rocznych leśnych możliwości wytwórczych; zachowanie chronionych obszarów leśnych; wspieranie zrównoważonego leśnictwa oraz produkcji drewna i biomasy będących zasobami gospodarczymi tych obszarów;
- i) poważne ograniczenie eksploatacji gruntów na potrzeby budowlane i infrastrukturalne;
- j) ograniczenie wymogów w dziedzinie mobilności poprzez zwiększenie wydajności sieci informatycznych i ICT, świadczenie usług informatycznych i umożliwianie telepracy (doprowadziłoby to także do ponownego zaludnienia opuszczonych regionów górskich i zachęciło do przyjazdu turystów);
- k) propagowanie ekologicznie odpowiedzialnej i zrównoważonej turystyki; stworzenie europejskiego centrum monitorowania turystyki, rozwój agroturystyki;
- l) promocja zielonej gospodarki oraz innowacji w środowisku górskim w zakresie: energii, elektroniki, systemów kontroli i monitoringu, badań naukowych i ośrodków kształcenia uniwersyteckiego;
- m) szkolenia i kultura: uwrażliwienie opinii publicznej na tematykę związaną ze zmianą klimatu jest warunkiem zastosowania sprawdzonych rozwiązań klimatycznych i wdrożenia

strategii adaptacyjnej – w tym celu trzeba będzie upowszechniać zagadnienia środowiskowe w szkolnych programach nauczania i za pośrednictwem programów informowania obywateli takich jak tworzenie regionalnych „punktów adaptacyjnych” zajmujących się opracowaniem właściwych strategii na poziomie lokalnym i przekazywaniem informacji mieszkańcom; przykład: australijski ośrodek Victorian Centre for Climate Change Adaptation Research (VCCCAR – www.vcccar.org.au), odpowiedzialny za wdrażanie na szczeblu lokalnym ogólnej strategii krajowej realizowanej przez organ o nazwie National Climate Change Adaptation Research Facility (NCCARF – www.nccarf.edu.au);

- n) programy poświęcone ochronie ludności i zapobieganiu zagrożeniom klimatycznym – wdrażane w oparciu o infrastrukturę, systemy prognozowania i ostrzegania meteorologicznego, szybką wymianę informacji z obywatelami, ćwiczenia poświęcone niedopuszczaniu do powstania szkód i ratowaniu ludności.

19. Podkreśla, iż ze względu na to, że niemało regionów górskich rozpoczęło już opracowywanie strategii adaptacyjnych, istnieje pilna potrzeba koordynacji celów i ewaluacji wyników. Konieczna jest harmonizacja inicjatyw środowiskowych, prowadzonych dziś przez dużą liczbę niepowiązanych ze sobą stowarzyszeń oraz jednostek badawczych i administracyjnych w regionach górskich.

20. Apeluje o monitoring wyników – dzięki wypracowaniu wskaźników skuteczności działań, opisowi osiągnięć czy stworzeniu ujednoliconej bazy danych, w której można zasięgnąć informacji dotyczących projektów i rejestrów energii.

21. Podkreśla na koniec, że przyczyny i następstwa zmiany klimatu muszą być przedmiotem działań na wszystkich poziomach, z uwzględnieniem wielu różnych społeczności geograficznych i w skali globalnej. Często zdarza się, że zwłaszcza najuboższe społeczności na świecie jako pierwsze odczuwają niekorzystne konsekwencje zmiany klimatu i potrzebują szczególnej pomocy. Środki Unii Europejskiej i państw członkowskich powinno się przeznaczać na łagodzenie zmiany klimatu i działania adaptacyjne, zgodnie z priorytetami określonymi w uzgodnionych strategiach i traktatach międzynarodowych, oraz stosować na tym szczeblu, na którym przyniosą one najlepszy skutek. Z tego powodu powinno się zaangażować władze lokalne i regionalne w kształtowanie działań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i adaptacji do tych zmian w celu optymalnego wykorzystania ich wiedzy fachowej i doświadczenia oraz faktu, że znajdują się one blisko obywatela.

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

III

(Akty przygotowawcze)

KOMITET REGIONÓW

97. SESJA PLENARNA W DNIACH 8–10 PAŹDZIERNIKA 2012 R.

Opinia Komitetu Regionów „Nowe wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2013”

(2012/C 391/07)

KOMITET REGIONÓW

- Ostrzega przed wszelkimi zamiarami odłożenia porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres późniejszy niż początek 2013 r.
- Podkreśla, że bardzo istotna część inwestycji publicznych w państwach członkowskich uzależniona jest od funduszy strukturalnych, i przypomina o zobowiązaniach podjętych przez państwa członkowskie w ramach paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zawartego podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 28–29 czerwca 2012 r.
- Na podstawie zaktualizowanego wniosku legislacyjnego Komisji z 6 lipca 2012 r. popiera stanowisko zajmowane przez Parlament Europejski, że absolutnym minimum jest to, by przyszły budżet stanowił kwotę 1,14 % DNB UE z uwzględnieniem przystąpienia Chorwacji do UE.
- Wyraża ubolewanie, że przeważająca większość tematów objętych schematem negocjacyjnym Rady, w tym wszelkie formy uwarunkowań makroekonomicznych, to zagadnienia, które powinny zostać przyjęte w ramach procedury współdecyzji, a nie zgody.
- Wyraża ubolewanie, że metoda podziału alokacji krajowych i stopy ograniczenia w dziedzinie polityki spójności i rozwoju obszarów wiejskich zostały włączone do schematu negocjacyjnego Rady. Uważa, że chodzi tu o obszar objęty procedurą współdecyzji oraz o dziedzinę obligatoryjnej konsultacji z KR-em, w związku z czym zastrzega sobie możliwość wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Komisja Europejska nie przedstawi wniosku legislacyjnego, na temat którego KR mógłby wyrazić opinię.
- Przyjmuje z zadowoleniem obecną metodę negocjacji w Radzie, która prowadzi do tego, że kwestię wydatków i zasobów w schemacie negocjacyjnym omawia się wspólnie, i wyraża ponownie swe poparcie dla dwóch nowych zasobów własnych zaproponowanych przez Komisję: opartych na podatku VAT i na nowym podatku od transakcji finansowych.
- W pełni popiera propozycję Rady dotyczącą przekształcenia polityki spójności w poddział zamiast w podpułap i przypomina swój postulat zwiększenia budżetów przeznaczonych na politykę spójności (na co najmniej takim samym poziomie, jak w okresie 2007–2013). Przypomina swe poparcie dla propozycji stworzenia nowej kategorii tzw. regionów w okresie przejściowym.
- Przyjmuje z zadowoleniem propozycję Rady dotyczącą włączenia programów Galileo, ITER i GMES do działu 1 oraz przypomina swój postulat, by Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) został również włączony do wieloletnich ram finansowych.

Sprawozdawca generalny	Mercedes BRESSO (IT/PSE), członkini rady regionu Piemont
Dokumenty źródłowe	Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 COM(2012) 388 final Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie programu uproszczenia wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 COM(2012) 42 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

1. Przyjmuje do wiadomości fakt, że 6 lipca 2012 r. Komisja opublikowała zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020, który uwzględnia przystąpienie do UE Chorwacji oraz obliczenia na podstawie najnowszych danych statystycznych (2007–2009).

2. Pozytywnie ocenia przyjęcie 13 czerwca 2012 r. na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego rezolucji w sprawie wieloletnich ram finansowych oraz środków własnych, a także nacisk położony na fakt, że budżet UE ma w 94 % charakter inwestycyjny oraz proporcjonalnie bardzo niski poziom wydatków administracyjnych. Podkreśla efekt mnożnikowy i efekt dźwigni inwestycji dokonywanych za pomocą współfinansowania prywatnego i publicznego na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym i akcentuje niezastąpioną rolę budżetu UE jako stabilnego i wieloletniego zasobu publicznego mającego wesprzeć wzrost gospodarczy i zatrudnienie.

Toczące się negocjacje międzyinstytucjonalne

3. Wyraża duże zaniepokojenie obecnym przebiegiem negocjacji w Radzie w sprawie całkowitej kwoty wieloletnich ram finansowych, a także charakteru polityki i zasobów, który może zagrozić utrzymaniu funduszy dla trzech kategorii regionów określonych w ramach polityki spójności. Dlatego też wyraża nadzieję, że do nadzwyczajnego szczytu UE w dniach 22–23 listopada 2012 r. uda się osiągnąć pozytywny wynik negocjacji, co pozwoli wypracować porozumienie między dwoma współprawodawcami, a także uniknąć opóźnienia niekorzystnego dla Unii Europejskiej oraz bezzwłocznie wprowadzić w życie strategię „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu.

4. Podkreśla w związku z tym widoczną niespójność między zobowiązaniami podjętymi przez państwa członkowskie w ramach paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zawartego podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 28–29 czerwca 2012 r., a niektórymi stanowiskami wyrażonymi podczas negocjacji.

5. Przypomina, że poważny kryzys gospodarczy i społeczny dotyczący UE sprawia, że szczególnie pilne jest rozpoczęcie

programowania w 2014 r., które jako jedyne może umożliwić wkład z funduszy europejskich niezbędny do realizacji inwestycji w państwach członkowskich, regionach i miastach.

6. Podkreśla, że budżet UE zmniejsza się w stosunku do budżetów krajowych, podczas gdy zwiększyły się kompetencje i zadania powierzane UE na mocy traktatu lizbońskiego, zwłaszcza w zakresie działań zewnętrznych (art. 27 ust. 3 TFUE), zmiany klimatu (art. 191 TFUE), energii (art. 194 TFUE), sportu (art. 165 TFUE), przestrzeni kosmicznej (art. 189 TFUE), turystyki (art. 195 TFUE) i ochrony ludności (art. 196 TFUE).

7. Podkreśla, że bardzo istotna część inwestycji publicznych w państwach członkowskich uzależniona jest od funduszy strukturalnych, które w 13 państwach członkowskich stanowią ponad 30 %, a w 6 państwach członkowskich ponad 60 % inwestycji publicznych.

8. Przypomina, że traktaty (art. 312 TFUE) zawierają postanowienia szczegółowe na wypadek nieprzyjęcia wieloletnich ram finansowych, zanim wygaśnie, z końcem 2013 r., podstawa prawna wszystkich wieloletnich programów wydatków UE, z wyjątkiem pierwszego filaru wspólnej polityki rolnej (WPR). Podkreśla, że wśród szczegółowych ustaleń traktatowych widnieje legalny obowiązek kontynuowania negocjacji przez organy władzy budżetowej. Zwraca jednak uwagę na fakt, iż zarówno przyjęcie nowych programów sektorowych bez rozporządzenia dotyczącego wieloletnich ram finansowych, jak i przedłużenie okresu trwania obecnych programów byłyby rozwiązaniami nadzwyczaj skomplikowanymi.

9. Ostrzega zatem przed wszelkimi zamiarami odłożenia porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres późniejszy niż początek 2013 r., gdyż uniemożliwiłoby to programowanie i alokację funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi po 2014 r. i, co za tym idzie, miałyby negatywny wpływ na europejską spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną. Uważa, że odłożenie porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres późniejszy niż początek 2013 r. zagroziłoby okresowi programowania 2014–2020 przewidzianemu przez Komisję, Parlament Europejski i Radę oraz wymagałoby m.in. ponownego rozważenia zalecanego początkowo przez KR rozwiązania polegającego na przyjęciu programowania na okres 5+5 lat z uwzględnieniem trwającego rok lub dwa okresu przejściowego.

10. Kolejny raz powtarza swe poprzednie stanowisko i twierdzi, że jeśli UE chce osiągnąć kluczowe cele nakreślone w strategii „Europa 2020” i zgodne z potrzebami poszczególnych gmin i regionów, musi dysponować wiarygodnym budżetem wynoszącym przynajmniej 1 % unijnego DNB. Przypomina, że Rada w 2000 r. ustanowiła pułap zasobów własnych na poziomie 1,29 % DNB, jeśli chodzi o środki na zobowiązania, i na poziomie 1,23 %, jeśli chodzi o środki na pokrycie płatności. Podkreśla, że od tamtego czasu przepaść między pułapem zasobów własnych w porównaniu do pułapów ustanowionych w wieloletnich ramach finansowych stale się powiększa i osiągnęła średnio poziom 25 %. Bierze pod uwagę fakt, że wieloletnie ramy finansowe wyznaczają jedynie maksymalne poziomy wydatków, podczas gdy budżet UE zawsze pozostawał dużo poniżej tych poziomów zarówno w odniesieniu do zobowiązań, jak i do pokrycia płatności. Dlatego KR, na podstawie zaktualizowanego wniosku legislacyjnego Komisji z 6 lipca 2012 r. popiera stanowisko zajmowane przez Parlament Europejski, że absolutnym minimum jest to, by przyszły budżet stanowił kwotę 1,14 % DNB UE z uwzględnieniem przystąpienia Chorwacji do UE.

11. Wyraża zadowolenie, że w schemacie negocjacyjnym z 18 września 2012 r. usunięto propozycję zakończenia programu pomocy żywnościowej dla najuboższych. Ubolewa jednak nad niejasnościami wokół kwestii jego finansowania i przypomina, iż opowiada się za jego utrzymaniem w ramach działu 2 wieloletnich ram finansowych.

12. Pozytywnie odnosi się do niektórych aspektów ujętych w dokumencie roboczym prezydencji cypryjskiej (z 30 sierpnia 2012 r.), niemniej ma zastrzeżenia dotyczące zwłaszcza rozpatrywanych wniosków w sprawie polityki spójności, szczególnie zaś, jeśli chodzi o kryteria kwalifikowalności, zakres i przedmiot tzw. „sieci bezpieczeństwa” dla regionów i państw członkowskich, i odrzuca niewspółmierne dostosowania dla regionów w okresie przejściowym i lepiej rozwiniętych regionów.

Dziedziny objęte procedurą współdecyzji

13. Wyraża ubolewanie, że przeważająca większość tematów objętych schematem negocjacyjnym Rady (wersja z 19 czerwca 2012 r.), a zwłaszcza punkty 21–47 i 53–78, to zagadnienia, które powinny zostać przyjęte w ramach procedury współdecyzji, a nie zgody, i podkreśla, że PE powinien w pełni uczestniczyć w bieżących negocjacjach.

14. Wyraża ubolewanie, że metoda podziału alokacji krajowych i stopy ograniczenia w dziedzinie polityki spójności i rozwoju obszarów wiejskich zostały włączone do schematu negocjacyjnego Rady (punkty 30–45), lecz nie uwzględniono ich w projekcie rozporządzenia zawierającym wspólne przepisy dotyczące pięciu funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi. Wyraża ponadto zdziwienie, że pkt 35 schematu negocjacyjnego z 18 września 2012 r. przyznaje celom strategii „Europa 2020” rolę w podziale funduszy strukturalnych pomiędzy państwa członkowskie. Rodzi to pytanie, czy cele te rzeczywiście odpowiadają potrzebom rozwojowym regionów, a także budzi poważne wątpliwości odnośnie do zarządzania i metodologii, tym bardziej, że ta rola w podziale środków z pewnością nie została przewidziana w chwili ustalania wspomnianych celów w 2010 r.

15. Uważa, że zgodnie z art. 177 TFUE nie chodzi wyłącznie o obszar objęty procedurą współdecyzji, lecz również o dziedzinę obligatoryjnej konsultacji z KR-em, w związku z czym w imię obrony swych prerogatyw określonych w art. 263 ust. 3 TFUE KR będzie nadal śledził sytuację prawną w tym względzie i zastrzega sobie możliwość wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Komisja Europejska nie przedstawi wniosku legislacyjnego, na temat którego KR mógłby wyrazić opinię.

16. W nawiązaniu do swych opinii przyjętych od początku 2012 r. w sprawie różnych wniosków ustawodawczych Komisji Europejskiej:

- a) Co się tyczy podziału 1b i funduszy objętych zakresem wspólnych ram strategicznych, przypomina swe poparcie dla propozycji stworzenia nowej kategorii tzw. regionów w okresie przejściowym oraz konieczności zwrócenia uwagi na szczególną i nieporównywalną sytuację regionów najbardziej oddalonych, jeśli chodzi o dostęp do finansowania, zgodnie z art. 349 TFUE (pkt 25 schematu negocjacyjnego); dla progu 300 km w odniesieniu do europejskiej współpracy terytorialnej, z wyłączeniem regionów najbardziej oddalonych, w odniesieniu do których kryterium związane z odległością nie ma zastosowania (pkt 27 *ibid*); dla stworzenia siatki bezpieczeństwa dla regionów, które nie będą już objęte celem konwergencji, zapewniającej co najmniej dwie trzecie środków przydzielonych im na lata 2007–2013 (pkt 44 *ibid*); dla propozycji Komisji Europejskiej dotyczących stawki współfinansowania, oprócz 85-procentowego wzrostu środków na programy w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”, a także dla zwiększenia z 50 do 85 % stawki współfinansowania stosowanej we współpracy międzyregionalnej w regionach najbardziej oddalonych (pkt 46 *ibid*); dla utrzymania programu żywnościowego dla najuboższych w dziale 2 wspólnych ram strategicznych zamiast jego włączenia do zakresu działania Europejskiego Funduszu Społecznego w dziale 1 (pkt 48 *ibid*); dla podwyższenia stawki współfinansowania o 10 punktów procentowych dla państw członkowskich doświadczających tymczasowych trudności budżetowych (pkt 47 opcja a, *ibid*); dla stworzenia wspólnych ram strategicznych dla dwóch funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności, EFRROW i EFMR (pkt 65 *ibid*); dla poziomu zaliczkowania wynoszącego 2 % w 2014 r., 3 % w 2015 r. i 3 % w 2016 r. (pkt 75 *ibid*); a także dla kwalifikowalności VAT-u niepodlegającego zwrotowi do wkładu z funduszy objętych zakresem wspólnych ram strategicznych (pkt 78 opcja c, *ibid*).
- b) Jeżeli chodzi o dział 2, potwierdza swe poparcie dla szybszej konwergencji i dokładnego harmonogramu konwergencji między państwami członkowskimi (pkt 53 *ibid*); dla ograniczenia płatności bezpośrednich do 200 tys. EUR zamiast 300 tys. EUR, włączając w to ekologizację i stopniowe zmniejszanie pomocy począwszy od 100 tys., a nie 200 tys. EUR (pkt 54 *ibid*); dla 30-procentowego poziomu dla ekologizacji (pkt 56 *ibid*) oraz dla wariantu przesunięć budżetowych z pierwszego do drugiego filaru (pkt 57 *ibid*). Wyraża jednak sprzeciw wobec wszelkich przesunięć w odwrotnym kierunku, biorąc pod uwagę potrzebę przywrócenia równowagi budżetowej między dwoma filarami WPR (pkt 58 *ibid*), poparcie dla włączenia regionów w okresie przejściowym do rozporządzenia w sprawie rozwoju obszarów wiejskich (pkt 62 *ibid*) oraz sprzeciw wobec wysuniętej propozycji tworzenia nowej rezerwy na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym (pkt 64 *ibid*).

17. W odniesieniu do funduszy przeznaczonych na cel dotyczący europejskiej współpracy terytorialnej przypomina swą propozycję, by fundusze te były rozdzielane na programy współpracy, a nie na państwa członkowskie. Wzywa w związku z tym do zmiany pkt 40 schematu negocjacyjnego z 18 września 2012 r., tym bardziej, że – jeśli wziąć pod uwagę obecny stan negocjacji – podział funduszy między współpracą transgraniczną a ponadnarodową prowadzi do traktowania współpracy międzyregionalnej w sposób całkowicie podrzędny w stosunku do tych dwóch rodzajów współpracy.

18. Popiera propozycję powszechniejszego stosowania pożyczek, a nie polegania głównie na bezzwrotnych subwencjach, by pobudzać zaangażowanie beneficjentów. Uważa również, że kwoty zwrotu pożyczek powinny być następnie ponownie udostępniane za pomocą mechanizmów funduszy obrotowych.

Nowe zasoby własne

19. Przypomina swój postulat przeprowadzenia reformy obecnego systemu zasobów własnych jako sposobu na ograniczenie bezpośredniego wkładu państw członkowskich do budżetu UE i zwiększanie zasobów własnych UE na potrzeby przyszłych wyzwań ⁽¹⁾, a także ustosunkowanie się do konieczności zlikwidowania korekt finansowych i wyłączeń. Tak jak zadeklarował Parlament Europejski, uważa zatem, że w trosce o przejrzystość, równowagę i stabilność nowe wieloletnie ramy finansowe powinny się bezwzględnie opierać na porozumieniu w sprawie nowych zasobów własnych.

20. Przyjmuje z zadowoleniem obecną metodę negocjacji w Radzie, która prowadzi do tego, że kwestię wydatków i zasobów w schemacie negocjacyjnym omawia się wspólnie, i wyraża ponownie swe poparcie dla dwóch nowych zasobów własnych zaproponowanych przez Komisję: opartych na podatku VAT i na nowym podatku od transakcji finansowych.

21. W związku z tym apeluje do niektórych państw członkowskich, by nie działały na niekorzyść swych obywateli, przedsiębiorstw oraz władz lokalnych i regionalnych, odmawiając zobowiązania się do wprowadzenia nowego podatku od transakcji finansowych, gdyż taka odmowa doprowadzi do ustanowienia wzmocnionej współpracy i do stworzenia Europy budżetowej dwóch prędkości.

22. Uważa, że z prawnego punktu widzenia podatek od transakcji finansowych we wzmocnionej współpracy może służyć za podstawę nowego zasobu własnego UE i że kraje uczestniczące mogą przenieść do budżetu UE część pobranych dochodów. Przeniesienie to powinno niemniej zmniejszyć ich wkład do budżetu oparty na DNB, nie wpływając na zasady stosujące się do obliczania wkładu krajów nieuczestniczących.

23. Ponawia swe poparcie dla uproszczenia niezmiernie złożonego systemu rabatów i środków korygujących oraz dla zastąpienia obecnego systemu rabatów ogólnym mechanizmem korygującym.

⁽¹⁾ Punkt 65 opinii Komitetu Regionów „Nowe wieloletnie ramy finansowe po roku 2013” przyjętej na 93. sesji plenarnej w dniach 14-15 grudnia 2011 r.

Uwarunkowania makroekonomiczne

24. Wyraża zdziwienie, że tzw. zmiana „techniczna” rozporządzenia Rady wprowadzona przez Komisję Europejską zawiera tak zasadniczy element jak rozszerzenie uwarunkowań makroekonomicznych samego Funduszu Spójności na wszystkie pięć funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi (zob. art. 8 zmienionego projektu rozporządzenia).

25. Ponawia swój jednoznaczny i zdecydowany sprzeciw wobec wszelkich form uwarunkowań makroekonomicznych i uważa, że wariant ich rozszerzenia na wszystkie działy w budżecie, postulowany przez niektóre państwa członkowskie, nie jest odpowiedni.

26. Przypomina, że chodzi o obszar objęty procedurą współdecyzji, w sprawie którego należy podjąć decyzję w ramach rozporządzenia zawierającego wspólne przepisy regulujące pięć funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi.

Struktura, czas obowiązywania i elastyczność wieloletnich ram finansowych

27. W pełni popiera propozycję Rady dotyczącą przekształcenia polityki spójności w poddział zamiast podpułapu, lecz nalega, by instrument „Łącząc Europę” nie został włączony do tego poddziału, zważywszy na jego odmienny charakter. Ponownie wyraża ubolewanie, że nie wykorzystano okazji do zebrania w jednym dziale całego finansowania UE na rzecz rozwoju terytorialnego (tzn. pięciu funduszy należących do wspólnych ram strategicznych).

28. Ponawia swój apel o elastyczność w ramach każdego z działów i o utworzenie rezerwy elastyczności w celu pozyskania niewykorzystanych w połowie okresu środków lub marginesów zamiast oddania ich państwom członkowskim i uważa, że taka rezerwa elastyczności mogłaby służyć m.in. za narzędzie do interwencji makroekonomicznych i finansowych pozwalających uprzedzać w Unii Europejskiej wstrząsy asymetryczne.

29. Ponownie podkreśla, że omawiany wniosek przewiduje w 2016 r. ocenę wdrażania wieloletnich ram finansowych, i stwierdza, że zamiast tego w 2017 r. należy przeprowadzić wszechstronny przegląd śródkresowy (którego częścią byłaby proponowana ocena).

Ograniczanie zobowiązań i płatności

30. Jeżeli chodzi o główne poddziały wieloletnich ram finansowych, przypomina:

- a) swe poparcie dla propozycji Komisji Europejskiej dotyczących instrumentu „Łącząc Europę” (50 mld EUR), programu „Horyzont 2020” (80 mld EUR), dwóch pierwszych filarów WPR (372 mld EUR po cenach stałych), programu „Kreatywna Europa” (1,6 mld EUR) oraz instrumentów finansowania działań zewnętrznych UE (70 mld EUR);

b) swój postulat zwiększenia budżetów przeznaczonych na politykę spójności (tak by w ujęciu realnym ich poziom był co najmniej taki sam jak w perspektywach finansowych na lata 2007–2013), na Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) oraz program LIFE, a także swój apel o przywrócenie równowagi budżetowej między dwoma filarami WPR na rzecz rozwoju obszarów wiejskich.

Programy poza wieloletnimi ramami finansowymi

31. Przypomina swój postulat, by Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) został utrzymany i włączony do wieloletnich ram finansowych, lecz – podobnie jak Parlament Europejski – nalega, by ze względu na trudności w programowaniu jego wykorzystania, należy go uwzględnić w budżecie w wysokości przekraczającej pułap odnośnej pozycji. Podobnie sprzeciwia się rozszerzeniu zakresu jego zastosowania na rekompensowanie skutków dwustronnych lub wielostronnych umów handlowych dla działalności rolnej (pkt 95 *ibid*).

32. Przyjmuje z zadowoleniem propozycję Rady dotyczącą włączenia programów Galileo, ITER i GMES do działu 1 wieloletnich ram finansowych (załącznik I, *ibid*), zgodnie ze swym postulatem zawartym w opinii w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych po roku 2013.

33. Nalega, by do wieloletnich ram finansowych przeniesiono również kwoty odpowiadające wyżej wspomnianym mechanizmom rezerwowym.

Program uproszczenia

34. Uważa, że nie znaleziono jeszcze zadowalającego rozwiązania kwestii lepszej jakości wydatków, promowanej zarówno przez państwa członkowskie, jak i Parlament

Europejski, gdyż przekłada się ona tylko na nowe procedury kontroli i audytu, większą złożoność procedur, nadmierny nacisk na wyniki i absorpcję ilościową ze szkodą dla jakości strategii i prowadzi ostatecznie do rosnącej centralizacji, która stawia niższe szczeble sprawowania rządów w gorszej sytuacji od szczebli wyższych.

35. Pragnie, by komunikat w sprawie jakości wydatków zapowiedziany przez Komisję umożliwiał zróżnicowanie księgowania wydatków publicznych na inwestycje w ramach paktu stabilności i wzrostu.

36. Sprzeciwia się nadmiernemu wykorzystaniu aktów delegowanych przez Komisję, na przykład tych zaproponowanych we wspólnych ramach strategicznych w odniesieniu do orientacyjnego wykazu działań, gdyż doprowadzi to do wykluczenia KR-u z europejskiej procedury konsultacyjnej i decyzyjnej, nawet w dziedzinach istotnych dla samorządów terytorialnych.

37. Całkowicie zgadza się natomiast z Komisją, że uproszczenie na poziomie UE nie będzie w pełni skuteczne, jeżeli nie będą mu towarzyszyć równoległe wysiłki na szczeblu krajowym i niższym niż krajowy. Jednocześnie podkreśla, że największe wysiłki należy podjąć na szczeblu krajowym.

38. Przyjmuje z zadowoleniem racjonalizację programów zaproponowaną w wieloletnich ramach finansowych, a zwłaszcza zmniejszenie liczby proponowanych programów finansowych oraz pogrupowanie programów i podprogramów w wielu dziedzinach.

39. Opowiada się za większym zaangażowaniem Europejskiego Banku Inwestycyjnego w realizację projektów finansowanych w ramach funduszy strukturalnych.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

COM(2012) 388 final

Motyw 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Instrumenty szczególne, rezerwa na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, instrument elastyczności, Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, rezerwa na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym oraz margines na nieprzewidziane wydatki są niezbędne, by umożliwić Unii reakcję na określone nieprzewidziane okoliczności lub aby umożliwić finansowanie wyraźnie określonych wydatków, których nie można byłoby sfinansować w ramach pułapów dostępnych dla jednego lub kilku działów określonych w ramach finansowych. Konieczne jest zatem wprowadzenie szczegółowych przepisów umożliwiających zapisanie w budżecie środków na zobowiązania poza i ponad pułapami określonymi w ramach finansowych, jeżeli istnieje konieczność wykorzystania instrumentów szczególnych.	Instrumenty szczególne, rezerwa na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, instrument elastyczności, Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, rezerwa na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym oraz margines na nieprzewidziane wydatki są niezbędne, by umożliwić Unii reakcję na określone nieprzewidziane okoliczności lub aby umożliwić finansowanie wyraźnie określonych wydatków, których nie można byłoby sfinansować w ramach pułapów dostępnych dla jednego lub kilku działów określonych w ramach finansowych. Konieczne jest zatem wprowadzenie szczegółowych przepisów umożliwiających zapisanie w budżecie środków na zobowiązania poza i ponad pułapami określonymi w ramach finansowych, jeżeli istnieje konieczność wykorzystania instrumentów szczególnych.

Uzasadnienie

Zważywszy, że EFG powinien zostać włączony do wieloletnich ram finansowych, a stworzenie rezerwy na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym powinno zostać zaniechane na rzecz prawdziwego rozporządzenia, te dwa instrumenty finansowe należy usunąć z listy.

Poprawka 2

COM(2012) 388 final

Artykuł 8

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W przypadku zniesienia wstrzymanych zobowiązań budżetowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, w kontekście uwarunkowań makroekonomicznych związanych z koordynacją polityki gospodarczej państw członkowskich Rada, zgodnie z postanowieniami Traktatu i odnośnym aktem podstawowym, podejmuje decyzję o przeniesieniu wstrzymanych zobowiązań na kolejne lata. Wstrzymane zobowiązania z roku n nie mogą być ponownie ujmowane w budżecie później niż w roku n+2.	W przypadku zniesienia wstrzymanych zobowiązań budżetowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego , w kontekście uwarunkowań makroekonomicznych związanych z koordynacją polityki gospodarczej państw członkowskich Rada, zgodnie z postanowieniami Traktatu i odnośnym aktem podstawowym, podejmuje decyzję o przeniesieniu wstrzymanych zobowiązań na kolejne lata. Wstrzymane zobowiązania z roku n nie mogą być ponownie ujmowane w budżecie później niż w roku n+2.

Uzasadnienie

Postanowienia dotyczące uwarunkowań makroekonomicznych powinny nadal dotyczyć wyłącznie Funduszu Spójności, tak jak było na samym początku.

Bruksela, 9 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020)”

(2012/C 391/08)

KOMITET REGIONÓW

- Z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję Europejską wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020) jako zobowiązanie do uznania konkurencyjności za podstawowy i pierwszoplanowy parametr gwarantujący stały wzrost gospodarczy oraz wzrost zatrudnienia w UE.
- Wskazuje na liczne istniejące inicjatywy podejmowane przez władze lokalne i regionalne we wszystkich państwach członkowskich, takie jak na przykład lokalne ośrodki małej przedsiębiorczości, mikro-kredyty przyznawane przez władze lokalne lub regionalne, czy też darmowe porady ekspertów dotyczące zakładania małych przedsiębiorstw, co często stanowi podstawę sukcesu w rozpoczynaniu działalności gospodarczej na mikroskalę.
- Zwraca uwagę na potrzeby młodych przedsiębiorców, dla których przedsiębiorczość jest często jedyną szansą na rozwój zawodowy i którzy są skłonni podejmować ryzyko związane z prowadzeniem tej działalności, często na obszarze całego rynku europejskiego, przez co przedsiębiorcy ci są predysponowani do podjęcia konkurencji na rynkach globalnych.
- Zwraca uwagę, że osiągnięcie konkurencyjności w wymiarze globalnym jest możliwe jedynie dzięki przewycięzeniu niedoskonałości rynku europejskiego, obniżających zdolność europejskich MŚP do konkurowania z podobnymi podmiotami z innych części świata. Niezbędne jest zwiększenie udziału MŚP w realizacji projektów unijnych oraz poprawa ich pozycji w relacjach z dużymi przedsiębiorcami będącymi często generalnymi wykonawcami tych projektów. Podkreśla, że w tym celu bardzo ważne jest, by MŚP łączyły się w sieci przedsiębiorstw.

Sprawozdawca:	Witold KROCHMAL (PL/EA), radny Miasta i Gminy Wołów
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020)
	COM(2011) 834 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

1. Z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję Europejską wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020) jako zobowiązanie do uznania konkurencyjności za podstawowy i pierwszoplanowy parametr gwarantujący stały wzrost gospodarczy oraz wzrost zatrudnienia w UE.

2. Uważa, że przedstawiony wniosek jest dopełnieniem wcześniejszych inicjatyw KE w ramach strategii „Europa 2020”. Świadczy on o docenieniu roli, jaką w systemie gospodarczym UE odgrywają MŚP oraz o dostrzeżeniu niedoskonałości i turbulencji otoczenia MŚP, które może spowalniać, a nawet ograniczać rozwój przedsiębiorstw i wzrost ich konkurencyjności.

3. Podkreśla, że stanowisko KR-u jest poparte przeprowadzoną przez Platformę Komitetu Monitorującą Strategię „Europa 2020” ankietą na temat regionów i miast przyjaznych MŚP⁽¹⁾, w której wzięły udział władze lokalne i regionalne.

4. Zdaje sobie sprawę, że za przeciwdziałanie niedoskonałościom rynku w znacznej mierze odpowiadają państwa członkowskie i regiony, uważa jednak, że UE w niektórych obszarach może pomóc przez upowszechnienie dobrych praktyk, zapewnienie sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku i poprawę warunków funkcjonowania otoczenia biznesowego umożliwiającego przedsiębiorstwom, w tym MŚP, trwałe konkurowanie w wymiarze globalnym, co wiąże się z dążeniem do niskoemisyjnej i zasobooszczędnej gospodarki.

5. Uważa, że program ten w znaczny sposób umożliwi zwiększenie zaufania do europejskiego sektora przedsiębiorczości zarówno na rynkach europejskich, jak i globalnych. Efektem większego zaufania do rynków będzie wzrost zainteresowania przedsiębiorczością i bardziej ekspansywna polityka istniejących przedsiębiorstw, w tym MŚP, które stanowią główne źródło wzrostu gospodarczego (58 % obrotu w UE) i zatrudnienia (67 % miejsc pracy w sektorze prywatnym) i które wygenerowały 85 % nowych miejsc pracy w latach 2002–2010 w tym sektorze.

6. Uważa za słuszne, że program wyróżnia znaczenie turystyki jako branży o specyficznym charakterze, związanej z dużą liczbą MŚP funkcjonujących w UE, zatrudniającej ogromną liczbę pracowników.

7. Podkreśla znaczenie wsparcia dla przedsiębiorstw oraz MŚP na różnych etapach ich funkcjonowania: od przedsiębiorstw rozpoczynających działalność do przedsiębiorstw już funkcjonujących czy będących w fazie restrukturyzacji, przy założeniu, że efektem wsparcia musi być wzrost konkurencyjności przedsiębiorstwa na rynku UE i na rynkach zewnętrznych.

8. Uznaje propagowanie i rozwijanie kultury i etyki przedsiębiorczości w społeczeństwie UE za jeden z głównych warunków sukcesu programu, dlatego z zadowoleniem przyjmuje możliwość uczestnictwa na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w współzawodnictwie o Europejską Nagrodę Przedsiębiorczości oraz w innych tego typu projektach.

9. Wskazuje na to, że co roku trzy regiony europejskie otrzymują nagrodę Europejskiego Regionu Przedsiębiorczości w uznaniu korzystnych warunków, jakie zapewniają one małym i średnim przedsiębiorstwom.

10. Uważa, że promocja przedsiębiorczości powinna się zaczynać już w szkole, poprzez kształtowanie postaw proprzedsiębiorczych oraz propagowanie samodzielności w dziedzinie gospodarki, co umożliwi świadome podejmowanie decyzji dotyczących charakteru pracy, jaką studenci pragną wykonywać po wejściu na rynek pracy. Aby absolwent mógł rozpocząć działalność jako przedsiębiorca zgodnie z nabytymi kwalifikacjami, z dużym prawdopodobieństwem popytu na świadczone przez niego usługi, trzeba zwrócić uwagę na to, by kształcenie nie rozmiękało się z potrzebami rynku.

11. Wzywa do włączenia tendencji i zmian w dziedzinie przedsiębiorczości do kształcenia zawodowego, jako że ustawiczne szkolenie przedsiębiorców ma zasadnicze znaczenie dla poziomu konkurencyjności.

12. Zwraca uwagę na potrzeby młodych przedsiębiorców, dla których przedsiębiorczość jest często jedyną szansą na rozwój zawodowy i którzy są skłonni podejmować ryzyko związane z prowadzeniem tej działalności, często na obszarze całego rynku europejskiego, przez co przedsiębiorcy ci są predysponowani do podjęcia konkurencji na rynkach globalnych.

13. Wskazuje na liczne istniejące inicjatywy podejmowane przez władze lokalne i regionalne we wszystkich państwach członkowskich, takie jak na przykład lokalne ośrodki małej

⁽¹⁾ Zob. <http://portal.cor.europa.eu/europe2020/news/Pages/InvitationtoparticipateintheSurveyonSME-friendlyRegionsandCities.aspx>.

przedsiębiorczości, mikrokredyty przyznawane przez władze lokalne lub regionalne, czy też darmowe porady ekspertów dotyczące zakładania małych przedsiębiorstw, co często stanowi podstawę sukcesu w rozpoczynaniu działalności gospodarczej na mikroskalę.

14. Zwraca również uwagę na pozycję kobiet przedsiębiorców, jak również szczególnych grup docelowych, m.in. przedsiębiorców imigrantów i ekspatriantów, które wymagają opracowania szczególnej inicjatywy, jeśli chodzi o budowę konkurencyjności ich przedsiębiorstw, z uwzględnieniem istniejących polityk UE w tym obszarze.

15. Wzywa samorządy lokalne i regionalne do wdrażania programu. Zwraca szczególną uwagę na potrzebę likwidacji lub zmniejszenia biurokracji i przeszkód w pozyskiwaniu środków zewnętrznych, a także potrzebę uproszczenia dokumentacji składanej do przetargów i odstąpienie od wymogu składania gwarancji bankowych przy niewielkich robotach.

Poprawa konkurencyjności przedsiębiorstw UE

16. Zwraca uwagę, że osiągnięcie konkurencyjności w wymiarze globalnym jest możliwe jedynie dzięki przewyżczeniu niedoskonałości rynku europejskiego, obniżających zdolność europejskich MŚP do konkutowania z podobnymi podmiotami z innych części świata. Niezbędne jest zwiększenie udziału MŚP w realizacji projektów unijnych oraz poprawa ich pozycji w relacjach z dużymi przedsiębiorcami będącymi często generalnymi wykonawcami tych projektów. Podkreśla, że w tym celu bardzo ważne jest, by MŚP łączyły się w sieci przedsiębiorstw.

17. Przypomina, że UE wraz z państwami członkowskimi musi zapewnić jednolity sprawny rynek i poprawę warunków otoczenia biznesowego, likwidując lub zmniejszając trudności w dostępie do finansowania dla MŚP, ograniczoną zdolność do ekspansji na rynki poza krajem pochodzenia zarówno wewnątrz jednolitego rynku, jak i poza nim, nadmierne obciążenia fiskalne oraz obciążenia procedurami administracyjnymi. Te warunki muszą być spełnione równolegle z zapewnieniem dostępu do wiedzy, nowych innowacyjnych technologii, współpracą z lokalnymi instytucjami kształcenia zawodowego i środowiskami akademickimi, które w swoich programach powinny uwzględniać MŚP jako dynamiczną siłę europejskiej gospodarki.

18. Jest zdania, że w programie należy położyć silniejszy nacisk na zwiększenie udziału MŚP w pracach, projektach i programach UE w dziedzinie badań i innowacji również poprzez ustanowienie partnerstw prywatno-publicznych. Bardziej aktywne uczestnictwo w projektach badawczych podnosi poziom umiejętności w przedsiębiorstwach, a tym samym poprawia ich międzynarodową konkurencyjność.

We wniosku dotyczącym programu w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” wskazuje się szczególnie na konieczność zwiększenia udziału MŚP w projektach badawczych. Dzięki większemu uczestnictwu MŚP, które niekiedy zajmują czołowe światowe pozycje, uzyskują dostęp do informacji i wiedzy.

19. Zauważa, że dopiero takie podejście umożliwi rozwój przedsiębiorstw oraz MŚP z uwzględnieniem zobowiązań do niskoemisyjnej gospodarki opartej na najnowszych ekologicznych technologiach pozwalających na realizację celów polityki w zakresie klimatu i energii.

20. Z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony budżet programu, wynoszący 2,522 mld EUR. Jednocześnie zauważa, że kwota przeznaczona na instrumenty finansowe, wynosząca 1,4 mld EUR, która bezpośrednio będzie wspierać przedsiębiorstwa oraz MŚP, stanowi tylko 56 % całości budżetu. Jeśli popyt na instrumenty finansowe będzie wyższy niż można było racjonalnie zakładać, o zmianach procentowego przydziału środków powinien decydować komitet Programu na rzecz przedsiębiorczości i innowacji, reprezentujący wszystkie kraje korzystające z Programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME) na mocy art. 16 projektu rozporządzenia. To pozostała jego część, przeznaczona na działania wspierające otoczenie MŚP, gwarantuje skuteczne i efektywne wykorzystanie środków przeznaczonych na cały program na lata 2014–2020.

21. Uważa za słuszne zakwalifikowanie 1,7 % budżetu programu na obsługę administracyjną programu, ponieważ środki te powinny zagwarantować sprawną obsługę programu i jednocześnie nie stanowią nadmiernego obciążenia budżetu.

22. Jest zdania, że środki z budżetu programu nie mogą zastępować inicjatyw na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym, lecz powinny usprawniać i wzmacniać te działania, nadając im wymiar unijny poprzez sprawną koordynację oraz usuwanie transgranicznych przeszkód we współpracy pomiędzy podmiotami prywatnymi czy organami władzy publicznej. Współpraca ta powinna być stymulowana poprzez poziome współdziałanie w sieci, a nie pionową centralizację.

23. Uważa, że realizowana pomoc powinna mieć pełne uzasadnienie w wyznaczonych celach i powinna przynieść pozytywne skutki w całej Europie poprzez efekt kumulacji i spotęgowania, a także kapitalizacji osiągniętych wyników.

24. Podkreśla, że konkurencyjność jest w dużej mierze zależna od wydajności, innowacyjności i skuteczności będącej źródłem trwałego wzrostu dochodów, od zdolności przedsiębiorstw do pełnego wykorzystania szans takich jak jednolity rynek europejski oraz od rozwiązań instytucjonalnych tworzących warunki dla zrównoważonego wzrostu przedsiębiorstw. Dlatego projekty, które wzmacniają czynniki wpływające w największym stopniu na trwałą konkurencyjność przedsiębiorstw oraz MŚP, powinny być traktowane priorytetowo.

25. Zwraca uwagę na fakt, że uczestnictwo państw trzecich w programie, wynikające z protokołów do umów o stowarzyszeniu oraz z porozumień, powinno być potraktowane jako okazja do rozszerzenia obszaru działania przedsiębiorstw funkcjonujących na obszarze UE i jako możliwość zbierania doświadczeń w zakresie funkcjonowania przedsiębiorstw poza rynkiem UE. Należy również umożliwić udział innych krajów trzecich w programie, przy czym finansowanie powinno pochodzić z innych programów przewidujących współpracę państw członkowskich UE z państwami nienależącymi do Unii.

26. Zwraca uwagę na znaczenie rozwoju edukacji w dziedzinie przedsiębiorczości, także w ramach ustawicznego szkolenia zawodowego, oraz na fakt, że powinien on ewoluować w kierunku kształcenia umiejętności, postaw i uwzględniania

społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, co sprzyja podejmowaniu wyzwań współczesnego globalnego rynku, z poszanowaniem tradycyjnych zasad etyki w biznesie, typowych dla kultury europejskiej.

27. Uważa, że obszar promocji przedsiębiorczości i kształtowania postaw pro-przedsiębiorczych powinien również obejmować przedsiębiorców wchodzących na ścieżkę samodzielności gospodarczej, rozpoczynających życie zawodowe, w tym także kobiety, które podejmują ten trud i ryzyko.

28. Jest zdania, że działania służące poprawie dostępu MŚP do finansowania, obejmujące instrument kapitałowy oraz instrument gwarancji pożyczkowej, powinny być uzupełnieniem instrumentów finansowych wykorzystywanych dotychczas w ramach polityki spójności. Powinna również istnieć możliwość ich łączenia z innymi ściśle określonymi środkami pochodzącymi z państw członkowskich.

29. Podkreśla pozytywne znaczenie możliwości udzielania kredytów i pożyczek transgranicznych, które umożliwią wykorzystanie przez MŚP ogromnego potencjału jednolitego rynku, co powinno wzmocnić konkurencyjność i trwałość inicjatyw gospodarczych w tym w sektorze turystyki.

30. Zwraca specjalną uwagę na rolę instrumentu kapitałowego na rzecz wzrostu (EFG), nakierowanego na fundusze oferujące kapitał wysokiego ryzyka. Podkreśla, że zarządzający programem powinni poprzez odpowiednie szacowanie ryzyka pomóc wesprzeć maksymalnie dużą liczbę MŚP, włącznie z tymi, które w normalnych procedurach bankowych mają małe szanse na uzyskanie pomocy, a mogą przyczynić się do wzmocnienia ogólnego potencjału MŚP i znaczącego zmniejszenia bezrobocia.

31. Pozostaje sceptyczny odnośnie do limitu pożyczek z instrumentu LGF i apeluje do Komisji o wyszczególnienie kryteriów, jakie zostały użyte do ustalenia tego limitu, jako że w programie CIP nie przewidywano żadnych ograniczeń. Podkreśla, że pożyczki udzielane na rozpoczęcie działalności, inwestycje lub transfer są często o wiele większe niż ustalony pułap i wyraża zaniepokojenie, że prowadzi to do sytuacji, w której gwarancjami z programu „Horyzont 2020” będą objęte większe pożyczki, mimo że miał on być wykorzystywany jedynie na projekty innowacyjne.

32. Dlatego też wzywa do powrotu do uprzedniego programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, w którym nie wyznaczono pułapów.

33. Uważa za zasadne zindywidualizowanie negocjacji z instytucjami starającymi się o środki na pokrycie długu zarówno co do wielkości kwoty, która jest uzależniona od kwoty gwarantowanego ryzyka portfela, jak i co do okresu udzielania pożyczki.

34. Domaga się poddania ciągłej kontroli w zakresie zmieniającego się ryzyka zarówno instrumentów finansowych nakierowanych na kapitał wysokiego ryzyka, jak i środków przeznaczonych na pokrycie portfeli dłużnych MŚP.

Zarządzanie programem

35. Uważa za słuszne, że zarządzanie pośrednie programem zostanie przekazane Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu (EFI) oraz agencjom wykonawczym, podczas gdy za stałe monitorowanie programu będzie odpowiedzialna Komisja Europejska. Taki sposób zarządzania gwarantuje wykorzystanie dotychczasowych pozytywnych doświadczeń zdobytych przez ponad 10 lat działania EFI jako instrumentu wspierającego MŚP.

36. Zaleca również wykorzystanie w tym zakresie doświadczeń Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz Europejskiej Sieci Przedsiębiorczości, która ma doświadczenia w zakresie umiędzynarodowienia MŚP, również poza granicami UE.

37. Stoi na stanowisku, że dla skuteczności realizacji programu i jego efektywności niezbędna jest ścisła współpraca z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz instytucjami zarządzającymi programem, umożliwiającymi przepływ informacji w każdym z obszarów realizacji programu.

38. Uznaje za istotne doświadczenia związane z umiędzynarodowieniem MŚP wykraczającym poza granice UE, oraz przekazywanie informacji na ten temat, co powinno pomóc MŚP w zmniejszeniu kosztów transakcyjnych powiązanych z działalnością transgraniczną. Jest to obszar do zagospodarowania przez przedstawicieli ekspertów instytucji unijnych, we współpracy z władzami krajowymi i regionalnymi.

39. Wskazuje również na możliwość tworzenia centrów dyfuzji informacji MŚP. Komitet nie będzie jednak narzucać charakteru ani specyfiki funkcjonowania tego typu jednostek. Kwestie te powinny zostać rozwiązane w ramach porozumień o współpracy wielostronnej państw i regionów.

40. Proponuje, aby zarządzanie bezpośrednie programem odbywało się głównie na poziomie regionalnym, ze wsparciem władz krajowych i pod ich nadzorem. Na tym szczeblu zarządzania należy również zbudować system monitorowania ryzyka związanego z realizowanymi projektami.

41. Proponuje także, by monitorowanie projektu było również elementem oceny jego realizacji w kontekście wskaźników przyjętych w załączniku I do wniosku, dotyczących realizacji celów średnioterminowych. Monitorowanie powinno również obejmować informacje dotyczące realizacji działań podejmowanych w ramach programu związanych z ochroną klimatu oraz realizacji innych założeń związanych z dziedzinami polityki Unii.

42. Podkreśla, że wymienione wyżej działania muszą być zbieżne i zgodne z działaniami kontrolnymi przyjętymi przez Komisję Europejską, której przedstawiciele, obok pracowników Trybunału Obrachunkowego oraz Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), będą przeprowadzali audyty, kontrole i inspekcje na miejscu.

43. Uważa, że strategie audytu powinny służyć obiektywnej ocenie realizacji programu i nie powinny być obciążeniem dla jego beneficjentów. Systemy kontroli powinny uwzględniać fazy realizacji projektów, tak aby nie wpływały one negatywnie na tempo ich realizacji i nie powodowały zbyt dużych dodatkowych kosztów.

Obecne zagrożenia dla programu

44. Zwraca uwagę na fakt, że w obecnej sytuacji budżetów wielu państw rządy krajowe sięgają po najprostsze sposoby zwiększania dochodów budżetowych poprzez podnoszenie wysokości różnych świadczeń obciążających koszty pracy, co w efekcie prowadzi do upadku MŚP lub ich przejścia do szarej strefy. Dlatego wzywamy do ochrony MŚP, ponieważ wyżej opisywana polityka spowalnia wyjście z kryzysu gospodarczego i praktycznie może skonsumentować wartość dodaną programu. MŚP stanowią skuteczne narzędzie zmniejszania bezrobocia.

45. Stoi na stanowisku, że obciążenia administracyjne związane z rozpoczęciem działalności gospodarczej oraz obciążenia fiskalne w czasie prowadzenia tej działalności mogą hamować proces budowania konkurencyjności przedsiębiorstw oraz MŚP w wielu krajach UE. Dlatego też wzywa do zmniejszenia obciążeń administracyjnych netto o 25 % do roku 2020 we wszystkich odpowiednich przepisach prawa UE. Wskazuje na to, że właściwe byłoby rozważenie likwidacji w szerszym zakresie barier napotykanym przez podmioty z sektora MŚP.

46. Uważa, że w odniesieniu do krajów i regionów, które przyjęły najbardziej przyjazne dla MŚP systemy, pozwalające na rozwój MŚP, wzrost ich konkurencyjności i ich ekspansję na rynki zewnętrzne, powinny zostać zaproponowane w programie dodatkowe bonusy wspierające takie działania. Promocja pozytywnych postaw ma za zadanie uaktywnić właściwe trendy w innych państwach i regionach.

47. Proponuje, by Komisja Europejska dołożyła starań dla poprawy dostępu do informacji na temat rozwoju rynków w strefie państw silnie rozwijających się, związanej z zasadami inwestowania na ich terenie, obowiązującym systemem prawnym oraz zwyczajami lokalnymi panującymi w zakresie działalności gospodarczej.

48. Jest zdania, że informacje dotyczące rynków zewnętrznych muszą być łatwo dostępne dla MŚP, czyli nie mogą zbyt obciążać ich budżetów, muszą być precyzyjne i dostarczane w krótkim czasie. Dużą rolę, oprócz centrów dyfuzji informacji, powinni spełniać przedstawiciele unijnej dyplomacji w tych rejonach świata.

49. Podkreśla, że rozwijanie przedsiębiorczości obywateli UE wymaga zmian w systemie edukacji i szkoleń, co jest działaniem długookresowym, w związku z czym istnieje ryzyko nieosiągnięcia celów zakładanych w długim i średnim terminie.

50. Zwraca uwagę na ryzyko przeregulowania prawnego, na poziomie unijnym, krajowym lub lokalnym, obszaru związanego z działalnością MŚP, które może niepotrzebnie skomplikować procesy związane z samą działalnością, jak i z pozyskiwaniem pomocy w ramach różnych programów, co negatywnie odbije się na konkurencyjności MŚP. Ograniczenie biurokracji i obniżenie barier związanych z rozpoczynaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej musi zostać potraktowane priorytetowo.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

COM(2011) 834 final

Motyw 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
(1) W marcu 2010 roku Komisja przyjęła komunikat pt. „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu” ⁽¹⁾ (zwany dalej „strategią »Europa 2020« ”). W czerwcu 2010 r. komunikat został zatwierdzony przez Radę Europejską. Strategia „Europa 2020” stanowi reakcję na kryzys gospodarczy i ma przygotować Europę na następne dziesięciolecie. Wytoczono w niej pięć ambitnych celów dotyczących klimatu i energii, zatrudnienia, innowacji, edukacji i włączenia społecznego, które mają zostać osiągnięte do roku 2020, jak również określono kluczowe czynniki pobudzające wzrost, w dążeniu do zwiększenia dynamiki i konkurencyjności Europy. Podkreślono również znaczenie przyspieszenia wzrostu europejskiej gospodarki, przy jednoczesnym osiągnięciu wysokich wskaźników zatrudnienia, gospodarki niskoemisyjnej, zasobo- i energooszczędnej oraz spójności społecznej.	(1) W marcu 2010 roku Komisja przyjęła komunikat pt. „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu” ⁽¹⁾ (zwany dalej „strategią »Europa 2020« ”). W czerwcu 2010 r. komunikat został zatwierdzony przez Radę Europejską. Strategia „Europa 2020” stanowi reakcję na kryzys gospodarczy i ma przygotować Europę na następne dziesięciolecie. Wytoczono w niej pięć ambitnych celów dotyczących klimatu i energii, zatrudnienia, innowacji, edukacji i włączenia społecznego, które mają zostać osiągnięte do roku 2020, jak również określono kluczowe czynniki pobudzające wzrost, w dążeniu do zwiększenia dynamiki i konkurencyjności Europy. Podkreślono również znaczenie przyspieszenia wzrostu europejskiej gospodarki, przy jednoczesnym osiągnięciu wysokich wskaźników zatrudnienia, gospodarki niskoemisyjnej, zasobo- i energooszczędnej oraz spójności społecznej. <u>Małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) odgrywają kluczową rolę w realizacji celów strategii »Europa 2020«. Świadczy o tym fakt, że sześć z siedmiu inicjatyw przewodnich tej strategii zawiera wzmiankę o MŚP.</u>
⁽¹⁾ COM(2010) 2020 final.	⁽¹⁾ COM(2010) 2020 final.

Poprawka 2

COM(2011) 834 final

Motyw 6

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
(6) Aby przyczynić się zwiększenia konkurencyjności i trwałości przedsiębiorstw UE, a zwłaszcza MŚP, postępu w dążeniu do społeczeństwa opartego na wiedzy oraz rozwoju opartego na wyważonym wzroście gospodarczym, należy ustanowić Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz MŚP (zwany dalej „programem”).	(6) Aby przyczynić się <u>do trwałego</u> zwiększenia konkurencyjności i trwałości przedsiębiorstw UE, a zwłaszcza MŚP, <u>zachęcać do krzewienia kultury przedsiębiorczości i propagować tworzenie i wzrost MŚP, postępu w dążeniu do społeczeństwa opartego na wiedzy oraz rozwoju opartego na wyważonym wzroście gospodarczym</u> , należy ustanowić Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz MŚP (zwany dalej „programem”).

Uzasadnienie

Nie należy traktować konkurencyjności i trwałości jako odrębnych celów. Konkurencyjność powinna bowiem być rozumiana jako uzależniona od trwałości. Według Sprawozdania z konkurencyjności europejskiej z 2010 r. trwała konkurencyjność odzwierciedla zdolność osiągnięcia i utrzymania konkurencyjności przemysłu zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju.

Poprawka 3

COM(2011) 834 final

Motyw 18

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
(18) Jak stwierdzono w komunikacie Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. zatytułowanym „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” ⁽¹⁾ , zatwierdzonym przez Radę Europejską w konkluzjach z października 2010 r., turystyka jest ważnym sektorem unijnej gospodarki. Branża ta wnosi duży wkład w unijny produkt krajowy brutto (PKB) oraz tworzenie miejsc pracy, a także dysponuje sporym potencjałem rozwoju działalności gospodarczej, gdyż funkcjonują w niej głównie MŚP. Traktat lizboński dostrzega znaczenie turystyki, przyznając Unii określone kompetencje w tej sferze, które uzupełniają działania państw członkowskich. Inicjatywa na szczeblu Unii w sektorze turystyki niewątpliwie stwarza wartość dodaną, zwłaszcza poprzez zapewnienie danych i analiz, rozwój transgranicznych strategii promocyjnych oraz wymianę najlepszych praktyk.	(18) Jak stwierdzono w komunikacie Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. zatytułowanym „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” ⁽¹⁾ , zatwierdzonym przez Radę Europejską w konkluzjach z października 2010 r., turystyka jest ważnym sektorem unijnej gospodarki. Branża ta wnosi duży wkład w unijny produkt krajowy brutto (PKB) oraz tworzenie miejsc pracy, a także dysponuje sporym potencjałem rozwoju działalności gospodarczej, gdyż funkcjonują w niej głównie MŚP. Traktat lizboński dostrzega znaczenie turystyki, przyznając Unii określone kompetencje w tej sferze, które uzupełniają działania państw członkowskich. <u>Program ten powinien wspierać inicjatywy w dziedzinie turystyki, o ile można wykazać ich wyraźną</u> Inicjatywa na szczeblu Unii w sektorze turystyki niewątpliwie stwarza wartość dodaną <u>na poziomie UE</u> , zwłaszcza poprzez zapewnienie danych i analiz, rozwój transgranicznych strategii promocyjnych <u>opracowanie transgranicznych strategii promocji i sprzedaży, rozwój wspólnych norm jakości</u> oraz wymianę najlepszych praktyk.
⁽¹⁾ COM(2010) 352 final	⁽¹⁾ COM(2010) 352 final

Poprawka 4

COM(2011) 834 final

Motyw 20

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
(20) Program powinien uzupełniać inne programy unijne, z zastrzeżeniem, że każdy instrument powinien funkcjonować według własnych szczególnych procedur. W ten sposób nie dojdzie do podwójnego finansowania tych samych kosztów kwalifikowalnych. W dążeniu do uzyskania wartości dodanej i znacznego wpływu dzięki finansowaniu UE należy zapewnić ścisłe synergie z innymi programami unijnymi i funduszami strukturalnymi.	(20) Program powinien uzupełniać inne programy unijne, z zastrzeżeniem, że każdy instrument powinien funkcjonować według własnych szczególnych procedur. W ten sposób nie dojdzie do podwójnego finansowania tych samych kosztów kwalifikowalnych. W dążeniu do uzyskania wartości dodanej i znacznego wpływu dzięki finansowaniu UE należy zapewnić ścisłe synergie z innymi programami unijnymi, <u>zwłaszcza z programem „Horyzont 2020”</u> , i z funduszami strukturalnymi.

Poprawka 5

COM(2011) 834 final

Motyw 24

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
(24) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz protokoły do umów o stowarzyszeniu przewidują uczestnictwo określonych państw trzecich w programach Unii. Uczestnictwo innych państw trzecich powinno być możliwe, jeśli zostało przewidziane w porozumieniach oraz procedurach.	(24) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz protokoły do umów o stowarzyszeniu przewidują uczestnictwo określonych państw trzecich w programach Unii. Uczestnictwo innych państw trzecich powinno być możliwe, jeśli zostało przewidziane w porozumieniach oraz procedurach. <u>Finansowanie powinno pochodzić z innych programów przewidujących współpracę państw członkowskich UE z państwami nienależącymi do Unii.</u>

Poprawka 6

COM(2011) 834 final

Art. 2 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 2 Cele ogólne	Artykuł 2 Cele ogólne
1. Program przyczynia się do realizacji następujących celów ogólnych, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb MŚP na szczeblu europejskim i ogólnosiwiatowym.	1. Program przyczynia się do realizacji następujących celów ogólnych, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb MŚP na szczeblu europejskim i ogólnosiwiatowym.
(a) wzmocnienie konkurencyjności i trwałości unijnych przedsiębiorstw, w tym w sektorze turystyki;	(a) wzmocnienie <u>trwałej</u> konkurencyjności i <u>trwałości</u> unijnych przedsiębiorstw, w <u>szczególności MŚP</u> w <u>sektorze</u> turystyki;
(b) krzewienie kultury przedsiębiorczości i wspieranie tworzenia miejsc pracy oraz wzrostu MŚP.	(b) krzewienie kultury przedsiębiorczości i <u>oraz włączenie jej, wraz z kształceniem i zachętami do tworzenia przedsiębiorstw, w programy nauczania na poziomie podstawowym, średnim oraz zawodowym, tak aby wspierać tworzenie</u> wspieranie tworzenia oraz <u>rozwój</u> wzrostu MŚP.

Uzasadnienie

Nie należy traktować konkurencyjności i trwałości jako odrębnych celów, jako że konkurencyjność na dłuższą metę zależy od trwałości, a politykę należy opierać na strategiach długofalowych.

W inicjatywie politycznej „Small Business Act” dla Europy wskazano na konieczność stworzenia kultury, która chroniłaby postać przedsiębiorcy, promowała ją i zachęcała do przyjmowania przedsiębiorczej postawy. Należy w tym celu uwypuklać i doceniać wysiłki i potencjał w zakresie przewyżniania trudności.

Poprawka 7

COM(2011) 834 final

Art. 2 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 2 Cele ogólne	Artykuł 2 Cele ogólne
2. Do oceny stanu realizacji celów określonych w ust. 1 służą następujące wskaźniki:	2. Do oceny stanu realizacji celów określonych w ust. 1 służą następujące wskaźniki:
(a) odsetek wzrostu unijnego sektora przemysłu w stosunku do całkowitego wzrostu produktu krajowego brutto (PKB),	(a) odsetek wzrostu unijnego sektora przemysłu <u>i związanego z nim sektora usług</u> w stosunku do całkowitego wzrostu produktu krajowego brutto (PKB),
(b) wzrost produkcji unijnej wytwórczej w ramach przemysłu ekologicznego,	(b) wzrost produkcji unijnej wytwórczej w ramach przemysłu ekologicznego, <u>a także zaopatrzenia w zrównoważone z punktu widzenia środowiska naturalnego towary i usługi</u> ,
(c) zmiany obciążeń administracyjnych dla MŚP,	(c) zmiany obciążeń administracyjnych dla MŚP,
(d) wzrost MŚP w kategoriach wartości dodanej i liczby zatrudnionych,	(d) <u>realizacja zasad programu „Small Business Act” i zastosowanie jego priorytetów w strategiach i programach Unii</u> ,
(e) wskaźnik rotacji MŚP.	(d) (e) wzrost MŚP w kategoriach wartości dodanej i liczby zatrudnionych,
	(e) (f) wskaźnik rotacji MŚP.

Poprawka 8

COM(2011) 834 final

Art. 3 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 3 Cele szczegółowe	Artykuł 3 Cele szczegółowe
1. Celami szczegółowymi programu są:	1. Celami szczegółowymi programu są:
(a) poprawa ramowych warunków konkurencyjności i trwałej działalności unijnych przedsiębiorstw, także w sektorze turystyki;	(a) poprawa ramowych warunków konkurencyjności i trwałej działalności unijnych przedsiębiorstw, także w sektorze turystyki ;
(b) promowanie przedsiębiorczości, zwłaszcza wśród konkretnych grup docelowych;	(b) promowanie przedsiębiorczości, zwłaszcza wśród konkretnych grup docelowych;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
(c) poprawa dostępu MŚP do finansowania w formie instrumentów kapitałowych i dłużnych;	(c) poprawa dostępu MŚP do finansowania w formie instrumentów kapitałowych i dłużnych;
(d) poprawa dostępu do rynków wewnątrz Unii oraz na świecie.	(d) poprawa dostępu do rynków wewnątrz Unii oraz na świecie.

Poprawka 9

COM(2011) 834 final

Art. 6 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych	Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych
1. Komisja wspiera działania służące poprawie i wzmocnieniu konkurencyjności oraz zrównoważeniu przedsiębiorstw Unii, zwłaszcza MŚP, mając na celu zwiększenie skuteczności, spójności i zbliżenia krajowych kierunków polityki promujących konkurencyjność, trwałość oraz wzrost przedsiębiorstw w Europie.	1. Komisja wspiera działania służące poprawie i wzmocnieniu ramowych warunków trwałej konkurencyjności oraz zrównoważeniu przedsiębiorstw Unii, zwłaszcza MŚP, mając na celu zwiększenie skuteczności, spójności i zbliżenia lokalnych, regionalnych i krajowych kierunków polityki promujących konkurencyjność, trwałą działalność oraz wzrost przedsiębiorstw w Europie, <u>zgodnie z zasadami programu „Small Business Act”</u> .

Poprawka 10

COM(2011) 834 final

Art. 6 ust. 2 lit. c

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych	Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych
(...)	(...)
2. Komisja może wspierać działania służące rozwojowi nowych strategii konkurencyjności. Takie działania mogą obejmować:	2. Komisja może wspierać działania służące rozwojowi nowych strategii konkurencyjności. Takie działania mogą obejmować:
a) środki służące ulepszeniu projektów, realizacji i oceny kierunków polityki wpływających na konkurencyjność i trwałość przedsiębiorstw, w tym odporność na sytuacje kryzysowe, oraz zapewnieniu rozwoju odpowiedniej infrastruktury, światowej klasy klastrów oraz sieci biznesowych, warunków ramowych i rozwoju trwałych produktów, usług i procesów;	a) środki służące ulepszeniu projektów, realizacji i oceny kierunków polityki wpływających na konkurencyjność i trwałość przedsiębiorstw, w tym odporność na sytuacje kryzysowe, oraz zapewnieniu rozwoju odpowiedniej infrastruktury, światowej klasy klastrów oraz sieci biznesowych, warunków ramowych i rozwoju trwałych produktów, usług i procesów, <u>a także wsparcie wspólnych działań MŚP, takich jak udział poprzez kapitał wysokiego ryzyka w przedsiębiorstwach świadczących wspólne usługi dużej liczbie MŚP;</u>

Uzasadnienie

Jeśli chcemy wspierać MŚP, jednym z pierwszych kroków powinno być uzmysłowienie im korzyści płynących ze wspólnego rozwijania konkretnych działań, które w przeciwnym wypadku byłyby niewykonalne lub przyniosłyby gorsze wyniki. Współpraca między przedsiębiorstwami staje się jednym z najskuteczniejszych działań i ma natychmiastowe skutki.

Poprawka 11

COM(2011) 834 final

Art. 6 ust. 2 lit. c

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych ... c) wsparcie w rozwoju polityki na rzecz MŚP oraz współpracy pomiędzy decydentami politycznymi, w dążeniu w szczególności do ułatwienia dostępu MŚP do programów oraz środków.	Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych ... c) wsparcie w rozwoju polityki na rzecz MŚP oraz współpracy pomiędzy decydentami politycznymi, w dążeniu w szczególności do ułatwienia dostępu MŚP do programów oraz środków <u>i zmniejszania obciążeń administracyjnych.</u>

Poprawka 12

COM(2011) 834 final

Art. 6 ust. 2 lit. d

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych (...)	Artykuł 6 Działania służące poprawie ramowych warunków dla konkurencyjności oraz trwałości przedsiębiorstw unijnych (...) d) <u>środki ukierunkowane na wspieranie innowacji i transferu wiedzy w całej UE, wykorzystanie ICT oraz innowacyjnych koncepcji, które mogą przekształcić się w nowe produkty i usługi generujące wzrost i wysokiej jakości miejsca pracy.</u>

Uzasadnienie

Mając na uwadze istotną rolę tego rodzaju środków w ramach celów strategicznych w sektorze turystyki, proponujemy ich uwzględnienie zgodnie ze strategią „Europa 2020”, której priorytety obejmują inteligentny wzrost, co oznacza rozwój gospodarki opartej na wiedzy i innowacji.

Poprawka 13

COM(2011) 834 final

Art. 8 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<i>Artykuł 8</i> Działania służące poprawie dostępu MŚP do finansowania 1. Komisja wspiera działania mające na celu poprawę dostępu MŚP do finansowania na etapie powstawania i wzrostu, w uzupełnieniu instrumentów finansowych na rzecz MŚP stosowanych przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym i regionalnym. Aby zachować uzupełniający charakter, działania te są ściśle koordynowane z działaniami podejmowanymi na szczeblu krajowym oraz w ramach polityki spójności. Takie działania powinny mieć na celu pobudzenie finansowania zarówno w formie kapitałowej, jak i kredytowej.	<i>Artykuł 8</i> Działania służące poprawie dostępu MŚP do finansowania 1. Komisja wspiera działania mające na celu poprawę dostępu MŚP do finansowania na etapie powstawania i wzrostu, w uzupełnieniu instrumentów finansowych na rzecz MŚP stosowanych przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym i regionalnym. Aby zachować uzupełniający charakter, działania te są ściśle koordynowane z działaniami podejmowanymi na szczeblu krajowym <u>lub regionalnym</u> oraz w ramach polityki spójności i programu „Horyzont 2020”. Takie działania powinny mieć na celu pobudzenie finansowania zarówno w formie kapitałowej, jak i kredytowej.

Poprawka 14

COM(2011) 834 final

Art. 8 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<i>Artykuł 8</i> Działania służące poprawie dostępu MŚP do finansowania 2. W ramach działań opisanych w ust. 1 Komisja opracowuje w odpowiedzi na potrzeby rynku środki usprawniające finansowanie transgraniczne i międzynarodowe, przy jednoczesnym wsparciu umiędzynarodowienia działalności gospodarczej MŚP zgodnie z przepisami Unii.	<i>Artykuł 8</i> Działania służące poprawie dostępu MŚP do finansowania 2. W ramach działań opisanych w ust. 1 Komisja opracowuje w odpowiedzi na potrzeby rynku środki usprawniające finansowanie transgraniczne i międzynarodowe, przy jednoczesnym wsparciu umiędzynarodowienia działalności gospodarczej MŚP zgodnie z przepisami Unii. <u>Komisja może też zbadać możliwość opracowania innych innowacyjnych instrumentów finansowych w zależności od zapotrzebowania rynku i w konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami.</u>

Poprawka 15

COM(2011) 834 final

Załącznik II – tytuł: „Instrument gwarancji pożyczkowych (LGF)”

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<i>Instrument gwarancji pożyczkowych (LGF)</i>	<i>Instrument gwarancji pożyczkowych (LGF)</i> <u>Instrument gwarancji pożyczkowych może być stosowany na wszystkich etapach rozwoju przedsiębiorstwa: w fazie uruchamiania, restrukturyzacji i transferu, bez rozróżnień ze względu na rodzaj działalności lub udział w rynku. Instrument pokrywa wszystkie rodzaje inwestycji, w tym inwestycje w dobra niematerialne.</u>

Poprawka 16

COM(2011) 834 final

Załącznik II ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<i>Załącznik II ust. 3</i> [...] 3. LFG obejmuje pożyczki do wysokości 150 000 EUR i z terminem wymagalności wynoszącym co najmniej 12 miesięcy, z wyjątkiem pożyczek w ramach sekurytyzowanych portfeli dłużnych. LFG umożliwia opracowanie sprawozdań dotyczących wspieranych innowacyjnych MŚP, zarówno pod kątem liczby, jak i wielkości pożyczek.	<i>Załącznik II ust. 3</i> [...] 3. LFG obejmuje pożyczki do wysokości 150 000 EUR i z terminem wymagalności wynoszącym co najmniej 12 miesięcy, z wyjątkiem pożyczek w ramach sekurytyzowanych portfeli dłużnych. <u>udziela pożyczek bez górnych pułapów i na tych samych warunkach co uprzedni w stosunku do COSME program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP).</u> LFG umożliwia opracowanie sprawozdań dotyczących wspieranych innowacyjnych MŚP, zarówno pod kątem liczby, jak i wielkości pożyczek.

Uzasadnienie

Nowy górny pułap nie ma większego sensu, ponieważ tylko niewiele projektów będzie mogło być finansowanych z tej linii budżetowej. Należy utrzymać stary system bez górnego pułapu.

Bruksela, 9 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Pakiet dotyczący zamówień publicznych”

(2012/C 391/09)

KOMITET REGIONÓW

- Uważa, że przepisy dotyczące zamówień publicznych powinny w większym stopniu uwzględniać stosunek kosztów do korzyści. Głównym celem instytucji zamawiającej, która przeprowadza zamówienie publiczne, jest nabycie określonego towaru, usługi lub robót budowlanych. Przepisy powinny sprzyjać temu, by rezultat zamówienia był satysfakcjonujący zarówno dla obywateli, jak i dla nabywców i sprzedawców. Proste i zrozumiałe uregulowania z pewnością także – bardziej niż cokolwiek innego – ułatwiają handel transgraniczny
- Z żalem stwierdza, że również niektóre nowe wnioski są trudne do zrozumienia i niezwykle szczegółowe, a ponadto dodano jeszcze szereg nowych przepisów. Dodano także przepisy mające na celu ułatwienie udzielania zamówień, jednocześnie jednak inne nowe elementy są źródłem dodatkowych obciążeń administracyjnych dla instytucji zamawiających, podczas gdy do sprawnego udzielania zamówień publicznych niezbędna jest stabilność przepisów prawa.
- Uważa, iż o tym, że można opracować przepisy prostsze, a jednak skuteczne, świadczy zwłaszcza Porozumienie w sprawie zamówień publicznych (GPA) zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu, które jest mniej skomplikowane niż podobne regulacje UE. Wzywa się Komisję do znacznego podniesienia progów dla zamówień publicznych. Ze względu na fakt, że transgraniczne zamówienia publiczne stanowią marginalny procent wszystkich zamówień publicznych, oraz z uwagi na obciążenia administracyjne, które przepisy powodują dla instytucji i dostawców, progi nie powinny być ustalane na tak niskim poziomie.
- Zwraca uwagę na fakt, iż wniosek narusza prawo państw członkowskich do organizowania swej administracji oraz zasadę pomocniczości. Ważne jest, by przestrzegać zasady pomocniczości i proporcjonalności. Proponowane działanie na poziomie UE powinno być konieczne do osiągnięcia celu, a ponadto bardziej skuteczne, niż gdyby było realizowane na poziomie krajowym.

Sprawozdawca	Catarina SEGERSTEN-LARSSON (SE/PPE), członkini Rady Hrabstwa Värmland
Dokument źródłowy	Opinia w sprawie pakietu dotyczącego zamówień publicznych, w którego skład wchodzi: — wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych COM(2011) 895 final — wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych COM(2011) 896 final

I. KONTEKST

KOMITET REGIONÓW

1. W opublikowanej przez Komisję Europejską zielonej księdze w sprawie modernizacji polityki UE w dziedzinie zamówień publicznych „W kierunku zwiększenia skuteczności europejskiego rynku zamówień” (COM(2011) 15 final) poruszono wiele zagadnień dotyczących zamówień publicznych.

2. Komitet Regionów zajął stanowisko w sprawie zielonej księgi w maju 2011 r. W swej opinii podkreślił m.in., że istotne jest, by małe i średnie przedsiębiorstwa miały dostęp do zamówień publicznych, że obecne przepisy są zbyt szczegółowe oraz że powinny istnieć możliwości uwzględniania ochrony środowiska, stawiania wymogów społecznych oraz udzielania zamówień związanych z innowacjami. Komitet opowiedział się ponadto za utrzymaniem podziału usług na kategorie „A” i „B”, wprowadzeniem europejskiego „paszportu zamówień publicznych”, rozszerzeniem zakresu stosowania procedury negocjacyjnej oraz poprawą przepisów dotyczących umów ramowych.

II. WNIOSKI KOMISJI EUROPEJSKIEJ DOTYCZĄCE ZMIANY DYREKTYWY W SPRAWIE ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH ORAZ DYREKTYWY W SPRAWIE UDZIELANIA ZAMÓWIEŃ PRZEZ PODMIOTY DZIAŁAJĄCE W SEKTORACH GOSPODARKI WODNEJ, ENERGETYKI, TRANSPORTU I USŁUG POCZTOWYCH

3. Wnioski dotyczące nowych dyrektyw w sprawie zamówień publicznych zawierają, w porównaniu z obecnie obowiązującymi dyrektywami, wiele nowych i szczegółowych przepisów. Część z nich ma na celu wprowadzenie ułatwień dla MŚP. Wyłączono niektóre rodzaje współpracy między instytucjami publicznymi. Położono większy nacisk na środowisko, aspekty społeczne oraz innowacje, a także na elektroniczne zamówienia publiczne. Inną nowością jest propozycja zniesienia podziału usług na kategorie „A” i „B”, a jednocześnie wprowadzenia nowego systemu udzielania zamówień na usługi społeczne. Proponuje się także przepisy dotyczące nadzoru nad zamówieniami publicznymi oraz doradztwa.

4. Już w trakcie prac nad obecnie obowiązującymi dyrektywami w sprawie zamówień publicznych Komitet Regionów zwracał uwagę na potrzebę znacznego uproszczenia przepisów. Obecny system powoduje liczne problemy i spory prawne, ponieważ przepisy są skomplikowane i niejasne. Można to

interpretować także jako wyraz braku zaufania do instytucji zamawiających. Ponadto Komitet ubolewa, że w centrum uwagi znajdują się proceduralne aspekty zamówień publicznych, a nie ich rezultaty z punktu widzenia interesu ogólnego.

5. Komitet Regionów uważa, że przepisy dotyczące zamówień publicznych powinny w większym stopniu uwzględniać stosunek kosztów do korzyści. Głównym celem instytucji zamawiającej, która przeprowadza zamówienie publiczne, jest nabycie określonego towaru, usługi lub robót budowlanych. Przepisy powinny sprzyjać temu, by rezultat zamówienia był satysfakcjonujący zarówno dla obywateli, jak i dla nabywców i sprzedawców. Proste i zrozumiałe uregulowania z pewnością także – bardziej niż cokolwiek innego – ułatwią handel transgraniczny.

6. Niestety, również niektóre nowe wnioski są trudne do zrozumienia i niezwykle szczegółowe, a ponadto dodano jeszcze szereg nowych przepisów. Dodano także przepisy mające na celu ułatwienie udzielania zamówień, jednocześnie jednak inne nowe elementy są źródłem dodatkowych obciążeń administracyjnych dla instytucji zamawiających, podczas gdy do sprawnego udzielania zamówień publicznych niezbędna jest stabilność przepisów prawa.

7. Zgodnie z art. 5 ust. 4 TUE zakres i forma działania Unii nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatów. Proponowany stopień szczegółowości jest sprzeczny z intencją uproszczenia przepisów dotyczących zamówień publicznych i będzie oznaczał niedopuszczalne obciążenia administracyjne dla instytucji zamawiających, a zwłaszcza dla mniejszych instytucji na szczeblu lokalnym i regionalnym.

8. Efekt w postaci praktyczniejszych ram regulacyjnych można było osiągnąć dzięki uproszczeniu przepisów i zmniejszeniu ich liczby oraz uzupełnieniu ich – jeśli zachodzi taka potrzeba – wytycznymi na podstawie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Można byłoby je stale aktualizować bez konieczności zmiany dyrektyw.

9. O tym, że można opracować przepisy prostsze, a jednak skuteczne, świadczy zwłaszcza Porozumienie w sprawie zamówień publicznych (GPA) zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu, które jest mniej skomplikowane niż podobne regulacje UE. Wzywa się Komisję do znacznego podniesienia progów dla zamówień publicznych. Ze względu na fakt, że transgraniczne zamówienia publiczne stanowią marginalny procent wszystkich zamówień publicznych, oraz z uwagi na

obciążenia administracyjne, które przepisy powodują dla instytucji i dostawców, progi nie powinny być ustalane na tak niskim poziomie. Zawarte niedawno Porozumienie w sprawie zamówień publicznych (GPA) zastąpiło porozumienie z 1994 r. Komitet Regionów wzywa Komisję już teraz, by renegocjowała porozumienie zawarte w grudniu 2011 r. w celu znaczącego podniesienia progów.

10. Niezmiernie istotne jest, by przepisy ułatwiały dostęp małych i średnich przedsiębiorstw do zamówień publicznych oraz wyraźnie wskazywały na możliwość zlecenia realizacji zamówienia podwykonawcom. Także w tym przypadku dużym ułatwieniem byłoby uproszczenie regulacji, ponieważ MŚP nie zawsze są w stanie uzyskać poradę ekspertów w dziedzinie prawa zamówień publicznych czy innych specjalistów. Przedsiębiorcy znają się na swoich produktach czy usługach, nie na przepisach dotyczących zamówień publicznych. Pozytywnie należy ocenić fakt, że we wniosku zaproponowano szereg przepisów, które będą stanowiły ułatwienie dla tych przedsiębiorstw, m.in. zapisy dotyczące przedstawiania zaświadczeń lub wprowadzenia europejskiego „paszportu zamówień publicznych”. Komitet nie zgadza się jednak, by obowiązkowo było dzielenie zamówienia na części ani też uzasadnienie rezytacji z takiego podziału.

11. Proponuje się wyłączyć z zakresu stosowania przepisów zamówienia udzielane podmiotom kontrolowanym bądź współpracę na rzecz wspólnej realizacji zadań użyteczności publicznej przez uczestniczące w niej instytucje zamawiające, o ile spełnione są warunki określone w dyrektywie. Zaproponowane wyłączenia dotyczące współpracy podmiotów należących do tej samej grupy oraz współpracy między instytucjami zamawiającymi są jednak sformułowane zbyt wąsko i będzie je trudno zastosować w praktyce. Tym samym pozwalają one na to, by dyrektywa ingerowała w wewnętrzne przepisy administracyjne państw członkowskich.

12. W opinii w sprawie zielonej księgi Komitet Regionów zaproponował, by procedura negocjacyjna była stosowana na tych samych warunkach co w sektorze usług użyteczności publicznej, i nadal podtrzymuje to stanowisko. Nie ma podstaw, by przypuszczać, że instytucje działające w sektorach „klasycznych” są mniej zdolne do negocjacji niż podmioty w sektorze usług użyteczności publicznej. Instytucje zamawiające nabywają nie tylko standardowe towary, ale także bardzo skomplikowane produkty, np. systemy informatyczne, sprzęt medyczny itp. W takich przypadkach stosowna jest procedura negocjacyjna, podobnie jak w przypadku różnych innych skomplikowanych usług.

13. Małe i średnie przedsiębiorstwa skorzystałyby na rozszerzeniu możliwości stosowania procedury negocjacyjnej, gdyż zapewniłoby to większą elastyczność. Często spotykanym problemem dla MŚP są ponadto trudności z uzupełnieniem lub zmianą oferty. Przepisy w tym zakresie powinny być mniej sztywne.

14. Źródłem szczególnych problemów są zamówienia w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych (systemy ICT), w przypadku których nie zawsze można przeprowadzić przetargi na zamówienia uzupełniające, np. na dodatkowe licencje i odpowiednie nowe moduły, bez poważnych utrudnień dotyczących zarówno strony technicznej, jak i kosztów.

15. Dla instytucji zamawiających administracji szczególnie lokalnego i regionalnego przewidziano zastosowanie nieco prostszego systemu, zgodnie z zasadami WTO. Instytucje te mogą stosować wstępne ogłoszenie informacyjne jako sposób zaproszenia do ubiegania się o zamówienie. W przypadku wykorzystania tej możliwości nie mają obowiązku publikacji odrębnego ogłoszenia o zamówieniu przed rozpoczęciem postępowania o udzielanie zamówienia. Jest to dobra propozycja, która może stanowić ułatwienie zarówno dla instytucji, jak i dla przedsiębiorstw.

16. W opinii w sprawie zielonej księgi Komitet Regionów postulował, by przepisy w zakresie umów ramowych były uregulowane w taki sam sposób jak w obowiązującej dyrektywie sektorowej, co stanowiłoby punkt wyjścia do uelastycznienia przepisów. Niestety Komisja zamiast tego proponuje zmianę dyrektywy sektorowej, która miałaby zawierać tak samo szczegółowe uregulowania jak w sektorze objętym dyrektywą klasyczną. Trzeba także wyraźnie postanowić, że w przypadku produktów i usług, które będą wykorzystywane do potrzeb indywidualnych, takich jak pomoce dla osób niepełnosprawnych, powinna istnieć możliwość takiego sformułowania umowy, by to dana osoba mogła wybrać dostawcę spośród przewidzianych w umowie ramowej.

17. Komitet Regionów popiera zamówienia elektroniczne i przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji w tym zakresie. Zamówienia elektroniczne są ułatwieniem zarówno dla kupującego, jak i dla sprzedawcy. Proponowany dwuletni okres przejściowy, po upływie którego elektroniczne składanie i przyjmowanie ofert będzie obowiązkowe, jest jednak zbyt krótki, przede wszystkim dla małych przedsiębiorstw. Decydować o tym powinny instytucje zamawiające, jako że w tej dziedzinie występują znaczne różnice między poszczególnymi branżami i państwami członkowskimi, a instytucje zamawiające mają najlepszy ogłód sytuacji. Nielogiczne wydaje się, dlaczego centralne jednostki zakupujące miałyby podlegać szczególnym przepisom i krótszym ramom czasowym odnośnie do wprowadzania tych zasad, zwłaszcza jeśli chodzi o centralne jednostki zakupujące szczególnie lokalnego i regionalnego.

18. Komitet podkreśla także, że absolutnie niezbędne jest, by Komisja dokonała przeglądu nomenklatury CPV, ponieważ trudno w niej znaleźć potrzebne dane, a ponadto kody są niejednoznaczne i częściowo nielogiczne. Dobrze funkcjonująca nomenklatura CPV ułatwi zamówienia elektroniczne.

19. Komitet jest zdania, że absolutnie należy utrzymać obecny podział usług na kategorie „A” i „B”, a proponowane art. 74–76, dotyczące usług społecznych i innych szczególnych usług, powinny zostać skreślone. Usługi te mają bardzo ograniczony charakter transgraniczny. Model proponowany dla usług społecznych nie uwzględnia niekorzystnych aspektów związanych ze zniesieniem szczególnego rozwiązania stosowanego do usług kategorii „B”. Wyłączone powinny być nie tylko usługi społeczne i zdrowotne, ale także np. usługi prawne, w których istotny jest element osobistego zaufania i które trudno jest otworzyć na konkurencję w przyjęty zwykły sposób. Również usługi gastronomiczne i usługi w zakresie szkolenia zawodowego często są ściśle powiązane z usługami społecznymi, tak jak usługi w zakresie sprzątnięcia i podobne, wykonywane na rzecz osób starszych i niepełnosprawnych.

20. Komitet uważa, że instytucje publiczne mogą znacząco przyczynić się do osiągnięcia najważniejszych celów strategii „Europa 2020” poprzez wykorzystanie swojej siły nabywczej, zwłaszcza w odniesieniu do inicjatyw przewodnich „Unia innowacji” i „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”.

21. Komitet Regionów przyjmuje z zadowoleniem, że we wnioskach dotyczących dyrektyw położono silniejszy nacisk na możliwość uwzględnienia wymogów środowiskowych i społecznych, chociaż prawdopodobnie przepisy nie zawsze będą łatwe do wdrożenia, czego przykładem może być art. 67 dotyczący rachunku kosztów cyklu życia. Istotne jest, by to instytucje zamawiające decydowały o tym, czy i jakie wymogi nałożyć, ponieważ towary i usługi są bardzo różne, a ponadto trzeba umożliwić ustalanie celów polityki poprzez dokonywanie wyborów politycznych na szczeblu lokalnym i regionalnym. To ogromna różnica, czy zamówienie dotyczy cementu, czy aparatury do rezonansu magnetycznego. KR stwierdza niemniej, że we wszystkich przypadkach konieczne jest wskazywanie obiektywnego związku z przedmiotem zamówienia, aby zapobiec nieprzejrzystości i arbitralnemu podejmowaniu decyzji o udzieleniu zamówienia oraz zapewnić uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami.

22. Komitet uważa, że instytucja zamawiająca powinna mieć możliwość udzielenia zamówienia zarówno na podstawie najniższej ceny, jak i oferty najkorzystniejszej ekonomicznie. W przypadku wielu standardowych produktów, takich jak np. benzyna, cena to jedyny parametr, który można realistycznie ocenić. Dotyczy to jednak także niektórych skomplikowanych wyrobów, np. częściowo leków, które zostały już zbadane pod kątem spełniania wymogów jakościowych podczas dopuszczania do obrotu przez właściwe organy. Udzielanie zamówienia na podstawie najniższej ceny nie musi wcale oznaczać, że nie stawia się wymogów jakościowych. Przy takich zamówieniach ustala się obowiązkowe wymogi jakościowe, a następnie wybiera się ofertę, która – spełniając te wymogi – proponuje najniższą cenę. Kryterium najniższej ceny jest także korzystne dla małych przedsiębiorstw, ponieważ często ponoszą one niskie koszty administracyjne i mogą zaoferować konkurencyjne ceny. Natomiast konkurencja w zakresie kryteriów społecznych i ekologicznych może wykluczyć z rynku wiele małych przedsiębiorstw. Mylące jest to, że we wniosku mówi się o najniższym koszcie, a nie o najniższej cenie. Pojęcie najniższego kosztu bardziej wiąże się z ofertą najkorzystniejszą

ekonomicznie i sugeruje, że uwzględnia się inne czynniki niż cena. Ze względu na jasność sformułowanie powinno pozostać takie, jak w obecnej dyrektywie.

23. Komisja proponuje także nowe przepisy dotyczące stosunków z podwykonawcami oraz modyfikacji umów w okresie ich obowiązywania. Komitet uważa, że także w przyszłości kwestie te nie powinny być regulowane dyrektywą. Podlegają one przede wszystkim prawu krajowemu. Stosowne mogłoby jednak być omówienie ich w dokumencie wyjaśniającym.

24. Komisja proponuje szereg daleko idących przepisów dotyczących krajowych organów nadzoru oraz pomoc w zakresie zamówień. Można tu stwierdzić, że kwestia ta nie była omawiana w zielonej księdze. Zgodnie z art. 2 Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności Komisja przed zgłoszeniem wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego prowadzi szerokie konsultacje. Konsultacje te, w stosownym przypadku, powinny uwzględniać wymiar regionalny i lokalny przewidywanych działań, z wyjątkiem szczególnie pilnych przypadków. Ustanowienie krajowych organów nadzoru ma oczywiście duże znaczenie dla władz szczebla lokalnego i regionalnego, zwłaszcza w państwach członkowskich, w których władze szczebla niższego niż krajowy mają kompetencje prawodawcze.

25. Wniosek narusza prawo państw członkowskich do organizowania swej administracji oraz zasadę pomocniczości. Ważne jest, by przestrzegać zasad pomocniczości i proporcjonalności. Proponowane działanie na poziomie UE powinno być konieczne do osiągnięcia celu, a ponadto bardziej skuteczne, niż gdyby było realizowane na poziomie krajowym. W omawianym przypadku nic nie wskazuje na to, by proponowany mechanizm był skuteczniejszy, niż gdyby każde państwo organizowało tę sprawę zgodnie z systemem krajowym. Istniejące struktury administracji rządowej i wymiaru sprawiedliwości powinny być w stanie pełnić nowe funkcje związane z egzekwowaniem przepisów bez potrzeby powoływania nowych odrębnych organów nadzoru w każdym państwie członkowskim. Wydaje się ponadto, że model przedstawiony przez Komisję łączy różne zadania w sposób sprzeczny z tradycyjnym podziałem władzy ograniczającym kompetencje organów administracji publicznej i sądów.

III. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

COM(2011) 896 final

Preambuła, motyw (14)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
(14) Istnieje znaczna niepewność prawna co do tego, w jakim stopniu współpraca pomiędzy instytucjami publicznymi powinna podlegać przepisom dotyczącym zamówień publicznych. Stosowne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest interpretowane w różny sposób przez poszczególne państwa członkowskie, a nawet przez poszczególne instytucje zamawiające. Dlatego też konieczne jest doprecyzowanie, w jakich przypadkach umowy zawierane pomiędzy instytucjami zamawiającymi nie podlegają obowiązkowi stosowania	(14) Istnieje znaczna niepewność prawna co do tego, w jakim stopniu współpraca pomiędzy instytucjami publicznymi powinna podlegać przepisom dotyczącym zamówień publicznych. Stosowne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest interpretowane w różny sposób przez poszczególne państwa członkowskie, a nawet przez poszczególne instytucje zamawiające. Dlatego też konieczne jest doprecyzowanie, w jakich przypadkach umowy zawierane pomiędzy instytucjami zamawiającymi nie podlegają obowiązkowi stosowania

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
przepisów dotyczących zamówień publicznych. Wyjaśnienie takie powinno być zgodne z zasadami określonymi w odpowiednim orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Sam fakt, że obie strony umowy są instytucjami zamawiającymi nie wyklucza jako taki zastosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych. Zastosowanie przepisów dotyczących zamówień nie powinno jednak zakłócać swobody instytucji publicznych w zakresie decydowania o sposobie zorganizowania realizacji zadań użyteczności publicznej. Z zakresu zastosowania tych przepisów należy zatem wyłączyć zamówienia udzielane podmiotom kontrolowanym lub współpracę na rzecz wspólnej realizacji zadań użyteczności publicznej przez uczestniczące w niej instytucje zamawiające, o ile spełnione są warunki określone w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa mają na celu zagwarantowanie, że jakakolwiek współpraca publiczno-publiczna podlegająca wyłączeniu nie powoduje zakłócenia konkurencji w odniesieniu do prywatnych wykonawców. Udział instytucji zamawiającej jako oferenta w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego również nie powinien powodować zakłócenia konkurencji.	przepisów dotyczących zamówień publicznych. Wyjaśnienie takie powinno być zgodne z zasadami określonymi w odpowiednim orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Sam fakt, że obie strony umowy są instytucjami zamawiającymi nie wyklucza jako taki zastosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych. Zastosowanie przepisów dotyczących zamówień nie powinno jednak zakłócać swobody instytucji publicznych w zakresie decydowania o sposobie zorganizowania realizacji zadań użyteczności publicznej. <u>Instytucje publiczne mogą realizować swoje zadania własnymi środkami. Mogą także wykonywać je we współpracy z innymi instytucjami publicznymi lub stowarzyszeniami takich instytucji. Prawodawstwo UE nie nakłada na władze obowiązku przyjmowania konkretnej formy realizacji ich zadań.</u> Z zakresu zastosowania tych przepisów należy zatem wyłączyć zamówienia udzielane podmiotom kontrolowanym lub współpracę na rzecz wspólnej realizacji zadań użyteczności publicznej przez uczestniczące w niej instytucje zamawiające, o ile spełnione są warunki określone w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa mają na celu zagwarantowanie, że jakakolwiek współpraca publiczno-publiczna podlegająca wyłączeniu nie powoduje zakłócenia konkurencji w odniesieniu do prywatnych wykonawców. Udział instytucji zamawiającej jako oferenta w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego również nie powinien powodować zakłócenia konkurencji.

Uzasadnienie

Należy wyraźnie zaznaczyć, że różne formy współpracy między władzami publicznymi nie należą do zakresu przepisów dotyczących zamówień publicznych.

Poprawka 2

COM(2011) 896 final

Motyw 46

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
(46) Instytucje zamawiające mogą napotkać okoliczności zewnętrzne, których nie mogły przewidzieć w momencie udzielania zamówienia. W takim przypadku niezbędny jest pewien stopień elastyczności w celu dostosowania umowy do tych okoliczności bez konieczności przeprowadzania nowego postępowania o udzielenie zamówienia. Pojęcie nieprzewidzianych okoliczności odnosi się do okoliczności, których nie można było przewidzieć pomimo odpowiednio starannego przygotowania pierwotnego postępowania o udzielenie zamówienia przez instytucję zamawiającą, biorąc pod uwagę dostępne środki, charakter i cechy danego projektu, dobre praktyki właściwe dla danej dziedziny oraz konieczność zagwarantowania odpowiedniej relacji pomiędzy zasobami wykorzystywanymi na przygotowanie postępowania a jego przewidywalną wartością. Nie ma ono jednak zastosowania w sytuacjach, w których modyfikacja powoduje zmianę charakteru całego zamówienia, na przykład przez zastąpienie zamawianych robót budowlanych, dostaw lub usług innym przedmiotem zamówienia lub przez całkowitą zmianę rodzaju zamówienia, ponieważ w takiej sytuacji można zakładać hipotetyczny wpływ na wynik.	(46) Instytucje zamawiające mogą napotkać okoliczności zewnętrzne, których nie mogły przewidzieć w momencie udzielania zamówienia. W takim przypadku niezbędny jest pewien stopień elastyczności w celu dostosowania umowy do tych okoliczności bez konieczności przeprowadzania nowego postępowania o udzielenie zamówienia. Pojęcie nieprzewidzianych okoliczności odnosi się do okoliczności, których nie można było przewidzieć pomimo odpowiednio starannego przygotowania pierwotnego postępowania o udzielenie zamówienia przez instytucję zamawiającą, biorąc pod uwagę dostępne środki, charakter i cechy danego projektu, dobre praktyki właściwe dla danej dziedziny oraz konieczność zagwarantowania odpowiedniej relacji pomiędzy zasobami wykorzystywanymi na przygotowanie postępowania a jego przewidywalną wartością. Nie ma ono jednak zastosowania w sytuacjach, w których modyfikacja powoduje zmianę charakteru całego zamówienia, na przykład przez zastąpienie zamawianych robót budowlanych, dostaw lub usług innym przedmiotem zamówienia lub przez całkowitą zmianę rodzaju zamówienia, ponieważ w takiej sytuacji można zakładać hipotetyczny wpływ na wynik.

Uzasadnienie

Ocena nieprzewidzianych okoliczności, o których mowa w motywach, nie może brać pod uwagę zasobów dostępnych dla instytucji zamawiających oraz relacji między nimi a całkowitą przewidywaną wartością

projektu. Zasoby dostępne dla instytucji zamawiających i ocena tych zasobów nie należą do uprawnień Komisji, zaś ocena ostatecznego wyniku procedury zamówień publicznych nie powinna uwzględniać czynników związanych z organizacją lub personelem instytucji zamawiającej. Instytucje zamawiające na szczeblu lokalnym mogą decydować o własnych zasobach ludzkich i metodach pracy, niezależnie od trybu udzielania zamówień na usługi publiczne. Wzmiankę o mechanizmie oceny należy usunąć z motywu, gdyż jest ona sprzeczna z prawem UE.

Poprawka 3

COM(2011) 895 final

Artykuł 1

COM(2011) 896 final

Artykuł 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 1 Przedmiot i zakres stosowania 1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące procedur udzielania zamówień przez instytucje zamawiające w odniesieniu do zamówień publicznych oraz konkursów, których szacunkowa wartość jest nie mniejsza niż kwoty progowe określone w art. 4. 2. Zamówienia w rozumieniu niniejszej dyrektywy stanowią zakup lub inną formę nabycia robót budowlanych, dostaw lub usług przez co najmniej jedną instytucję zamawiającą od wykonawców wybranych przez tę instytucję zamawiającą, niezależnie od tego, czy roboty budowlane, dostawy lub usługi przeznaczone są do celów publicznych. Całość robót budowlanych, dostaw lub usług, nawet zakupionych w ramach różnych umów, stanowi pojedyncze zamówienie w rozumieniu niniejszej dyrektywy, o ile umowy są częścią jednego projektu.	Artykuł 1 Przedmiot i zakres stosowania 1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące procedur udzielania zamówień przez instytucje zamawiające w odniesieniu do zamówień publicznych oraz konkursów, których szacunkowa wartość jest nie mniejsza niż kwoty progowe określone w art. 4. 2. Zamówienia w rozumieniu niniejszej dyrektywy stanowią zakup lub inną formę <u>odpłatnego</u> nabycia robót budowlanych, dostaw lub usług przez co najmniej jedną instytucję zamawiającą od wykonawców wybranych przez tę instytucję zamawiającą, niezależnie od tego, czy roboty budowlane, dostawy lub usługi przeznaczone są do celów publicznych. Całość robót budowlanych, dostaw lub usług, nawet zakupionych w ramach różnych umów, stanowi pojedyncze zamówienie w rozumieniu niniejszej dyrektywy, o ile umowy są częścią jednego projektu. <u>3. Zamówienie udzielone przez instytucję zamawiającą innej osobie prawnej wykracza poza zakres stosowania niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:</u> <u>a) instytucja zamawiająca sprawuje nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami;</u> <u>b) zasadnicza część działalności tej osoby prawnej jest prowadzona na potrzeby instytucji zamawiającej sprawującej kontrolę lub na potrzeby innych osób prawnych kontrolowanych przez tę instytucję zamawiającą;</u> <u>c) w kontrolowanej osobie prawnej nie posiadają udziałów podmioty prywatne.</u> <u>4. Ustęp 3 ma także zastosowanie w przypadku, gdy kontrolowany podmiot będący instytucją zamawiającą udziela zamówienia podmiotowi sprawującemu lub podmiotom sprawującym nad nim kontrolę lub innej osobie prawnej kontrolowanej przez tę instytucję</u>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<u>zamawiającą, pod warunkiem że w osobie prawnej, której udziela się zamówienia publicznego, nie posiadają udziałów podmioty prywatne.</u> <u>5. Niemniej jednak instytucja zamawiająca, która nie sprawuje nad osobą prawną kontroli w rozumieniu ust. 3, może udzielić zamówienia publicznego osobie prawnej, nad którą sprawuje kontrolę wspólnie z innymi instytucjami zamawiającymi, bez zastosowania przepisów niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są następujące warunki:</u> <u>a) instytucje zamawiające sprawują wspólnie nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawują nad własnymi jednostkami;</u> <u>b) zasadnicza część działalności tej osoby prawnej jest prowadzona na potrzeby instytucji zamawiających sprawujących kontrolę lub na potrzeby innych osób prawnych kontrolowanych przez te instytucje zamawiające;</u> <u>c) w kontrolowanej osobie prawnej nie posiadają udziałów podmioty prywatne.</u> <u>6. Umowy zawartej między co najmniej dwiema instytucjami zamawiającymi nie uznaje się za zamówienie publiczne w rozumieniu art. 2 pkt 7 niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:</u> <u>a) celem współpracy jest świadczenie usługi w interesie publicznym, za którą odpowiedzialne są instytucje zamawiające, lub usługi pomocniczej koniecznej do świadczenia takiej usługi;</u> <u>b) w uczestniczących instytucjach zamawiających nie posiadają udziałów podmioty prywatne.</u> <u>7. Przekazywanie zadań i kompetencji jednej instytucji publicznej przez drugą za pomocą środka organizacyjnego nie jest przedmiotem niniejszej dyrektywy.</u>

Uzasadnienie

Nabycie towarów, usług i robót budowlanych, które nie są przeznaczone do celów publicznych, nie powinno być objęte zakresem dyrektywy dotyczącej zamówień publicznych.

Podstawą zamówienia powinna być pojedyncza umowa, a nie cały projekt, ponieważ projekt może także obejmować elementy nieobjęte zakresem dyrektywy.

Przepisy regulujące stosunki między instytucjami publicznymi należy przenieść z artykułu 11 (COM(2011) 896) i artykułu 21 (COM(2011) 895) do artykułu 1, ponieważ nie wchodzą one w zakres stosowania dyrektywy.

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE (Teckal C-107/98) mowa o zasadniczej części działalności, a nie o 90 %. Należy unikać zawężania orzeczeń Trybunału.

W wyniku zaproponowanych poprawek należy skreślić artykuł 11 (COM(2011) 896) i artykuł 21 (COM(2011) 895).

Poprawka 4

COM(2011) 896 final

Artykuł 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 4 Kwoty progowe Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do zamówień, których wartość, bez podatku od wartości dodanej (VAT), oszacowano na poziomie następujących progów lub powyżej nich: a) 5 000 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na roboty budowlane; b) 130 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na dostawy i usługi udzielanych przez instytucje administracji centralnej lub konkursów organizowanych przez te instytucje; w odniesieniu do zamówień publicznych na dostawy udzielanych przez instytucje zamawiające działające w dziedzinie obronności, próg ten dotyczy wyłącznie zamówień na produkty objęte zakresem załącznika III; c) 200 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na dostawy i usługi udzielanych przez instytucje zamawiające administracji niższego szczebla lub konkursów organizowanych przez te instytucje; d) 500 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na usługi społeczne i inne szczególne usługi wymienione w załączniku XVI.	Artykuł 4 Kwoty progowe Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do zamówień, których wartość, bez podatku od wartości dodanej (VAT), oszacowano na poziomie następujących progów lub powyżej nich: a) 5 000 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na roboty budowlane; b) 130 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na dostawy i usługi udzielanych przez instytucje administracji centralnej lub konkursów organizowanych przez te instytucje; w odniesieniu do zamówień publicznych na dostawy udzielanych przez instytucje zamawiające działające w dziedzinie obronności, próg ten dotyczy wyłącznie zamówień na produkty objęte zakresem załącznika III; c) 200 000 <u>1000000</u> EUR w przypadku zamówień publicznych na dostawy i usługi udzielanych przez instytucje zamawiające administracji niższego szczebla lub konkursów organizowanych przez te instytucje; d) 500 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na usługi społeczne i inne szczególne usługi wymienione w załączniku XVI.

Uzasadnienie

Przy obecnym progu ok. 1,5 mln koron duńskich dla towarów i usług handel transgraniczny prawie nie istnieje. W 2009 r. zawarto tylko 1,4 % umów dotyczących transakcji transgranicznych. Zaleca się podniesienie progu dla towarów i usług oraz skreślenie art. 4 lit. d). Komisja powinna przynajmniej podczas następnych negocjacji porozumienia zawartego w ramach WTO priorytetowo potraktować znaczne zwiększenie progu dla zamówień publicznych. Ze względu na fakt, że transgraniczne zamówienia publiczne stanowią marginalny procent wszystkich zamówień publicznych, oraz z uwagi na powstające w wyniku tych przepisów obciążenia administracyjne nakładane na instytucje i dostawców, progi nie powinny być ustalone na tak niskim poziomie.

Poprawka 5

COM(2011) 895 final

Artykuł 19

COM(2011) 896 final

Artykuł 10

Wyłączenia szczególne dotyczące zamówień publicznych na usługi

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Wyłączenia szczególne dotyczące zamówień publicznych na usługi [...] c) usług arbitrażowych lub pojednawczych;	Wyłączenia szczególne dotyczące zamówień publicznych na usługi [...] c) usług arbitrażowych lub pojednawczych;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
d) usług finansowych związanych z emisją, sprzedażą, zakupem lub zbyciem papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, usług banku centralnego oraz operacji przeprowadzanych z Europejskim Instrumentem Stabilności Finansowej; e) umów o pracę;	c) <u>1 każdej z następujących usług prawnych:</u> (i) <u>reprezentacji prawnej klienta w postępowaniu przed sądem, trybunałem lub przed urzędem przez prawnika w rozumieniu art. 1 dyrektywy 77/249/EWG;</u> (ii) <u>usług poświadczania dokumentów wykonywanych przez notariuszy;</u> (iii) <u>usług prawnych świadczonych przez powierników, opiekunów prawnych lub innych usług prawnych wykonywanych przez osoby ustanowione przez sąd lub trybunał w danym państwie członkowskim;</u> (iv) <u>innych usług prawnych, które w danym państwie członkowskim związane są, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej;</u> c) <u>2 ochrony i ratownictwa wykonywanych przez władze publiczne;</u> d) usług finansowych związanych z emisją, sprzedażą, zakupem lub zbyciem papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, <u>transakcji mających na celu uzyskanie funduszy lub kapitału dla instytucji zamawiających, a także usług banku centralnego oraz operacji przeprowadzanych z Europejskim Instrumentem Stabilności Finansowej;</u> e) umów o pracę; [...] g) <u>niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zamówień publicznych na usługi, udzielanych przez instytucję zamawiającą innej instytucji lub związkowi instytucji zamawiających na podstawie prawa wyłącznego przyznanego im zgodnie z opublikowanym przepisem ustawowym, wykonawczym lub administracyjnym, zgodnym z postanowieniami Traktatu.</u>

Uzasadnienie

- c) 1 W przypadku usług reprezentacji prawnej przed sądem oraz innych usług prawnych istnieje ścisły związek z krajowym porządkiem prawnym obowiązującym w danym państwie członkowskim, co z reguły wyklucza ujęcie transgraniczne. Ponadto usługi te charakteryzują się szczególnym stosunkiem zaufania, którego nie można obiektywnie sklasyfikować na potrzeby procedury zamówienia publicznego.
- c) 2 W dziedzinie bezpieczeństwa i ratownictwa należących do kompetencji władz publicznych kryteria takie jak oszczędność nie mogą być decydujące.
- d) Należy pozostawić wyłączenie dotyczące zamówień udzielanych na podstawie prawa wyłącznego, zawarte w obecnie obowiązujących dyrektywach 2004/18/WE (art. 18) oraz 2004/17/WE (art. 24 i 25), podobnie jak przepisy dotyczące wyłączenia transakcji mających na celu uzyskanie funduszy lub kapitału dla instytucji zamawiających (obowiązujący art. 16 lit. d). Te przepisy są potrzebne państwom członkowskim.
- g) Traktaty europejskie jednoznacznie udzielają państwom członkowskim uprawnień do przyznawania prawa wyłącznego. Powinno to znaleźć wyraz w przepisach dotyczących zamówień publicznych.

Poprawka 6

COM(2011) 896 final

Artykuł 15

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	Artykuł 15 <u>W przypadku, gdy przekazanie zadań i kompetencji nie podlega prawu zamówień publicznych, udział podmiotów prywatnych – o ile dopuszcza go ustawodawstwo krajowe – nie jest wykluczony, zwłaszcza w wypadku współpracy zinstytucjonalizowanej. Ponadto w przypadku udziału podmiotów prywatnych przekazanie zadań za pomocą środka organizacyjnego nie stanowi decyzji o udzieleniu zamówienia, o ile nie wiąże się z tym udzielenie uczestniczaceму podmiotowi prywatnemu jakiegokolwiek zamówienia podlegającego przepisom prawa zamówień.</u>

Uzasadnienie

Ta propozycja uzupełnienia powinna wyjaśnić kwestię swobody przekazywania zadań i kompetencji w świetle przepisów prawa zamówień publicznych.

Poprawka 7

COM(2011) 895 final

Artykuł 21

COM(2011) 896 final

Artykuł 11

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Stosunki między instytucjami publicznymi 1. Zamówienie udzielone przez instytucję zamawiającą innej osobie prawnej wykracza poza zakres stosowania niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: a) instytucja zamawiająca sprawuje nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami; b) co najmniej 90 % działalności tej osoby prawnej jest prowadzone na potrzeby instytucji zamawiającej sprawującej kontrolę lub na potrzeby innych osób prawnych kontrolowanych przez tę instytucję zamawiającą; c) w kontrolowanej osobie prawnej nie posiadają udziałów podmioty prywatne. Uznaje się, że instytucja zamawiająca sprawuje nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami w rozumieniu akapitu pierwszego lit. a), jeżeli wywiera decydujący wpływ zarówno na cele strategiczne, jak i na istotne decyzje kontrolowanej osoby prawnej. 2. Ustęp 1 ma także zastosowanie w przypadku, gdy kontrolowany podmiot będący instytucją zamawiającą udziela zamówienia podmiotowi sprawującemu nad nim kontrolę lub innej osobie prawnej kontrolowanej przez tę instytucję zamawiającą, pod warunkiem że w osobie prawnej, której udziela się zamówienia publicznego, nie posiadają udziałów podmioty prywatne.	Stosunki między instytucjami publicznymi 1. Zamówienie udzielone przez instytucję zamawiającą innej osobie prawnej wykracza poza zakres stosowania niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: a) instytucja zamawiająca sprawuje nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami; b) co najmniej 90 % działalności tej osoby prawnej jest prowadzone na potrzeby instytucji zamawiającej sprawującej kontrolę lub na potrzeby innych osób prawnych kontrolowanych przez tę instytucję zamawiającą; c) w kontrolowanej osobie prawnej nie posiadają udziałów podmioty prywatne. Uznaje się, że instytucja zamawiająca sprawuje nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami w rozumieniu akapitu pierwszego lit. a), jeżeli wywiera decydujący wpływ zarówno na cele strategiczne, jak i na istotne decyzje kontrolowanej osoby prawnej. 2. Ustęp 1 ma także zastosowanie w przypadku, gdy kontrolowany podmiot będący instytucją zamawiającą udziela zamówienia podmiotowi sprawującemu nad nim kontrolę lub innej osobie prawnej kontrolowanej przez tę instytucję zamawiającą, pod warunkiem że w osobie prawnej, której udziela się zamówienia publicznego, nie posiadają udziałów podmioty prywatne.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. Niemniej jednak instytucja zamawiająca, która nie sprawuje nad osobą prawną kontroli w rozumieniu ust. 1, może udzielić zamówienia publicznego osobie prawnej, nad którą sprawuje kontrolę wspólnie z innymi instytucjami zamawiającymi, bez zastosowania przepisów niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są następujące warunki: a) instytucje zamawiające sprawują wspólnie nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawują nad własnymi jednostkami; b) co najmniej 90 % działalności tej osoby prawnej jest prowadzone na potrzeby instytucji zamawiających sprawujących kontrolę lub na potrzeby innych osób prawnych kontrolowanych przez te instytucje zamawiające; c) w kontrolowanej osobie prawnej nie posiadają udziałów podmioty prywatne. Do celów lit. a) uznaje się, że instytucje zamawiające sprawują wspólnie kontrolę nad daną osobą prawną, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: a) w skład organów decyzyjnych kontrolowanej osoby prawnej wchodzi przedstawiciele wszystkich uczestniczących instytucji zamawiających; b) wspomniane instytucje zamawiające mogą wspólnie wywierać decydujący wpływ na cele strategiczne oraz istotne decyzje kontrolowanej osoby prawnej; c) kontrolowana osoba prawna nie działa w interesie innym niż interes powiązanych z nią instytucji publicznych; d) kontrolowana osoba prawna nie czerpie żadnego zysku, poza zwrotem rzeczywiście poniesionych kosztów, z zamówień publicznych udzielanych jej przez instytucje zamawiające. 4. Umowy zawartej między dwiema lub więcej instytucjami zamawiającymi nie uznaje się za zamówienie publiczne w rozumieniu art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: a) umowa ustanawia prawdziwą współpracę między uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi, mającą na celu wspólną realizację ich zadań publicznych i obejmującą wzajemne prawa i obowiązki stron; b) umowa podlega wyłącznie względem interesu publicznego;	3. Niemniej jednak instytucja zamawiająca, która nie sprawuje nad osobą prawną kontroli w rozumieniu ust. 1, może udzielić zamówienia publicznego osobie prawnej, nad którą sprawuje kontrolę wspólnie z innymi instytucjami zamawiającymi, bez zastosowania przepisów niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są następujące warunki: a) instytucje zamawiające sprawują wspólnie nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawują nad własnymi jednostkami; b) co najmniej 90 % działalności tej osoby prawnej jest prowadzone na potrzeby instytucji zamawiających sprawujących kontrolę lub na potrzeby innych osób prawnych kontrolowanych przez te instytucje zamawiające; c) w kontrolowanej osobie prawnej nie posiadają udziałów podmioty prywatne. Do celów lit. a) uznaje się, że instytucje zamawiające sprawują wspólnie kontrolę nad daną osobą prawną, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: a) w skład organów decyzyjnych kontrolowanej osoby prawnej wchodzi przedstawiciele wszystkich uczestniczących instytucji zamawiających; b) wspomniane instytucje zamawiające mogą wspólnie wywierać decydujący wpływ na cele strategiczne oraz istotne decyzje kontrolowanej osoby prawnej; c) kontrolowana osoba prawna nie działa w interesie innym niż interes powiązanych z nią instytucji publicznych; d) kontrolowana osoba prawna nie czerpie żadnego zysku, poza zwrotem rzeczywiście poniesionych kosztów, z zamówień publicznych udzielanych jej przez instytucje zamawiające. 4. Umowy zawartej między dwiema lub więcej instytucjami zamawiającymi nie uznaje się za zamówienie publiczne w rozumieniu art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: a) umowa ustanawia prawdziwą współpracę między uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi, mającą na celu wspólną realizację ich zadań publicznych i obejmującą wzajemne prawa i obowiązki stron; b) umowa podlega wyłącznie względem interesu publicznego;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
c) uczestniczące instytucje zamawiające nie prowadzą na otwartym rynku więcej niż 10 % mierzonej obrotami działalności, której dotyczy umowa;	e) uczestniczące instytucje zamawiające nie prowadzą na otwartym rynku więcej niż 10 % mierzonej obrotami działalności, której dotyczy umowa;
d) umowa nie obejmuje przekazywania między uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi środków finansowych innych niż środki stanowiące zwrot rzeczywiście poniesionych kosztów robót budowlanych, usług lub dostaw;	d) umowa nie obejmuje przekazywania między uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi środków finansowych innych niż środki stanowiące zwrot rzeczywiście poniesionych kosztów robót budowlanych, usług lub dostaw;
e) w żadnej uczestniczącej instytucji zamawiającej nie posiadają udziałów podmioty prywatne.	e) w żadnej uczestniczącej instytucji zamawiającej nie posiadają udziałów podmioty prywatne.
5. Brak udziałów podmiotów prywatnych, o którym mowa w ust. 1–4, weryfikuje się na etapie udzielenia zamówienia lub zawarcia umowy.	5. Brak udziałów podmiotów prywatnych, o którym mowa w ust. 1–4, weryfikuje się na etapie udzielenia zamówienia lub zawarcia umowy.
Wyłączenia przewidziane w ust. 1–4 przestają obowiązywać w chwili nabycia udziałów przez podmiot prywatny, skutkując obowiązkiem otwarcia realizowanych zamówień na konkurencję przez zastosowanie zwykłych procedur udzielania zamówień.	Wyłączenia przewidziane w ust. 1–4 przestają obowiązywać w chwili nabycia udziałów przez podmiot prywatny, skutkując obowiązkiem otwarcia realizowanych zamówień na konkurencję przez zastosowanie zwykłych procedur udzielania zamówień.

Uzasadnienie

W wyniku poprawki 3 należy skreślić art. 11 i odpowiedni art. 21.

Poprawka 8

COM(2011) 895 final

Artykuł 31

COM(2011) 896 final

Artykuł 17

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Zamówienia zastrzeżone	Zamówienia zastrzeżone
Państwa członkowskie mogą zastrzec prawo udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego dla zakładów pracy chronionej oraz wykonawców, których głównym celem jest społeczna i zawodowa integracja pracowników niepełnosprawnych oraz pracowników znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, lub przewidzieć możliwość realizacji takich zamówień w ramach programów zatrudnienia chronionego, pod warunkiem że ponad 30 % osób zatrudnionych przez te zakłady, przez tych wykonawców lub w ramach tych programów stanowią pracownicy niepełnosprawni lub pracownicy znajdujący się w niekorzystnej sytuacji.	Państwa członkowskie mogą zastrzec prawo udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego dla zakładów pracy chronionej oraz wykonawców, których głównym celem jest społeczna i zawodowa integracja pracowników niepełnosprawnych oraz pracowników znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, lub przewidzieć możliwość realizacji takich zamówień w ramach programów zatrudnienia chronionego, pod warunkiem że ponad 30 % osób zatrudnionych przez te zakłady, przez tych wykonawców lub w ramach tych programów stanowią pracownicy niepełnosprawni lub pracownicy znajdujący się w niekorzystnej sytuacji. <u>Pod pojęciem pracowników w niekorzystnej sytuacji rozumie się m.in. osoby bezrobotne mające szczególne trudności z integracją, a także grupy wymagające szczególnej ochrony oraz mniejszości.</u>
Zaproszenie do ubiegania się o zamówienie powinno zawierać odniesienie do tego przepisu.	Zaproszenie do ubiegania się o zamówienie powinno zawierać odniesienie do tego przepisu.

Uzasadnienie

Przepis ten jest nowy, wskazane jest zatem określenie, jakie grupy on obejmuje, tym bardziej że jego zakres jest szerszy niż zakres obecnie obowiązującego artykułu 19.

Poprawka 9

COM(2011) 895 final

Artykuł 34

COM(2011) 896 final

Artykuł 19 ust. 7

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Państwa członkowskie dopilnowują, aby najpóźniej dwa lata po terminie określonym w art. 92 ust. 1 wszystkie postępowania o udzielenie zamówienia podlegające niniejszej dyrektywie przeprowadzane były z zastosowaniem środków komunikacji elektronicznej, w tym w szczególności elektronicznego składania ofert i wniosków, zgodnie z wymogami niniejszego artykułu.	Państwa członkowskie <u>podejmują czynne starania</u> dopilnowują , aby najpóźniej dwa lata po terminie określonym w art. 92 ust. 1 wszystkie postępowania o udzielenie zamówienia podlegające niniejszej dyrektywie przeprowadzane były z zastosowaniem środków komunikacji elektronicznej, w tym w szczególności elektronicznego składania ofert i wniosków, zgodnie z wymogami niniejszego artykułu.

Uzasadnienie

W związku ze znacznie różniącymi się warunkami działania, zarówno instytucji zamawiających (zwłaszcza na szczeblu lokalnym), jak i wykonawców w różnych branżach, właściwsze będzie wskazanie, by państwa członkowskie aktywnie przygotowywały się do zamówień elektronicznych, a nie narzucanie im wymogu i krótkiego terminu realizacji tego zadania.

Poprawka 10

COM(2011) 896 final

Artykuł 24

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Wybór procedury	Wybór procedury
1. Podczas udzielania zamówień publicznych instytucje zamawiające stosują krajowe procedury dostosowane pod kątem spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że, nie naruszając przepisów art. 30, opublikowano zaproszenie do ubiegania się o zamówienie zgodnie z niniejszą dyrektywą.	1. Podczas udzielania zamówień publicznych instytucje zamawiające stosują krajowe procedury dostosowane pod kątem spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że, nie naruszając przepisów art. 30, opublikowano zaproszenie do ubiegania się o zamówienie zgodnie z niniejszą dyrektywą.
Państwa członkowskie postanawiają, że instytucje zamawiające mogą stosować procedurę otwartą lub procedurę ograniczoną zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.	Państwa członkowskie postanawiają, że instytucje zamawiające mogą stosować procedurę otwartą, <u>lub procedurę ograniczoną, procedurę konkurencyjną z negocjacjami lub dialog konkurencyjny, w zależności od wyboru dokonanego przez instytucję zamawiającą</u> , zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
Państwa członkowskie mogą postanowić, że instytucje zamawiające mogą stosować partnerstwo innowacyjne zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.	Państwa członkowskie <u>postanawiają</u> mogą postanowić , że instytucje zamawiające mogą stosować partnerstwo innowacyjne zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
Mogą również postanowić, że instytucje zamawiające mogą stosować procedurę konkurencyjną z negocjacjami lub dialog konkurencyjny w każdym z następujących przypadków:	Mogą również postanowić, że instytucje zamawiające mogą stosować procedurę konkurencyjną z negocjacjami lub dialog konkurencyjny w każdym z następujących przypadków:
a) w odniesieniu do robót budowlanych, w przypadku gdy przedmiotem zamówienia na roboty budowlane jest zarówno zaprojektowanie, jak i wykonanie robót budowlanych w rozumieniu art. 2 pkt 8 lub gdy negocjacje są niezbędne w celu ustalenia prawnego lub finansowego charakteru projektu;	a) w odniesieniu do robót budowlanych, w przypadku gdy przedmiotem zamówienia na roboty budowlane jest zarówno zaprojektowanie, jak i wykonanie robót budowlanych w rozumieniu art. 2 pkt 8 lub gdy negocjacje są niezbędne w celu ustalenia prawnego lub finansowego charakteru projektu;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) w odniesieniu do zamówień publicznych na roboty budowlane, w przypadku robót budowlanych wykonywanych wyłącznie do celów prac badawczych, innowacyjnych, testowych lub rozwojowych, nie zaś w celu zapewnienia rentowności lub zwrotu kosztów badań i rozwoju;	b) w odniesieniu do zamówień publicznych na roboty budowlane, w przypadku robót budowlanych wykonywanych wyłącznie do celów prac badawczych, innowacyjnych, testowych lub rozwojowych, nie zaś w celu zapewnienia rentowności lub zwrotu kosztów badań i rozwoju;
c) w odniesieniu do usług lub dostaw, jeżeli specyfikacji technicznych nie można ustalić w wystarczająco precyzyjny sposób poprzez odniesienie do jednej z norm, europejskich aprobat technicznych, wspólnych specyfikacji technicznych lub referencji technicznych w rozumieniu załącznika VIII pkt 2-5;	c) w odniesieniu do usług lub dostaw, jeżeli specyfikacji technicznych nie można ustalić w wystarczająco precyzyjny sposób poprzez odniesienie do jednej z norm, europejskich aprobat technicznych, wspólnych specyfikacji technicznych lub referencji technicznych w rozumieniu załącznika VIII pkt 2-5;
d) w przypadku otrzymania nieprawidłowych lub niemożliwych do przyjęcia ofert w rozumieniu art. 30 ust. 2 lit. a) w następstwie zastosowania procedury otwartej lub procedury ograniczonej;	d) w przypadku otrzymania nieprawidłowych lub niemożliwych do przyjęcia ofert w rozumieniu art. 30 ust. 2 lit. a) w następstwie zastosowania procedury otwartej lub procedury ograniczonej;
e) jeżeli, ze względu na szczególne okoliczności dotyczące charakteru lub złożoności robót budowlanych, dostaw lub usług bądź związane z nimi ryzyko, zamówienia nie można udzielić bez przeprowadzenia wcześniejszych negocjacji.	e) jeżeli, ze względu na szczególne okoliczności dotyczące charakteru lub złożoności robót budowlanych, dostaw lub usług bądź związane z nimi ryzyko, zamówienia nie można udzielić bez przeprowadzenia wcześniejszych negocjacji.
Państwo członkowskie może podjąć decyzję o niedokonywaniu transpozycji do prawa krajowego procedury konkurencyjnej z negocjacjami, dialogu konkurencyjnego oraz partnerstwa innowacyjnego.	Państwo członkowskie może podjąć decyzję o niedokonywaniu transpozycji do prawa krajowego procedury konkurencyjnej z negocjacjami, dialogu konkurencyjnego oraz partnerstwa innowacyjnego.

Uzasadnienie

Komitet Regionów uważa, że procedura negocjacyjna powinna być stosowana w sektorze klasycznym na tych samych warunkach co w sektorze usług użyteczności publicznej. Dotyczy to również dialogu konkurencyjnego. Nie ma podstaw, by przypuszczać, że instytucje działające w sektorze klasycznym są mniej zdolne do stosowania tej procedury niż podmioty w sektorze usług użyteczności publicznej. To instytucje zamawiające muszą, rozpatrując każde indywidualne zamówienie, decydować o tym, jaka procedura zostanie zastosowana.

Należy także jasno stwierdzić, że wyboru odpowiedniej procedury musi dokonać każdorazowo instytucja zamawiająca, a nie władze szczebla krajowego lub szczebla UE. Władze unijne i krajowe muszą udostępnić instytucjom zamawiającym wszelkie procedury. W przeciwnym wypadku oznaczałoby to, że w różnych państwach członkowskich stosowane są odmienne przepisy i procedury, dochodzi do zniekształcenia konkurencji i występowania nierównych warunków.

Poprawka 11

COM(2011) 896 final

Artykuł 30 ust. 2 lit. a)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
a) jeżeli w toku postępowania w ramach procedury otwartej lub procedury ograniczonej nie złożono żadnej oferty bądź żadnej odpowiedniej oferty lub żadnego wniosku o dopuszczenie do udziału, o ile pierwotne warunki zamówienia nie ulegają zasadniczym zmianom oraz pod warunkiem że odpowiednia informacja zostanie przesłana Komisji lub krajowemu organowi nadzoru wyznaczonemu zgodnie z art. 84, jeżeli tego zażądają;	a) jeżeli w toku postępowania w ramach procedury otwartej lub procedury ograniczonej nie złożono żadnej oferty bądź żadnej odpowiedniej oferty lub żadnego wniosku o dopuszczenie do udziału, o ile pierwotne warunki zamówienia nie ulegają zasadniczym zmianom oraz pod warunkiem że odpowiednia informacja zostanie przesłana Komisji lub krajowemu organowi nadzoru wyznaczonemu zgodnie z art. 84, jeżeli tego zażądają;

Uzasadnienie

W połączeniu z art. 84 (wprowadzenie nowego krajowego organu nadzoru) ten obowiązek przysyłania informacji prowadzi do niepotrzebnych nakładów biurokratycznych. Z myślą o uproszczeniu unijnego prawa o zamówieniach publicznych i zwiększeniu jego elastyczności trzeba koniecznie unikać nowych obciążeń administracyjnych. Dlatego należy skreślić ten fragment.

Poprawka 12

COM(2011) 895 final

Artykuł 44 ust. 3 lit. d) ppkt (i) i lit. e)

COM(2011) 896 final

Artykuł 30 ust. 2 lit. c) ppkt (i) i lit. d)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
c) jeżeli roboty budowlane, dostawy lub usługi mogą zostać dostarczone wyłącznie przez określonego wykonawcę z jednego z następujących powodów:	c) jeżeli roboty budowlane, dostawy lub usługi mogą zostać dostarczone wyłącznie przez określonego wykonawcę z jednego z następujących powodów:
(i) braku konkurencji ze względów technicznych;	(i) braku konkurencji ze względów technicznych <u>lub prawnych</u> ;
[...]	[...]
d) w zakresie, w jakim jest to absolutnie niezbędne, jeżeli – ze względu na wystąpienie pilnej konieczności spowodowanej siłą wyższą – terminy przewidziane dla procedury otwartej, procedury ograniczonej lub procedury konkurencyjnej z negocjacjami nie mogą być dotrzymane; okoliczności przywoływane w celu uzasadnienia pilnej konieczności nie mogą być w żadnym wypadku wywołane przez instytucję zamawiającą.	d) w zakresie, w jakim jest to absolutnie niezbędne, jeżeli – ze względu na wystąpienie pilnej konieczności spowodowanej siłą wyższą <u>wydarzeniami, których instytucja zamawiająca nie mogła przewidzieć</u> – terminy przewidziane dla procedury otwartej, procedury ograniczonej lub procedury konkurencyjnej z negocjacjami nie mogą być dotrzymane; okoliczności przywoływane w celu uzasadnienia pilnej konieczności nie mogą być w żadnym wypadku wywołane przez instytucję zamawiającą.

Uzasadnienie

Należy dodać wzmiankę o względach prawnych, aby uwzględnić m.in. sytuację, kiedy instytucja zamawiająca chce zbudować w określonym miejscu budynek, np. szkołę, a właściciel gruntu zgodzi się go sprzedać tylko pod warunkiem, że będzie wykonawcą tej budowy.

Zapis „siła wyższa” oznacza zaostreżenie w stosunku do obecnie obowiązującego tekstu dyrektywy 2004/18/WE (art. 31 lit. c)). Należy pozostać przy obecnym sformułowaniu. Musi istnieć możliwość stosowania procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia w przypadku zamówień na towary lub usługi, które instytucja zamawiająca zobowiązana jest zapewnić zgodnie z innymi przepisami prawnymi – np. żywność dla domu opieki lub zastawki serca dla szpitala – w czasie, gdy trwa sądowe postępowanie odwoławcze dotyczące zamówienia.

Poprawka 13

COM(2011) 895 final

Artykuł 45

COM(2011) 896 final

Artykuł 31

Umowy ramowe

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Instytucje zamawiające mogą zawierać umowy ramowe, pod warunkiem że stosują procedury przewidziane w niniejszej dyrektywie.	1. Instytucje zamawiające mogą zawierać umowy ramowe, pod warunkiem że stosują procedury przewidziane w niniejszej dyrektywie.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Umowa ramowa oznacza umowę zawartą pomiędzy co najmniej jedną instytucją zamawiającą a co najmniej jednym wykonawcą, której celem jest określenie warunków dotyczących zamówień, które zostaną udzielone w danym okresie, w szczególności w odniesieniu do ceny oraz, w stosownych przypadkach, przewidywanych ilości.	Umowa ramowa oznacza umowę zawartą pomiędzy co najmniej jedną instytucją zamawiającą a co najmniej jednym wykonawcą, której celem jest określenie warunków dotyczących zamówień, które zostaną udzielone w danym okresie, w szczególności w odniesieniu do ceny oraz, w stosownych przypadkach, przewidywanych ilości.
Okres obowiązywania umowy ramowej nie przekracza czterech lat, poza wyjątkowymi przypadkami, które są należycie uzasadnione, w szczególności ze względu na przedmiot umowy ramowej.	Okres obowiązywania umowy ramowej nie przekracza czterech lat, poza wyjątkowymi przypadkami, które są należycie uzasadnione, w szczególności ze względu na przedmiot umowy ramowej.
2. Zamówień opartych na umowie ramowej udziela się zgodnie z procedurami określonymi w niniejszym ustępie oraz w ust. 3 i 4.	2. Zamówień opartych na umowie ramowej udziela się zgodnie z procedurami określonymi w niniejszym ustępie oraz w ust. 3 i 4.
Procedury te mogą być stosowane wyłącznie pomiędzy tymi instytucjami zamawiającymi, które wyraźnie wskazano w tym celu w zaproszeniu do ubiegania się o zamówienie lub zaproszeniu do potwierdzenia zainteresowania, a tymi wykonawcami, którzy byli pierwotnie stronami umowy ramowej.	Procedury te mogą być stosowane wyłącznie pomiędzy tymi instytucjami zamawiającymi, które wyraźnie wskazano w tym celu w zaproszeniu do ubiegania się o zamówienie lub zaproszeniu do potwierdzenia zainteresowania, a tymi wykonawcami, którzy byli pierwotnie stronami umowy ramowej.
Zamówienia oparte na umowie ramowej nie mogą w żadnym wypadku powodować istotnych modyfikacji warunków określonych w danej umowie ramowej, w szczególności w przypadku, o którym mowa w ust. 3.	Zamówienia oparte na umowie ramowej nie mogą w żadnym wypadku powodować istotnych modyfikacji warunków określonych w danej umowie ramowej, w szczególności w przypadku, o którym mowa w ust. 3.
Instytucje zamawiające nie stosują umów ramowych w sposób nieodpowiedni ani w sposób wykluczający, ograniczający lub zakłócający konkurencję.	Instytucje zamawiające nie stosują umów ramowych w sposób nieodpowiedni ani w sposób wykluczający, ograniczający lub zakłócający konkurencję.

Uzasadnienie

Komitety Regionów uważa, że umowy ramowe powinny zasadniczo być uregulowane tak jak w obecnie obowiązującej dyrektywie 2004/17/WE. Nie ma żadnego uzasadnienia, by określać np. czas obowiązywania takich umów, skoro nie określa się go dla innych rodzajów umów. Podobnie jak w przypadku dynamicznych systemów zakupów powinno być możliwe włączanie nowych wykonawców w trakcie obowiązywania umowy, gdyż jest to korzystne zarówno dla nabywcy, jak i dla sprzedawcy. Ostatni akapit jest niepotrzebny, gdyż to, o czym mówi, wynika z przestrzegania zasad.

Poprawka 14

COM(2011) 895 final

Artykuł 45 ust. 4

COM(2011) 896 final

Artykuł 31 ust. 4

Umowy ramowe

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. W przypadku gdy umowa ramowa zawierana jest z więcej niż jednym wykonawcą, może być realizowana na jeden z dwóch poniższych sposobów:	4. W przypadku gdy umowa ramowa zawierana jest z więcej niż jednym wykonawcą, może być realizowana <u>w następujący sposób na jeden z dwóch poniższych sposobów:</u>
a) zgodnie z warunkami umowy ramowej, bez ponownego otwarcia zamówienia na konkurencję, w przypadku gdy w umowie tej określono wszystkie warunki dotyczące realizacji przedmiotowych robót budowlanych, usług i dostaw oraz obiektywne warunki wyłonienia wykonawcy będącego stroną umowy ramowej, który je zrealizuje; te ostatnie warunki wskazuje się w dokumentach specyfikujących zamówienie;	a) <u>zgodnie z warunkami umowy ramowej, bez ponownego otwarcia zamówienia na konkurencję, w przypadku gdy w umowie tej określono w przypadku gdy wszystkie warunki dotyczące realizacji przedmiotowych robót budowlanych, usług i dostaw zostały określone w umowie ramowej, zamówienia udziela się bez ponownego otwarcia go na konkurencję, zgodnie z warunkami określonymi w umowie ramowej oraz obiektywne warunki wyłonienia wykonawcy będącego stroną umowy ramowej, który je zrealizuje; te ostatnie warunki wskazuje się w dokumentach specyfikujących zamówienie;</u>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) poprzez ponowne otwarcie zamówienia na konkurencję między wykonawcami będącymi stronami umowy ramowej, w przypadku gdy nie wszystkie warunki dotyczące realizacji robót budowlanych, usług i dostaw określono w umowie ramowej.	b) <u>udzielenie zamówienia odbywa się w drodze ponownego otwarcia</u> poprzez ponowne otwarcie zamówienia na konkurencję między wykonawcami będącymi stronami umowy ramowej, w przypadku gdy nie wszystkie warunki dotyczące realizacji robót budowlanych, usług i dostaw określono w umowie ramowej. <u>Wyboru między procedurami określonymi w lit. a) i b) dokonuje się na podstawie obiektywnych kryteriów, które są zgodne z zasadą niedyskryminacji i przejrzystości. Na podstawie tej samej umowy ramowej można dokonać swobodnego wyboru między procedurami przewidzianymi w lit. a) i b) bądź ich kombinacji.</u>

Uzasadnienie

W projekcie dyrektywy nie ma jasności w kwestii stosowania umów ramowych. Dotyczy to zwłaszcza zastosowania procedury bezpośredniego udzielenia zamówienia i ponownego otwarcia zamówienia na konkurencję. Aby można było elastycznie korzystać z tych możliwości, należy dopuścić stosowanie ich kombinacji, tak aby mniejsze zamówienia mogły być udzielane bezpośrednio na ustalonych warunkach, natomiast w przypadku większych zamówień na podstawie tej samej umowy ramowej możliwe by było ponowne otwarcie na konkurencję.

Poprawka 15

COM(2011) 896 final

Artykuł 37

Okazjonalne wspólne udzielanie zamówień

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Jedna instytucja zamawiająca lub więcej instytucji zamawiających może zgodzić się na przeprowadzenie niektórych konkretnych zamówień wspólnie.	1. Jedna instytucja zamawiająca lub więcej instytucji zamawiających może zgodzić się na przeprowadzenie niektórych konkretnych zamówień wspólnie.
2. W przypadku gdy jedna instytucja zamawiająca samodzielnie przeprowadza dane postępowanie o udzielenie zamówienia na wszystkich jego etapach – od publikacji zaproszenia do ubiegania się o zamówienie do końca realizacji umowy lub umów wynikających z tego postępowania, wspomniana instytucja zamawiająca ponosi wyłączną odpowiedzialność za wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.	2. W przypadku gdy jedna instytucja zamawiająca samodzielnie przeprowadza dane postępowanie o udzielenie zamówienia na wszystkich jego etapach – od publikacji zaproszenia do ubiegania się o zamówienie do końca realizacji umowy lub umów wynikających z tego postępowania, wspomniana instytucja zamawiająca ponosi wyłączną odpowiedzialność za wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.
Jednak w przypadku przeprowadzania postępowania o udzielenie zamówienia i realizacji umów wynikających z tego postępowania przez więcej niż jedną z uczestniczących instytucji zamawiających, każda z instytucji zamawiających nadal odpowiada za wypełnianie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w odniesieniu do etapów, które przeprowadza.	Jednak w przypadku przeprowadzania postępowania o udzielenie zamówienia i realizacji umów wynikających z tego postępowania przez więcej niż jedną z uczestniczących instytucji zamawiających, każda z instytucji zamawiających nadal odpowiada za wypełnianie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w odniesieniu do etapów, które przeprowadza.
	<u>3. Instytucje zamawiające mogą współpracować przy okazjonalnym wspólnym udzieleniu zamówienia bez konieczności zastosowania procedury przewidzianej w niniejszej dyrektywie. Dotyczy to również sytuacji, gdy jeden lub kilku partnerów otrzymuje za swoje usługi wynagrodzenie od pozostałych.</u>

Uzasadnienie

Takie uzupełnienie gwarantuje, że okazjonalnego wspólnego udzielania zamówień nie będą utrudniać niepotrzebne wymogi. To co jest dopuszczalne zgodnie z art. 35 ust. 5 w odniesieniu do centralnej jednostki zakupującej, powinno mieć odpowiednio zastosowanie także w wypadku okazjonalnego wspólnego udzielania zamówień.

Poprawka 16

COM(2011) 895 final

Artykuł 54

COM(2011) 896 final

Artykuł 40

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Specyfikacje techniczne, zdefiniowane w załączniku VIII pkt 1, przedstawia się w dokumentach specyfikujących zamówienie. Precyzuje się w nich wymagane cechy robót budowlanych, usług lub dostaw. Cechy te mogą również dotyczyć określonego procesu produkcji lub realizacji wymaganych robót budowlanych, dostaw lub usług, lub dowolnego innego etapu cyklu życia, o którym mowa w art. 2 pkt 22. Specyfikacje techniczne określają ponadto, czy konieczne będzie przeniesienie praw własności intelektualnej. W przypadku wszystkich zamówień, których przedmiot jest przeznaczony do użytku osób – zarówno ogółu społeczeństwa, jak i pracowników instytucji zamawiającej – przedmiotowe specyfikacje techniczne sporządza się, z wyjątkiem przypadków należycie uzasadnionych, w taki sposób, aby uwzględnić kryteria dostępności dla osób niepełnosprawnych lub dostosowanie projektu do potrzeb wszystkich użytkowników. W przypadku gdy obowiązkowe normy dostępności są przyjmowane w drodze unijnego aktu ustawodawczego, specyfikacje techniczne określa się – jeżeli chodzi o kryteria dostępności – przez odniesienie do tego aktu.	1. Specyfikacje techniczne, zdefiniowane w załączniku VIII pkt 1, przedstawia się w dokumentach specyfikujących zamówienie. Precyzuje się w nich wymagane cechy robót budowlanych, usług lub dostaw. Cechy te mogą również dotyczyć określonego procesu produkcji lub realizacji wymaganych robót budowlanych, dostaw lub usług, lub dowolnego innego etapu cyklu życia, o którym mowa w art. 2 pkt 22. Specyfikacje techniczne określają ponadto, czy konieczne będzie przeniesienie praw własności intelektualnej. W przypadku wszystkich zamówień, których przedmiot jest przeznaczony do użytku osób – zarówno ogółu społeczeństwa, jak i pracowników instytucji zamawiającej – przedmiotowe specyfikacje techniczne sporządza się, z wyjątkiem przypadków należycie uzasadnionych, w taki sposób, aby uwzględnić kryteria dostępności dla osób niepełnosprawnych lub dostosowanie projektu do potrzeb wszystkich użytkowników. O ile jest to możliwe, specyfikacje techniczne należy definiować z uwzględnieniem kryteriów dostępności dla osób niepełnosprawnych lub przeznaczenia dla wszystkich użytkowników. W przypadku gdy obowiązkowe normy dostępności są przyjmowane w drodze unijnego aktu ustawodawczego, specyfikacje techniczne określa się – jeżeli chodzi o kryteria dostępności – przez odniesienie do tego aktu.

Uzasadnienie

Ze względu na występowanie wielu różnorodnych rodzajów zamówień proponowany tekst jest zbyt daleko idący. Ponadto takie przepisy często zawiera krajowe prawo budowlane. Należy pozostać przy tekście, który znajduje się w obecnie obowiązujących dyrektywach 2004/18/WE art. 23 ust. 1 i 2004/17/WE art. 34 ust.1.

Poprawka 17

COM(2011) 896 final

Artykuł 44

Podział zamówień na części

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Zamówienia publiczne można dzielić na jednorodne lub niejednorodne części. Jeżeli instytucja zamawiająca nie uważa za właściwe podziału na części zamówienia, którego wartość, ustalona zgodnie z art. 5, jest równa progom przewidzianym w art. 4 lub większa, ale nie mniejsza	1. Zamówienia publiczne można dzielić na jednorodne lub niejednorodne części. Jeżeli instytucja zamawiająca nie uważa za właściwe podziału na części zamówienia, którego wartość, ustalona zgodnie z art. 5, jest równa progom przewidzianym w art. 4 lub większa, ale nie mniejsza

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
niż 500 000 EUR, przedstawia w ogłoszeniu o zamówieniu lub w zaproszeniu do potwierdzenia zainteresowania konkretne wyjaśnienie swoich powodów.	niż 500 000 EUR, przedstawia w ogłoszeniu o zamówieniu lub w zaproszeniu do potwierdzenia zainteresowania konkretne wyjaśnienie swoich powodów.
W ogłoszeniu o zamówieniu lub w zaproszeniu do potwierdzenia zainteresowania instytucje zamawiające wskazują, czy oferty mają być ograniczone tylko do jednej lub większej liczby części.	W ogłoszeniu o zamówieniu lub w zaproszeniu do potwierdzenia zainteresowania instytucje zamawiające wskazują, czy oferty mają być ograniczone tylko do jednej lub większej liczby części.

Uzasadnienie

Fragment ten należy skreślić, bo oznacza on nakładanie na instytucje zamawiające niepotrzebnych obciążeń administracyjnych.

Poprawka 18

COM(2011) 896 final

Artykuł 54 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Instytucje zamawiające mogą podjąć decyzję o nieudzieleniu zamówienia oferentowi, który złożył najlepszą ofertę, jeżeli ustalą, że oferta ta nie jest zgodna, co najmniej w równoważny sposób, z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa Unii w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy lub prawa ochrony środowiska bądź z przepisów międzynarodowego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska wymienionych w załączniku XI.	Instytucje zamawiające mogą podjąć decyzję o nieudzieleniu zamówienia oferentowi, który złożył najlepszą ofertę, jeżeli ustalą, że oferta ta nie jest zgodna, co najmniej w równoważny sposób, z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa Unii UE i krajowego w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy lub prawa ochrony środowiska bądź z przepisów międzynarodowego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska wymienionych w załączniku XI.

Uzasadnienie

Oprócz przestrzegania prawodawstwa UE oferenci muszą przestrzegać także przepisów krajowych.

Poprawka 19

COM(2011) 896 final

Artykuł 55 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W celu zastosowania podstawy wykluczenia, o której mowa w akapicie pierwszym lit. d), instytucje zamawiające przedstawiają metodę oceny wykonania umowy, która jest oparta na obiektywnych i wymiernych kryteriach oraz jest stosowana w sposób systematyczny, spójny i przejrzysty. Każdą ocenę wykonania przekazuje się danemu wykonawcy, który musi mieć możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec zawartych w niej ustaleń i uzyskania ochrony sądowej.	W celu zastosowania podstawy wykluczenia, o której mowa w akapicie pierwszym lit. d), instytucje zamawiające przedstawiają metodę oceny wykonania umowy, która jest oparta na obiektywnych i wymiernych kryteriach oraz jest stosowana w sposób systematyczny, spójny i przejrzysty. Każdą ocenę wykonania przekazuje się danemu wykonawcy, który musi mieć możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec zawartych w niej ustaleń i uzyskania ochrony sądowej.

Uzasadnienie

Wyjaśnienie w art. 55 ust. 3 ostatni akapit jest niezrozumiałe i oznacza mniejszą pewność prawa, która może skutkować zwiększoną liczbą skarg. Ponadto nakłada się na instytucje zamawiające nowe obowiązki, a tego należy unikać z myślą o eliminowaniu dodatkowych nakładów biurokratycznych.

Poprawka 20

COM(2011) 895 final

Artykuł 76

COM(2011) 896 final

Artykuł 66

Kryteria udzielenia zamówienia

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych dotyczących wynagradzania z tytułu określonych usług, kryterium, na podstawie którego instytucje zamawiające udzielają zamówień publicznych, jest jedno z następujących kryteriów: a) oferta najkorzystniejsza ekonomicznie; b) najniższy koszt. Koszty można szacować, zgodnie z wyborem dokonany przez instytucję zamawiającą, na podstawie wyłącznie ceny lub przy pomocy podejścia opartego na analizie kosztów i wyników, takiego jak podejście oparte na rachunku kosztów cyklu życia, zgodnie z warunkami określonymi w art. 67. 2. Ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie, o której mowa w ust. 1 lit. a), z punktu widzenia instytucji zamawiającej ustala się na podstawie kryteriów związanych z przedmiotem danego zamówienia publicznego. Kryteria te obejmują, oprócz ceny lub kosztu, o których mowa w ust. 1 lit. b), inne kryteria związane z przedmiotem danego zamówienia publicznego, takie jak: a) jakość, w tym wartość techniczna, właściwości estetyczne i funkcjonalne, dostępność, dostosowanie projektu do potrzeb wszystkich użytkowników, aspekty środowiskowe oraz innowacyjny charakter; b) w przypadku zamówień na usługi oraz zamówień obejmujących zaprojektowanie robót budowlanych można wziąć pod uwagę organizację, kwalifikację i doświadczenie personelu wyznaczonego do realizacji danego zamówienia, co skutkuje tym, że po udzieleniu zamówienia taki personel może zostać zastąpiony wyłącznie za zgodą instytucji zamawiającej, która musi sprawdzić, czy zastępstwo zapewnia równoważną organizację i jakość; c) serwis posprzedażny oraz pomoc techniczna, termin dostarczenia i czas dostarczenia lub realizacji;	1. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych dotyczących wynagradzania z tytułu określonych usług, kryterium, na podstawie którego instytucje zamawiające udzielają zamówień publicznych, jest jedno z następujących kryteriów: a) oferta najkorzystniejsza ekonomicznie; b) <u>najniższa cena</u> najniższy koszt. Koszty można szacować, zgodnie z wyborem dokonany przez instytucję zamawiającą, na podstawie wyłącznie ceny lub przy pomocy podejścia opartego na analizie kosztów i wyników, takiego jak podejście oparte na rachunku kosztów cyklu życia, zgodnie z warunkami określonymi w art. 67. 2. Ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie, o której mowa w ust. 1 lit. a), z punktu widzenia instytucji zamawiającej ustala się na podstawie kryteriów związanych z przedmiotem danego zamówienia publicznego. Kryteria te obejmują, oprócz ceny lub kosztu, o których mowa w ust. 1 lit. b), inne kryteria związane z przedmiotem danego zamówienia publicznego, takie jak: a) jakość, w tym wartość techniczna, właściwości estetyczne i funkcjonalne, dostępność, dostosowanie projektu do potrzeb wszystkich użytkowników, aspekty środowiskowe oraz innowacyjny charakter <u>i krótkie łańcuchy produkcji i dostaw</u>; b) w przypadku zamówień na usługi oraz zamówień obejmujących zaprojektowanie robót budowlanych można wziąć pod uwagę organizację, kwalifikację i doświadczenie personelu wyznaczonego do realizacji danego zamówienia, co skutkuje tym, że po udzieleniu zamówienia taki personel może zostać zastąpiony wyłącznie za zgodą instytucji zamawiającej, która musi sprawdzić, czy zastępstwo zapewnia równoważną organizację i jakość; c) serwis posprzedażny oraz pomoc techniczna, termin dostarczenia i czas dostarczenia lub realizacji;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
d) określony proces produkcji lub realizacji wymaganych robót budowlanych, dostaw lub usług, bądź dowolnego innego etapu cyklu życia, o którym mowa w art. 2 pkt 22, w zakresie, w jakim kryteria te są określone zgodnie z ust. 4 i dotyczą czynników bezpośrednio związanych z tymi procesami oraz charakteryzują określony proces produkcji lub realizacji wymaganych robót budowlanych, dostaw lub usług.	d) określony proces produkcji lub realizacji wymaganych robót budowlanych, dostaw lub usług, bądź dowolnego innego etapu cyklu życia, o którym mowa w art. 2 pkt 22, w zakresie, w jakim kryteria te są określone zgodnie z ust. 4 i dotyczą czynników bezpośrednio związanych z tymi procesami oraz charakteryzują określony proces produkcji lub realizacji wymaganych robót budowlanych, dostaw lub usług; e) <u>kryteria związane z względami społecznymi.</u>

Uzasadnienie

To dobrze, że instytucje zamawiające mogą wybierać między ofertą najkorzystniejszą ekonomicznie a najniższą ceną. Należy jednak pozostać przy określeniu użytym w obecnie obowiązującej dyrektywie, czyli „najniższa cena”, ponieważ sformułowanie „najniższy koszt” sugeruje, że uwzględnia się jeszcze inne czynniki niż cena („koszt” jest pojęciem szerszym niż „cena”). Gdy chce się uwzględnić inne parametry, np. rachunek kosztów cyklu życia, powinno się stosować kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie.

W niektórych przypadkach instytucje zamawiające określają już w dokumentach przetargowych cenę, jaka ma być zapłacona. Musi być zupełnie jasne, że takie rozwiązanie jest możliwe.

Celem wprowadzenia tego ostatniego kryterium jest zaoferowanie instytucjom zamawiającym pewnej wartości dodanej w przypadku niektórych towarów i usług. Ta wartość dodana wynika z faktu, że dzięki krótkim łańcuchom towarów i usług zazwyczaj mogą szybciej dotrzeć do organów zamawiających i pozwalają na natychmiastowe i elastyczne dostosowanie się do ich wymagań. Ponadto dzięki temu kryterium można także poprawić standard ekologiczny (krótsze trasy przewozu i czas magazynowania, mniej emisji), co ostatecznie jest korzystne zarówno dla zamawiających, jak i dla obywateli. Organy zamawiające będą miały możliwość umieszczenia wśród swych kryteriów przyznawania zamówienia dodatkowych parametrów zawierających bardziej szczegółowe informacje o zamówieniu w odniesieniu do niektórych kategorii przedsiębiorców, którzy mogą jeszcze lepiej spełnić wymagania związane z danym zamówieniem publicznym.

Trzeba także wyraźnie stwierdzić, że możliwe jest nadawanie wagi kryteriom społecznym, np. oferent dostaje dodatkowe punkty, jeśli zatrudni osoby długotrwale bezrobotne lub jeśli jego przedsiębiorstwo prowadzi politykę gwarantującą równość szans wśród pracowników.

Poprawka 21

COM(2011) 896 final

Artykuł 66 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Państwa członkowskie mogą postanowić, że udzielanie niektórych rodzajów zamówień jest oparte na kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i ust. 2.	Państwa członkowskie mogą postanowić, że udzielanie niektórych rodzajów zamówień jest oparte na kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i ust. 2.

Uzasadnienie

Celem tego unowocześnienia jest zapewnienie instytucjom zamawiającym i oferentom maksymalnej elastyczności. W związku z tym instytucje zamawiające muszą same decydować o tym, czy będą udzielały zamówień na podstawie kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie, czy kryterium najniższej ceny. Państwa członkowskie nie powinny przesądzać, jakie potrzeby mają organy na miejscu. Jeżeli nie będzie można udzielać zamówień na podstawie najkorzystniejszej ceny, znacząco spadnie konkurencyjność wielu małych przedsiębiorstw. Należy skreślić art. 66 ust. 3.

Poprawka 22

COM(2011) 895 final

Artykuł 76 ust. 4

COM(2011) 896 final

Artykuł 66 ust. 4

Kryteria udzielenia zamówienia

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. Kryteria udzielenia zamówienia nie mogą dawać instytucji zamawiającej nieograniczonej swobody wyboru. Zapewniają one możliwość efektywnej konkurencji i są uzupełniane wymaganiami, które umożliwiają skuteczną weryfikację informacji przedstawianych przez oferentów. Instytucje zamawiające weryfikują skutecznie, na podstawie informacji i dowodów przedstawionych przez oferentów, czy oferty spełniają kryteria udzielenia zamówienia.	4. Kryteria udzielenia zamówienia nie mogą dawać instytucji zamawiającej nieograniczonej swobody wyboru. Zapewniają one możliwość efektywnej konkurencji i są uzupełniane wymaganiami, które umożliwiają skuteczną weryfikację informacji przedstawianych przez oferentów. Instytucje zamawiające weryfikują skutecznie, na podstawie informacji i dowodów przedstawionych przez oferentów, czy oferty spełniają kryteria udzielenia zamówienia.

Uzasadnienie

Ten ustęp jest niepotrzebny, nie wnosi nic nowego, dlatego powinien zostać skreślony. Zawarta w nim treść jest już uwzględniona w zasadach ogólnych.

Poprawka 23

COM(2011) 896 final

Artykuł 73 pierwszy akapit lit. a)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
a) wyjątki przewidziane w art. 11 przestają obowiązywać w następstwie nabycia przez podmiot prywatny udziału w osobie prawnej, której udzielono zamówienia, zgodnie z art. 11 ust. 4;	a) wyjątki przewidziane w art. 11 przestają obowiązywać w następstwie nabycia przez podmiot prywatny udziału w osobie prawnej, której udzielono zamówienia, zgodnie z art. 11 ust. 4;

Uzasadnienie

Poprawka ta jest następstwem proponowanego w zalecanej poprawce 7 skreślenia art. 11 ust. 5 w COM(2011) 896 final oraz art. 21 ust. 5 w COM(2011) 895 final. Po udzieleniu zamówienia ten warunek nie może już mieć zastosowania.

Poprawka 24

COM(2011) 895 final

Artykuł 77

COM(2011) 896 final

Artykuł 67

Rachunek kosztów cyklu życia

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. W przypadku gdy wspólna metodyka obliczania kosztów cyklu życia została przyjęta w ramach unijnego aktu ustawodawczego, w tym w drodze aktów delegowanych na podstawie prawodawstwa właściwego dla poszczególnych sektorów, ma ona zastosowanie, jeżeli kryteria udzielenia zamówienia, o których mowa w art. 66 ust. 1, obejmują rachunek kosztów cyklu życia.	3. W przypadku gdy wspólna metodyka obliczania kosztów cyklu życia została przyjęta w ramach unijnego aktu ustawodawczego, w tym w drodze aktów delegowanych na podstawie prawodawstwa właściwego dla poszczególnych sektorów, ma ona zastosowanie, jeżeli kryteria udzielenia zamówienia, o których mowa w art. 66 ust. 1, obejmują rachunek kosztów cyklu życia.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Wykaz takich aktów ustawodawczych i delegowanych określa załącznik XV. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w odniesieniu do aktualizacji tego wykazu, w przypadku gdy takie zmiany okażą się konieczne w związku z przyjęciem, uchyleciem lub modyfikacją przepisów.	Wykaz takich aktów ustawodawczych i delegowanych określa załącznik XV. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w odniesieniu do aktualizacji tego wykazu, w przypadku gdy takie zmiany okażą się konieczne w związku z przyjęciem, uchyleciem lub modyfikacją przepisów.

Uzasadnienie

Komitet Regionów wspiera cele strategii „Europa 2020” i dostrzega wartość procedur udzielania zamówień publicznych zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju i zasadami odpowiedzialności społecznej oraz pobudzających innowacyjność. Pozytywnie należy ocenić także fakt, że Komisja zachęca instytucje zamawiające do uwzględniania rachunku kosztów cyklu życia. W tej dziedzinie wiele się obecnie robi, wiele jednak pozostało jeszcze do zrobienia. Komitet uważa, że w tym przypadku narzucanie obowiązku stosowania metod UE jest w obecnej sytuacji posunięciem zbyt daleko idącym.

Poprawka 25

COM(2011) 895 final

Artykuł 79

COM(2011) 896 final

Artykuł 69

Rażąco tanie oferty

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Instytucje zamawiające wymagają od wykonawców wyjaśnień dotyczących przedstawionej ceny lub kosztów, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:	1. Instytucje zamawiające wymagają od wykonawców wyjaśnień dotyczących przedstawionej ceny lub kosztów, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
a) przedstawiona cena lub koszt są o ponad 50 % niższe niż średnia cena lub średni koszt pozostałych ofert;	a) przedstawiona cena lub koszt są o ponad 50 % niższe niż średnia cena lub średni koszt pozostałych ofert;
b) przedstawiona cena lub koszt są o ponad 20 % niższe niż cena lub koszt drugiej najtańszej oferty;	b) przedstawiona cena lub koszt są o ponad 20 % niższe niż cena lub koszt drugiej najtańszej oferty;
c) złożono co najmniej pięć ofert.	c) złożono co najmniej pięć ofert.
	<u>1. Jeżeli w przypadku danego zamówienia, oferty odnoszące się do świadczenia wydają się rażąco niskie, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne.</u> <u>Szczegóły te mogą dotyczyć głównie:</u> a) <u>ekonomiczności danej metody budowania, procesu produkcyjnego lub świadczonych usług;</u> b) <u>technicznych lub wszelkich wyjątkowo korzystnych warunków, którymi dysponuje oferent, w celu realizacji robót budowlanych lub w celu dostawy produktów lub usług;</u> c) <u>oryginalności robót budowlanych, dostaw lub usług proponowanych przez oferenta;</u>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. W przypadku gdy oferty wydają się rażąco tanie z innych powodów, instytucje zamawiające mogą również zażądać takich wyjaśnień. 3. Wyjaśnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą w szczególności dotyczyć: a) ekonomiki danej metody budowy, procesu produkcyjnego lub świadczonych usług; b) wybranych rozwiązań technicznych lub wyjątkowo korzystnych warunków, którymi dysponuje oferent na potrzeby realizacji robót budowlanych bądź dostawy towarów lub usług; c) oryginalności obiektu budowlanego, dostaw lub usług proponowanych przez oferenta; d) zgodności, co najmniej w równoważny sposób, z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa Unii w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy lub prawa ochrony środowiska bądź z przepisów międzynarodowego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska wymienionych w załączniku XI lub, w przypadku gdy nie ma to zastosowania, z innymi przepisami zapewniającymi równoważny stopień ochrony; e) możliwości uzyskania przez oferenta pomocy państwa. 4. Instytucja zamawiająca weryfikuje dostarczone informacje poprzez konsultacje z oferentem. Może ona odrzucić ofertę wyłącznie w przypadku, gdy dowody nie uzasadniają niskiego poziomu ceny lub kosztów, biorąc pod uwagę elementy, o których mowa w ust. 3. Instytucje zamawiające odrzucają ofertę, jeżeli ustalą, że jest ona rażąco tania, ponieważ jest niezgodna z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa Unii w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy lub prawa ochrony środowiska bądź z przepisów międzynarodowego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska wymienionych w załączniku XI.	d) <u>zgodności z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony zatrudnienia i warunków pracy, a także miejsca, w którym roboty budowlane, usługi lub dostawy te mają być realizowane;</u> e) <u>możliwości uzyskania przez oferenta pomocy państwowej.</u> <u>2. Przez konsultacje z oferentem instytucja zamawiająca weryfikuje składowe elementy oferty, uwzględniając dostarczone dowody.</u> <u>3. Instytucja zamawiająca, która stwierdzi, że oferta jest rażąco niska ze względu na fakt otrzymania przez oferenta pomocy państwowej, może odrzucić taką ofertę jedynie po konsultacji z oferentem, jeżeli nie jest on w stanie udowodnić w dostatecznym, wyznaczonym przez tę instytucję terminie, że pomoc ta została mu przyznana w sposób zgodny z prawem. W przypadku odrzucenia oferty w takich okolicznościach, instytucja zamawiająca powiadamia o tym fakcie Komisję.</u> <u>4.2. W przypadku gdy oferty wydają się rażąco tanie z innych powodów, instytucje zamawiające mogą również zażądać takich wyjaśnień.</u> <u>3. Wyjaśnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą w szczególności dotyczyć:</u> <u>a) ekonomiki danej metody budowy, procesu produkcyjnego lub świadczonych usług;</u> <u>b) wybranych rozwiązań technicznych lub wyjątkowo korzystnych warunków, którymi dysponuje oferent na potrzeby realizacji robót budowlanych bądź dostawy towarów lub usług;</u> <u>c) oryginalności obiektu budowlanego, dostaw lub usług proponowanych przez oferenta;</u> <u>d) zgodności, co najmniej w równoważny sposób, z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa Unii w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy lub prawa ochrony środowiska bądź z przepisów międzynarodowego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska wymienionych w załączniku XI lub, w przypadku gdy nie ma to zastosowania, z innymi przepisami zapewniającymi równoważny stopień ochrony;</u> <u>e) możliwości uzyskania przez oferenta pomocy państwa.</u> <u>4. Instytucja zamawiająca weryfikuje dostarczone informacje poprzez konsultacje z oferentem. Może ona odrzucić ofertę wyłącznie w przypadku, gdy dowody nie uzasadniają niskiego poziomu ceny lub kosztów, biorąc pod uwagę elementy, o których mowa w ust. 3.</u> <u>Instytucje zamawiające odrzucają ofertę, jeżeli ustalą, że jest ona rażąco tania, ponieważ jest niezgodna z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa Unii w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy lub prawa ochrony środowiska bądź z przepisów międzynarodowego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska wymienionych w załączniku XI.</u>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
5. Jeżeli instytucja zamawiająca ustali, że oferta jest rażąco tania ze względu na fakt otrzymania przez oferenta pomocy państwa, może odrzucić taką ofertę jedynie po konsultacji z oferentem, gdy nie jest on w stanie udowodnić w dostatecznym terminie wyznaczonym przez tę instytucję zamawiającą, że pomoc ta była zgodna z zasadami rynku wewnętrznego w rozumieniu art. 107 Traktatu. W przypadku odrzucenia oferty w takich okolicznościach instytucja zamawiająca powiadamia o tym fakcie Komisję.	5. Jeżeli instytucja zamawiająca ustali, że oferta jest rażąco tania ze względu na fakt otrzymania przez oferenta pomocy państwa, może odrzucić taką ofertę jedynie po konsultacji z oferentem, gdy nie jest on w stanie udowodnić w dostatecznym terminie wyznaczonym przez tę instytucję zamawiającą, że pomoc ta była zgodna z zasadami rynku wewnętrznego w rozumieniu art. 107 Traktatu. W przypadku odrzucenia oferty w takich okolicznościach instytucja zamawiająca powiadamia o tym fakcie Komisję.
6. Państwa członkowskie udostępniają innym państwom członkowskim, na ich wniosek, zgodnie z art. 88, wszelkie informacje dotyczące dowodów i dokumentów przedstawianych w związku z aspektami wymienionymi w ust. 3.	6. Państwa członkowskie udostępniają innym państwom członkowskim, na ich wniosek, zgodnie z art. 88, wszelkie informacje dotyczące dowodów i dokumentów przedstawianych w związku z aspektami wymienionymi w ust. 3.

Uzasadnienie

Jeśli chodzi o rażąco tania oferty, Komitet preferuje zapis znajdujący się w obecnie obowiązującej dyrektywie 2004/18/WE (art. 55). Proponowany przepis spowoduje obciążenia administracyjne zarówno dla instytucji zamawiających, jak i dla wykonawców. Ograniczy także swobodę działania instytucji zamawiających w tej dziedzinie, co nie jest wskazane.

Poprawka 26

COM(2011) 895 final

Artykuł 81

COM(2011) 896 final

Artykuł 71

Podwykonawstwo

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Instytucja zamawiająca może zażądać albo zostać zobowiązana przez państwo członkowskie do zażądania od oferenta w dokumentach specyfikujących zamówienie, aby wskazał on w swojej ofercie ewentualną część zamówienia, której wykonanie zamierza zlecić osobom trzecim w ramach podwykonawstwa, a także aby podał proponowanych podwykonawców.	1. Instytucja zamawiająca może zażądać albo zostać zobowiązana przez państwo członkowskie do zażądania od oferenta w dokumentach specyfikujących zamówienie, aby wskazał on w swojej ofercie ewentualną część zamówienia, której wykonanie zamierza zlecić osobom trzecim w ramach podwykonawstwa, a także aby podał proponowanych podwykonawców.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że instytucja zamawiająca – na wniosek podwykonawcy i jeżeli pozwala na to charakter zamówienia – przekazuje bezpośrednio podwykonawcy płatności należne za usługi, dostawy lub roboty budowlane zrealizowane dla głównego wykonawcy. W takim przypadku państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie mechanizmy umożliwiające głównemu wykonawcy zgłaszanie zastrzeżeń co do nienależnych płatności. Ustalenia dotyczące takiego trybu płatności są określane w dokumentach specyfikujących zamówienie.	2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że instytucja zamawiająca – na wniosek podwykonawcy i jeżeli pozwala na to charakter zamówienia – przekazuje bezpośrednio podwykonawcy płatności należne za usługi, dostawy lub roboty budowlane zrealizowane dla głównego wykonawcy. W takim przypadku państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie mechanizmy umożliwiające głównemu wykonawcy zgłaszanie zastrzeżeń co do nienależnych płatności. Ustalenia dotyczące takiego trybu płatności są określane w dokumentach specyfikujących zamówienie.
3. Przepisy ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla kwestii odpowiedzialności głównego wykonawcy.	3. Przepisy ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla kwestii odpowiedzialności głównego wykonawcy.

Uzasadnienie

Stosunki między wykonawcami a podwykonawcami podlegają prawu konkurencji i krajowemu prawu zobowiązań. Proponowane dyrektywy nie mogą zmieniać tego prawa.

Ponadto przepis taki powoduje niejasności prawne, ponieważ podwykonawca, który wykonuje odpłatnie zlecenie dla instytucji zamawiającej, staje się wykonawcą, a nie podwykonawcą. Przepisy mogą także uniemożliwić instytucji zamawiającej wstrzymanie zapłaty do momentu, aż zlecenie zostanie wykonane zgodnie z warunkami umowy.

Poprawka 27

COM(2011) 895 final

Artykuł 82

COM(2011) 896 final

Artykuł 72

Modyfikacja umów w okresie ich obowiązywania

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Istotna modyfikacja postanowień umowy w sprawie zamówienia publicznego w okresie jej obowiązywania jest uznawana do celów niniejszej dyrektywy za nowe udzielenie zamówienia i wymaga przeprowadzenia nowego postępowania o udzielenie zamówienia zgodnie z niniejszą dyrektywą.	1. Istotna modyfikacja postanowień umowy w sprawie zamówienia publicznego w okresie jej obowiązywania jest uznawana do celów niniejszej dyrektywy za nowe udzielenie zamówienia i wymaga przeprowadzenia nowego postępowania o udzielenie zamówienia zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Modyfikację umowy w okresie jej obowiązywania uznaje się za istotną w rozumieniu ust. 1, jeżeli powoduje, że zamówienie różni się istotnie od pierwotnego zamówienia. W każdym przypadku, nie naruszając przepisów ust. 3 i 4, modyfikację uznaje się za istotną, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:	2. Modyfikację umowy w okresie jej obowiązywania uznaje się za istotną w rozumieniu ust. 1, jeżeli powoduje, że zamówienie różni się istotnie od pierwotnego zamówienia. W każdym przypadku, nie naruszając przepisów ust. 3 i 4, modyfikację uznaje się za istotną, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:
a) modyfikacja wprowadza warunki, które, jeśli byłyby częścią pierwotnego postępowania o udzielenie zamówienia, umożliwiłyby zakwalifikowanie innych kandydatów niż ci, którzy zostali pierwotnie zakwalifikowani, lub umożliwiłyby udzielenie zamówienia innemu oferentowi;	a) modyfikacja wprowadza warunki, które, jeśli byłyby częścią pierwotnego postępowania o udzielenie zamówienia, umożliwiłyby zakwalifikowanie innych kandydatów niż ci, którzy zostali pierwotnie zakwalifikowani, lub umożliwiłyby udzielenie zamówienia innemu oferentowi;
b) modyfikacja zmienia równowagę ekonomiczną zamówienia na korzyść wykonawcy;	b) modyfikacja zmienia równowagę ekonomiczną zamówienia na korzyść wykonawcy;
c) modyfikacja rozszerza znacznie zakres zamówienia w taki sposób, by objąć dostawy, usługi lub roboty budowlane początkowo nim nieobjęte.	c) modyfikacja rozszerza znacznie zakres zamówienia w taki sposób, by objąć dostawy, usługi lub roboty budowlane początkowo nim nieobjęte.
3. Zmiana kontrahenta stanowi istotną modyfikację w rozumieniu ust. 1.	3. Zmiana kontrahenta stanowi istotną modyfikację w rozumieniu ust. 1.
Akapit pierwszy nie ma jednakże zastosowania w przypadku, gdy inny wykonawca, który spełnia pierwotnie ustalone kryteria kwalifikacji podmiotowej, zostaje następcą prawnym pod tytułem szczególnym lub ogólnym pierwotnego wykonawcy, w wyniku restrukturyzacji lub upadłości przedsiębiorstwa, pod warunkiem że nie pociąga to za sobą innych istotnych modyfikacji umowy i nie ma na celu obejścia stosowania niniejszej dyrektywy.	Akapit pierwszy nie ma jednakże zastosowania w przypadku, gdy inny wykonawca, który spełnia pierwotnie ustalone kryteria kwalifikacji podmiotowej, zostaje następcą prawnym pod tytułem szczególnym lub ogólnym pierwotnego wykonawcy, w wyniku restrukturyzacji lub upadłości przedsiębiorstwa, pod warunkiem że nie pociąga to za sobą innych istotnych modyfikacji umowy i nie ma na celu obejścia stosowania niniejszej dyrektywy.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. W przypadku gdy wartość modyfikacji wyrazić można w wielkościach pieniężnych, modyfikacji nie uznaje się za istotną w rozumieniu ust. 1, o ile jej wartość nie przekracza progów określonych w art. 4 i jest niższa niż 5 % ceny pierwotnego zamówienia, pod warunkiem że modyfikacja ta nie zmienia ogólnego charakteru zamówienia. W przypadku gdy wprowadzanych jest kilka kolejnych modyfikacji, wartość tę należy ocenić na podstawie łącznej wartości kolejnych modyfikacji.	4. W przypadku gdy wartość modyfikacji wyrazić można w wielkościach pieniężnych, modyfikacji nie uznaje się za istotną w rozumieniu ust. 1, o ile jej wartość nie przekracza progów określonych w art. 4 i jest niższa niż 5 % ceny pierwotnego zamówienia, pod warunkiem że modyfikacja ta nie zmienia ogólnego charakteru zamówienia. W przypadku gdy wprowadzanych jest kilka kolejnych modyfikacji, wartość tę należy ocenić na podstawie łącznej wartości kolejnych modyfikacji.
5. Modyfikacji umów nie uznaje się za istotne w rozumieniu ust. 1, o ile przewidziano je w dokumentach specyfikujących zamówienie w jasnych, precyzyjnych i jednoznacznych klauzulach rewizji lub opcjach. Tego rodzaju klauzule podają zakres i charakter możliwych modyfikacji lub opcji, a także warunki, na jakich można je stosować. Nie mogą one przewidywać modyfikacji ani opcji, które zmieniłyby ogólny charakter zamówienia.	5. Modyfikacji umów nie uznaje się za istotne w rozumieniu ust. 1, o ile przewidziano je w dokumentach specyfikujących zamówienie w jasnych, precyzyjnych i jednoznacznych klauzulach rewizji lub opcjach. Tego rodzaju klauzule podają zakres i charakter możliwych modyfikacji lub opcji, a także warunki, na jakich można je stosować. Nie mogą one przewidywać modyfikacji ani opcji, które zmieniłyby ogólny charakter zamówienia.
6. W drodze odstępstwa od ust. 1, istotna modyfikacja nie wymaga przeprowadzenia nowego postępowania o udzielenie zamówienia, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:	6. W drodze odstępstwa od ust. 1, istotna modyfikacja nie wymaga przeprowadzenia nowego postępowania o udzielenie zamówienia, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:
a) konieczność modyfikacji spowodowana jest okolicznościami, których instytucja zamawiająca, działająca z należytą starannością, nie mogła przewidzieć;	a) konieczność modyfikacji spowodowana jest okolicznościami, których instytucja zamawiająca, działająca z należytą starannością, nie mogła przewidzieć;
b) modyfikacja nie zmienia ogólnego charakteru zamówienia;	b) modyfikacja nie zmienia ogólnego charakteru zamówienia;
c) podwyżka ceny jest nie wyższa niż 50 % wartości pierwotnego zamówienia.	c) podwyżka ceny jest nie wyższa niż 50 % wartości pierwotnego zamówienia.
Instytucje zamawiające publikują ogłoszenie o takich modyfikacjach w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Ogłoszenia te zawierają informacje określone w załączniku VI część G i są publikowane zgodnie z art. 49.	Instytucje zamawiające publikują ogłoszenie o takich modyfikacjach w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Ogłoszenia te zawierają informacje określone w załączniku VI część G i są publikowane zgodnie z art. 49.
7. Instytucje zamawiające nie mogą wykorzystywać modyfikacji umowy w następujących przypadkach:	7. Instytucje zamawiające nie mogą wykorzystywać modyfikacji umowy w następujących przypadkach:
a) jeżeli modyfikacja ta miałaby zaradzić niedociągnięciom w realizacji zamówienia ze strony wykonawcy lub skutkom, którym można zaradzić przez wyegzekwowanie zobowiązań umownych;	a) jeżeli modyfikacja ta miałaby zaradzić niedociągnięciom w realizacji zamówienia ze strony wykonawcy lub skutkom, którym można zaradzić przez wyegzekwowanie zobowiązań umownych;
b) jeżeli modyfikacja miałaby służyć zrekompensowaniu ryzyka związanego ze wzrostami cen, przed którymi zabezpieczył się wykonawca.	b) jeżeli modyfikacja miałaby służyć zrekompensowaniu ryzyka związanego ze wzrostami cen, przed którymi zabezpieczył się wykonawca.

Uzasadnienie

Obecnie obowiązujące dyrektywy zawierają zasady proceduralne przeprowadzania zamówień publicznych. Nie ma wśród nich przepisów dotyczących modyfikacji umów w okresie ich obowiązywania, nie powinno takich przepisów być także w nowych dyrektywach, ponieważ nałożyłoby to na instytucje zamawiające niepotrzebne obciążenia administracyjne i ograniczyło elastyczność. Jeżeli zamiarem Komisji jest informowanie o orzecznictwie w tym zakresie, lepszy do tego celu będzie komunikat wyjaśniający.

Poprawka 28

COM(2011) 896 final

Artykuł 83

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 83	Artykuł 83
Zgodnie z dyrektywą Rady 89/665/EWG państwa członkowskie zapewniają właściwe stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy poprzez zagwarantowanie skutecznych, dostępnych i przejrzystych mechanizmów, które uzupełniają obowiązujący system na potrzeby weryfikacji decyzji podjętych przez instytucje zamawiające.	Zgodnie z dyrektywą Rady 89/665/EWG państwa członkowskie zapewniają właściwe stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy poprzez zagwarantowanie skutecznych, dostępnych i przejrzystych mechanizmów, które uzupełniają obowiązujący system na potrzeby weryfikacji decyzji podjętych przez instytucje zamawiające.

Uzasadnienie

Wskazanie w dyrektywie, że powinna ona być właściwie stosowana, jest zbędne. Obowiązujące systemy na potrzeby weryfikacji decyzji podjętych przez instytucje zamawiające są wystarczające. W interesie uproszczenia i większej elastyczności nie należy tworzyć nowych, niepotrzebnych struktur.

Poprawka 29

COM(2011) 895 final

Artykuł 93

COM(2011) 896 final

Artykuł 84

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Nadzór publiczny	Nadzór publiczny
1. Państwa członkowskie powołują jeden niezależny organ odpowiedzialny za nadzór i koordynację działań wdrażających (zwany dalej „organem nadzoru”). Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o jego wyznaczeniu.	1. Państwa członkowskie powołują jeden niezależny organ odpowiedzialny za nadzór i koordynację działań wdrażających (zwany dalej „organem nadzoru”). Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o jego wyznaczeniu.
Nadzorowi temu podlegają wszystkie instytucje zamawiające.	Nadzorowi temu podlegają wszystkie instytucje zamawiające.
2. Właściwe organy uczestniczące w działaniach wdrażających są zorganizowane w sposób, który pozwala uniknąć konfliktu interesów. System nadzoru publicznego musi być przejrzysty. W tym celu publikuje się wszelkie wytyczne i opinie, a także sprawozdanie roczne przedstawiające wdrażanie i stosowanie przepisów ustanowionych niniejszą dyrektywą.	2. Właściwe organy uczestniczące w działaniach wdrażających są zorganizowane w sposób, który pozwala uniknąć konfliktu interesów. System nadzoru publicznego musi być przejrzysty. W tym celu publikuje się wszelkie wytyczne i opinie, a także sprawozdanie roczne przedstawiające wdrażanie i stosowanie przepisów ustanowionych niniejszą dyrektywą.
Sprawozdanie roczne obejmuje następujące elementy:	Sprawozdanie roczne obejmuje następujące elementy:
a) wskaźnik powodzenia małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w uzyskiwaniu zamówień publicznych; w przypadku gdy udział MŚP pod względem wartości udzielonych zamówień wynosi poniżej 50 %, w sprawozdaniu należy przedstawić analizę przyczyn takiego stanu rzeczy;	a) wskaźnik powodzenia małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w uzyskiwaniu zamówień publicznych; w przypadku gdy udział MŚP pod względem wartości udzielonych zamówień wynosi poniżej 50 %, w sprawozdaniu należy przedstawić analizę przyczyn takiego stanu rzeczy;
b) ogólny przegląd realizacji polityki zamówień publicznych zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju, w tym procedur uwzględniających aspekty związane z ochroną środowiska, włączeniem społecznym, w tym dostępnością dla osób niepełnosprawnych, oraz pobudzaniem innowacyjności;	b) ogólny przegląd realizacji polityki zamówień publicznych zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju, w tym procedur uwzględniających aspekty związane z ochroną środowiska, włączeniem społecznym, w tym dostępnością dla osób niepełnosprawnych, oraz pobudzaniem innowacyjności;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
c) informacje dotyczące działań monitorujących i następczych w związku z naruszeniami przepisów dotyczących zamówień mającymi wpływ na budżet Unii, zgodnie z ust. 3-5 niniejszego artykułu;	e) informacje dotyczące działań monitorujących i następczych w związku z naruszeniami przepisów dotyczących zamówień mającymi wpływ na budżet Unii, zgodnie z ust. 3-5 niniejszego artykułu;
d) zbiorcze dane dotyczące zgłoszonych przypadków nadużyć finansowych, korupcji, konfliktu interesów i innych poważnych nieprawidłowości w dziedzinie zamówień publicznych, w tym mających wpływ na realizację projektów współfinansowanych z budżetu Unii.	d) zbiorcze dane dotyczące zgłoszonych przypadków nadużyć finansowych, korupcji, konfliktu interesów i innych poważnych nieprawidłowości w dziedzinie zamówień publicznych, w tym mających wpływ na realizację projektów współfinansowanych z budżetu Unii.
3. Organ nadzoru odpowiada za realizację następujących zadań:	3. Organ nadzoru odpowiada za realizację następujących zadań:
a) monitorowanie stosowania przez instytucje zamawiające przepisów dotyczących zamówień publicznych i odpowiednich praktyk, w szczególności w odniesieniu do centralnych jednostek zakupujących;	a) monitorowanie stosowania przez instytucje zamawiające przepisów dotyczących zamówień publicznych i odpowiednich praktyk, w szczególności w odniesieniu do centralnych jednostek zakupujących;
b) udzielanie porad prawnych instytucjom zamawiającym w zakresie interpretacji przepisów i zasad dotyczących zamówień publicznych oraz zastosowania tych przepisów w konkretnych przypadkach;	b) udzielanie porad prawnych instytucjom zamawiającym w zakresie interpretacji przepisów i zasad dotyczących zamówień publicznych oraz zastosowania tych przepisów w konkretnych przypadkach;
c) wydawanie z własnej inicjatywy opinii i wytycznych w sprawie budzących powszechne zainteresowanie kwestii związanych z interpretacją oraz stosowaniem przepisów dotyczących zamówień publicznych, w sprawie często zadawanych pytań oraz trudności systemowych związanych ze stosowaniem przepisów dotyczących zamówień publicznych, w kontekście przepisów niniejszej dyrektywy oraz stosownego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;	e) wydawanie z własnej inicjatywy opinii i wytycznych w sprawie budzących powszechne zainteresowanie kwestii związanych z interpretacją oraz stosowaniem przepisów dotyczących zamówień publicznych, w sprawie często zadawanych pytań oraz trudności systemowych związanych ze stosowaniem przepisów dotyczących zamówień publicznych, w kontekście przepisów niniejszej dyrektywy oraz stosownego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
d) ustanawianie oraz stosowanie systemów kompleksowych i skutkujących podjęciem działania wskaźników ostrzegawczych, służących zapobieganiu przypadkom nadużyć finansowych, korupcji, konfliktu interesów i innym poważnym nieprawidłowościom oraz ich wykrywaniu i odpowiedniemu zgłaszaniu;	d) ustanawianie oraz stosowanie systemów kompleksowych i skutkujących podjęciem działania wskaźników ostrzegawczych, służących zapobieganiu przypadkom nadużyć finansowych, korupcji, konfliktu interesów i innym poważnym nieprawidłowościom oraz ich wykrywaniu i odpowiedniemu zgłaszaniu;
e) zwracanie uwagi właściwych organów krajowych, w tym organów kontroli, na konkretne wykryte naruszenia i problemy systemowe;	e) zwracanie uwagi właściwych organów krajowych, w tym organów kontroli, na konkretne wykryte naruszenia i problemy systemowe;
f) analizowanie skarg od obywateli i przedsiębiorstw w sprawie stosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych w konkretnych przypadkach i przekazywanie tych analiz do właściwych instytucji zamawiających, które mają obowiązek wziąć je pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, a w przypadku pominięcia danej analizy są zobowiązane do wyjaśnienia powodów jej nieuwzględnienia;	f) analizowanie skarg od obywateli i przedsiębiorstw w sprawie stosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych w konkretnych przypadkach i przekazywanie tych analiz do właściwych instytucji zamawiających, które mają obowiązek wziąć je pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, a w przypadku pominięcia danej analizy są zobowiązane do wyjaśnienia powodów jej nieuwzględnienia;
g) monitorowanie decyzji podejmowanych przez sądy i organy krajowe w następstwie orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 Traktatu lub ustaleń Europejskiego Trybunału Obrachunkowego stwierdzających naruszenia unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych w związku z projektami współfinansowanymi przez Unię; organ nadzoru zgłasza Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych wszelkie naruszenia unijnych procedur udzielania zamówień, w przypadku gdy są one związane z zamówieniami finansowanymi, bezpośrednio lub pośrednio, ze środków Unii Europejskiej.	g) monitorowanie decyzji podejmowanych przez sądy i organy krajowe w następstwie orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 Traktatu lub ustaleń Europejskiego Trybunału Obrachunkowego stwierdzających naruszenia unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych w związku z projektami współfinansowanymi przez Unię; organ nadzoru zgłasza Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych wszelkie naruszenia unijnych procedur udzielania zamówień, w przypadku gdy są one związane z zamówieniami finansowanymi, bezpośrednio lub pośrednio, ze środków Unii Europejskiej.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Zadania, o których mowa w lit. e), pozostają bez uszczerbku dla wykonywania praw do środków odwoławczych na mocy prawa krajowego lub w ramach systemu ustanowionego na podstawie dyrektywy 89/665/EWG.	Zadania, o których mowa w lit. e), pozostają bez uszczerbku dla wykonywania praw do środków odwoławczych na mocy prawa krajowego lub w ramach systemu ustanowionego na podstawie dyrektywy 89/665/EWG.
Państwa członkowskie uprawniają organ nadzoru do kierowania naruszeń wykrytych w toku prowadzonych przez ten organ działań monitorujących i doradztwa prawnego do jurysdykcji, która jest właściwa na mocy prawa krajowego do celów weryfikacji decyzji instytucji zamawiających.	Państwa członkowskie uprawniają organ nadzoru do kierowania naruszeń wykrytych w toku prowadzonych przez ten organ działań monitorujących i doradztwa prawnego do jurysdykcji, która jest właściwa na mocy prawa krajowego do celów weryfikacji decyzji instytucji zamawiających.
4. Bez uszczerbku dla ogólnych procedur i metod pracy ustanowionych przez Komisję do celów komunikacji i kontaktów z państwami członkowskimi, organ nadzoru działa jako właściwy punkt kontaktowy dla Komisji, gdy monitoruje ona stosowanie prawa unijnego oraz wykonanie budżetu Unii na podstawie art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgłasza on do Komisji wszelkie przypadki naruszenia niniejszej dyrektywy w postępowaniach o udzielenie zamówienia w odniesieniu do zamówień, które są bezpośrednio lub pośrednio finansowane przez Unie.	4. Bez uszczerbku dla ogólnych procedur i metod pracy ustanowionych przez Komisję do celów komunikacji i kontaktów z państwami członkowskimi, organ nadzoru działa jako właściwy punkt kontaktowy dla Komisji, gdy monitoruje ona stosowanie prawa unijnego oraz wykonanie budżetu Unii na podstawie art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgłasza on do Komisji wszelkie przypadki naruszenia niniejszej dyrektywy w postępowaniach o udzielenie zamówienia w odniesieniu do zamówień, które są bezpośrednio lub pośrednio finansowane przez Unie.
Komisja może w szczególności przekazać organowi nadzoru rozpatrzenie konkretnych spraw, jeżeli nie została jeszcze zawarta umowa lub można nadal przeprowadzić postępowanie odwoławcze. Może ona również powierzyć organowi nadzoru przeprowadzenie działań monitorujących niezbędnych do zapewnienia wykonania środków, do których wdrożenia państwa członkowskie są zobowiązane w celu naprawy stwierdzonego przez Komisję naruszenia unijnych przepisów i zasad dotyczących zamówień publicznych.	Komisja może w szczególności przekazać organowi nadzoru rozpatrzenie konkretnych spraw, jeżeli nie została jeszcze zawarta umowa lub można nadal przeprowadzić postępowanie odwoławcze. Może ona również powierzyć organowi nadzoru przeprowadzenie działań monitorujących niezbędnych do zapewnienia wykonania środków, do których wdrożenia państwa członkowskie są zobowiązane w celu naprawy stwierdzonego przez Komisję naruszenia unijnych przepisów i zasad dotyczących zamówień publicznych.
Komisja może zobowiązać organ nadzoru do przeprowadzenia analizy domniemanych naruszeń unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych mających wpływ na projekty współfinansowane z budżetu Unii. Komisja może zlecić organowi nadzoru wykonanie działań następczych w odniesieniu do określonych spraw oraz dopilnowanie, aby właściwe organy krajowe, stosując się do jego zaleceń, podjęły odpowiednie środki w związku z naruszeniami unijnych przepisów mających wpływ na realizację współfinansowanych projektów.	Komisja może zobowiązać organ nadzoru do przeprowadzenia analizy domniemanych naruszeń unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych mających wpływ na projekty współfinansowane z budżetu Unii. Komisja może zlecić organowi nadzoru wykonanie działań następczych w odniesieniu do określonych spraw oraz dopilnowanie, aby właściwe organy krajowe, stosując się do jego zaleceń, podjęły odpowiednie środki w związku z naruszeniami unijnych przepisów mających wpływ na realizację współfinansowanych projektów.
5. Działania w zakresie kontroli oraz egzekwowania przepisów prowadzone przez organ nadzoru w celu zapewnienia zgodności decyzji instytucji zamawiających z niniejszą dyrektywą i zasadami Traktatu nie mogą zastępować ani naruszać roli Komisji jako instytucji stojącej na straży Traktatu. W przypadku gdy Komisja postanawia przekazać rozpatrzenie konkretnej sprawy zgodnie z ust. 4, zachowuje również prawo do podejmowania interwencji zgodnie z uprawnieniami powierzonymi jej na mocy Traktatu.	5. Działania w zakresie kontroli oraz egzekwowania przepisów prowadzone przez organ nadzoru w celu zapewnienia zgodności decyzji instytucji zamawiających z niniejszą dyrektywą i zasadami Traktatu nie mogą zastępować ani naruszać roli Komisji jako instytucji stojącej na straży Traktatu. W przypadku gdy Komisja postanawia przekazać rozpatrzenie konkretnej sprawy zgodnie z ust. 4, zachowuje również prawo do podejmowania interwencji zgodnie z uprawnieniami powierzonymi jej na mocy Traktatu.
6. Instytucje zamawiające przekazują krajowemu organowi nadzoru pełny tekst wszystkich zawartych umów o wartości równej lub przekraczającej:	6. Instytucje zamawiające przekazują krajowemu organowi nadzoru pełny tekst wszystkich zawartych umów o wartości równej lub przekraczającej:
a) 1 000 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na dostawy lub zamówień publicznych na usługi;	a) 1 000 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na dostawy lub zamówień publicznych na usługi;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) 10 000 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na roboty budowlane. 7. Nie naruszając krajowych przepisów dotyczących dostępu do informacji oraz zgodnie z krajowymi i unijnymi przepisami dotyczącymi ochrony danych, organ nadzoru zapewnia nieograniczony, pełny, bezpośredni i bezpłatny dostęp do zawartych umów, o których mowa w ust. 6. Dostępu do pewnych części umów można odmówić, jeżeli ich ujawnienie mogłoby utrudnić stosowanie przepisów prawa lub byłoby sprzeczne z interesem publicznym, mogłoby zaszkodzić uzasadnionym interesom handlowym wykonawców publicznych lub prywatnych, bądź mogłoby zaszkodzić uczciwej konkurencji pomiędzy nimi. Dostęp do części, które mogą być ujawnione, zapewnia się w rozsądnym terminie i nie później niż 45 dni od daty wniosku. Wnioskodawcy składający wniosek o uzyskanie dostępu do umowy nie muszą wykazać żadnego bezpośredniego ani pośredniego interesu w związku z daną umową. Należy zezwolić odbiorcy informacji na ich upublicznienie. 8. Podsumowanie wszystkich działań prowadzonych przez organ nadzoru zgodnie z ust. 1–7 zamieszcza się w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w ust. 2.	b) 10 000 000 EUR w przypadku zamówień publicznych na roboty budowlane. 7. Nie naruszając krajowych przepisów dotyczących dostępu do informacji oraz zgodnie z krajowymi i unijnymi przepisami dotyczącymi ochrony danych, organ nadzoru zapewnia nieograniczony, pełny, bezpośredni i bezpłatny dostęp do zawartych umów, o których mowa w ust. 6. Dostępu do pewnych części umów można odmówić, jeżeli ich ujawnienie mogłoby utrudnić stosowanie przepisów prawa lub byłoby sprzeczne z interesem publicznym, mogłoby zaszkodzić uzasadnionym interesom handlowym wykonawców publicznych lub prywatnych, bądź mogłoby zaszkodzić uczciwej konkurencji pomiędzy nimi. Dostęp do części, które mogą być ujawnione, zapewnia się w rozsądnym terminie i nie później niż 45 dni od daty wniosku. Wnioskodawcy składający wniosek o uzyskanie dostępu do umowy nie muszą wykazać żadnego bezpośredniego ani pośredniego interesu w związku z daną umową. Należy zezwolić odbiorcy informacji na ich upublicznienie. 8. Podsumowanie wszystkich działań prowadzonych przez organ nadzoru zgodnie z ust. 1–7 zamieszcza się w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w ust. 2.

Uzasadnienie

Wymóg powołania krajowych organów nadzoru oraz przesyłania umowy do tych organów w oczywisty sposób narusza zasadę pomocniczości. Państwa członkowskie same organizują swą administrację publiczną. Kontrola na szczeblu krajowym przepisów dotyczących zamówień publicznych jest zatem zadaniem sądów krajowych, organów nadzoru i kontroli. Ponadto przepisy te powodują nowe obciążenia administracyjne dla instytucji zamawiających.

Poprawka 30

COM(2011) 896 final

Artykuł 85, pierwszy akapit

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<i>Artykuł 85</i> W odniesieniu do każdego zamówienia, umowy ramowej oraz dynamicznego systemu zakupów instytucja zamawiająca sporządza pisemne sprawozdanie, które zawiera co najmniej następujące elementy: a) nazwę i adres instytucji zamawiającej, przedmiot i wartość zamówienia, umowy ramowej lub dynamicznego systemu zakupów; b) nazwy/imiona i nazwiska zakwalifikowanych kandydatów lub zwycięskich oferentów oraz powody ich wyboru; c) nazwy/imiona i nazwiska odrzuconych kandydatów lub oferentów oraz powody ich odrzucenia;	<i>Artykuł 85</i> W odniesieniu do każdego zamówienia, umowy ramowej oraz dynamicznego systemu zakupów instytucja zamawiająca sporządza pisemne sprawozdanie, które zawiera co najmniej następujące elementy: a) nazwę i adres instytucji zamawiającej, przedmiot i wartość zamówienia, umowy ramowej lub dynamicznego systemu zakupów; b) nazwy/imiona i nazwiska zakwalifikowanych kandydatów lub zwycięskich oferentów oraz powody ich wyboru; c) nazwy/imiona i nazwiska odrzuconych kandydatów lub oferentów oraz powody ich odrzucenia;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
d) powody odrzucenia ofert uznanych za rażąco tanie;	d) powody odrzucenia ofert uznanych za rażąco tanie;
e) nazwę/imię i nazwisko zwycięskiego oferenta oraz powody wyboru jego oferty, a także, jeśli jest to wiadome, wskazanie części zamówienia lub umowy ramowej, jaką zwycięski oferent zamierza zlecić do wykonania osobom trzecim;	e) nazwę/imię i nazwisko zwycięskiego oferenta oraz powody wyboru jego oferty, a także, jeśli jest to wiadome, wskazanie części zamówienia lub umowy ramowej, jaką zwycięski oferent zamierza zlecić do wykonania osobom trzecim;
f) w przypadku procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia – okoliczności, o których mowa w art. 30, uzasadniające zastosowanie tej procedury;	f) w przypadku procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia – okoliczności, o których mowa w art. 30, uzasadniające zastosowanie tej procedury;
g) w stosownych przypadkach – powody, dla których instytucja zamawiająca postanowiła zrezygnować z udzielenia zamówienia bądź zawarcia umowy ramowej albo z ustanowienia dynamicznego systemu zakupów;	g) w stosownych przypadkach – powody, dla których instytucja zamawiająca postanowiła zrezygnować z udzielenia zamówienia bądź zawarcia umowy ramowej albo z ustanowienia dynamicznego systemu zakupów;
h) w stosownych przypadkach – wykryte przypadki konfliktu interesów i podjęte w następstwie tego środki.	h) w stosownych przypadkach – wykryte przypadki konfliktu interesów i podjęte w następstwie tego środki.

Uzasadnienie

Przewidziane w tym fragmencie wymogi związane z dokumentacją stanowią nieproporcjonalne obciążenie dla władz lokalnych, ponadto nie przynoszą korzyści. Celem reformy jest likwidacja zbędnych obowiązków dokumentacyjnych, a nie zwiększanie biurokracji.

Poprawka 31

COM(2011) 896 final

Artykuł 85, dwa ostatnie akapity

Indywidualne sprawozdania dotyczące postępowań o udzielenie zamówienia

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<i>Artykuł 85</i> Indywidualne sprawozdania dotyczące postępowań o udzielenie zamówienia Instytucje zamawiające dokumentują przebieg wszystkich postępowań o udzielenie zamówienia, bez względu na to, czy są one prowadzone za pomocą środków elektronicznych czy bez ich użycia. W tym celu dokumentują one wszystkie etapy postępowania o udzielenie zamówienia, w tym wszelką komunikację z wykonawcami oraz wewnątrz instytucji, przygotowywanie ofert, ewentualne prowadzenie dialogu lub negocjacji, kwalifikację kandydatów i udzielenie zamówienia. Sprawozdanie to, bądź jego główne elementy, przekazuje się, na żądanie, Komisji lub krajowemu organowi nadzoru.	<i>Artykuł 85</i> Indywidualne sprawozdania dotyczące postępowań o udzielenie zamówienia Instytucje zamawiające dokumentują przebieg wszystkich postępowań o udzielenie zamówienia, bez względu na to, czy są one prowadzone za pomocą środków elektronicznych czy bez ich użycia. W tym celu dokumentują one wszystkie etapy postępowania o udzielenie zamówienia, w tym wszelką komunikację z wykonawcami oraz wewnątrz instytucji, przygotowywanie ofert, ewentualne prowadzenie dialogu lub negocjacji, kwalifikację kandydatów i udzielenie zamówienia. Sprawozdanie to, bądź jego główne elementy, przekazuje się, na żądanie, Komisji lub krajowemu organowi nadzoru.

Uzasadnienie

Komitet Regionów uważa, że uregulowania dotyczące sprawozdań znajdujące się w obecnie obowiązującej dyrektywie 2004/18/WE (art. 43) są właściwsze niż te, które zaproponowano. Ułatwiają one także pracę administracyjną instytucji zamawiających.

Poprawka 32

COM(2011) 895 final

Artykuł 95

COM(2011) 896 final

Artykuł 86

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Krajowe sprawozdania oraz wykazy instytucji zamawiających	Krajowe sprawozdania oraz wykazy instytucji zamawiających
1. Organy ustanowione lub powołane zgodnie z art. 84 przedkładają Komisji sprawozdanie z wdrażania obejmujące dane statystyczne za każdy rok, sporządzone w oparciu o standardowy formularz, najpóźniej do dnia 31 października następnego roku.	1. Organy ustanowione lub powołane zgodnie z art. 84 przedkładają Komisji sprawozdanie z wdrażania obejmujące dane statystyczne za każdy rok, sporządzone w oparciu o standardowy formularz, najpóźniej do dnia 31 października następnego roku.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:	2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:
a) kompletny i aktualny wykaz wszystkich instytucji administracji centralnej, instytucji zamawiających administracji niższego szczebla oraz podmiotów prawa publicznego, w tym instytucji zamawiających administracji niższego szczebla oraz związków instytucji zamawiających udzielających zamówień publicznych i zawierających umowy ramowe, ze wskazaniem niepowtarzalnego numeru identyfikacyjnego każdej instytucji, o ile tego rodzaju numer jest przewidziany w ustawodawstwie krajowym. Wykaz ten jest uszeregowany według rodzajów instytucji;	a) kompletny i aktualny wykaz wszystkich instytucji administracji centralnej, instytucji zamawiających administracji niższego szczebla oraz podmiotów prawa publicznego, w tym instytucji zamawiających administracji niższego szczebla oraz związków instytucji zamawiających udzielających zamówień publicznych i zawierających umowy ramowe, ze wskazaniem niepowtarzalnego numeru identyfikacyjnego każdej instytucji, o ile tego rodzaju numer jest przewidziany w ustawodawstwie krajowym. Wykaz ten jest uszeregowany według rodzajów instytucji;
b) kompletny i aktualny wykaz wszystkich centralnych jednostek zakupujących;	b) kompletny i aktualny wykaz wszystkich centralnych jednostek zakupujących;
c) w odniesieniu do wszystkich zamówień powyżej progów określonych w art. 4 niniejszej dyrektywy:	c) w odniesieniu do wszystkich zamówień powyżej progów określonych w art. 4 niniejszej dyrektywy:
(i) liczba i wartość udzielonych zamówień dla każdego rodzaju instytucji w podziale na rodzaj procedury oraz w podziale na roboty budowlane, dostawy i usługi określone według działów nomenklatury CPV;	(i) liczba i wartość udzielonych zamówień dla każdego rodzaju instytucji w podziale na rodzaj procedury oraz w podziale na roboty budowlane, dostawy i usługi określone według działów nomenklatury CPV;
(ii) w przypadku gdy umowy zawarto w wyniku zastosowania procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia – dane, o których mowa w ppkt (i), są przedstawiane również w podziale na sytuacje, o których mowa w art. 30, oraz uwzględniają liczbę i wartość udzielonych zamówień w podziale na państwa członkowskie i państwa trzecie zwycięskich wykonawców;	(ii) w przypadku gdy umowy zawarto w wyniku zastosowania procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia – dane, o których mowa w ppkt (i), są przedstawiane również w podziale na sytuacje, o których mowa w art. 30, oraz uwzględniają liczbę i wartość udzielonych zamówień w podziale na państwa członkowskie i państwa trzecie zwycięskich wykonawców;
d) w odniesieniu do wszystkich zamówień poniżej progów określonych w art. 4 niniejszej dyrektywy, które zostałyby objęte niniejszą dyrektywą, gdyby ich wartość przekroczyła te progi – liczba i wartość udzielonych zamówień w podziale na rodzaj instytucji.	d) w odniesieniu do wszystkich zamówień poniżej progów określonych w art. 4 niniejszej dyrektywy, które zostałyby objęte niniejszą dyrektywą, gdyby ich wartość przekroczyła te progi – liczba i wartość udzielonych zamówień w podziale na rodzaj instytucji.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu zmiany załącznika I na potrzeby aktualizacji wykazu instytucji zamawiających po otrzymaniu powiadomień od państw członkowskich, jeżeli takie zmiany są konieczne dla poprawnej identyfikacji instytucji zamawiających.	3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 89 w celu zmiany załącznika I na potrzeby aktualizacji wykazu instytucji zamawiających po otrzymaniu powiadomień od państw członkowskich, jeżeli takie zmiany są konieczne dla poprawnej identyfikacji instytucji zamawiających.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Komisja może okresowo publikować do celów informacyjnych wykaz podmiotów prawa publicznego, przekazywany zgodnie z ust. 2 lit. a), w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	Komisja może okresowo publikować do celów informacyjnych wykaz podmiotów prawa publicznego, przekazywany zgodnie z ust. 2 lit. a), w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
4. Państwa członkowskie udostępniają Komisji informacje na temat ich struktury instytucjonalnej związanej z wdrożeniem, monitorowaniem i egzekwowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, a także na temat krajowych inicjatyw podjętych w celu przekazania wytycznych w zakresie unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych lub wsparcia ich wdrożenia, bądź w celu sprostania wyzwaniom związanym z ich wdrożeniem.	4. Państwa członkowskie udostępniają Komisji informacje na temat ich struktury instytucjonalnej związanej z wdrożeniem, monitorowaniem i egzekwowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, a także na temat krajowych inicjatyw podjętych w celu przekazania wytycznych w zakresie unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych lub wsparcia ich wdrożenia, bądź w celu sprostania wyzwaniom związanym z ich wdrożeniem.
5. Komisja ustanawia standardowy formularz na potrzeby sporządzania rocznego sprawozdania z wdrażania obejmującego dane statystyczne, o którym mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 91.	5. Komisja ustanawia standardowy formularz na potrzeby sporządzania rocznego sprawozdania z wdrażania obejmującego dane statystyczne, o którym mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 91.

Uzasadnienie

Proponowany przepis należy skreślić. Spowoduje on bardzo duże obciążenia administracyjne zarówno dla organów, które będą gromadzić te informacje, jak i dla instytucji zamawiających, które będą musiały je dostarczać.

Poprawka 33

COM(2011) 895 final

Artykuł 96

COM(2011) 896 final

Artykuł 87

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Pomoc dla instytucji zamawiających i przedsiębiorstw	Pomoc dla instytucji zamawiających i przedsiębiorstw
1. Państwa członkowskie udostępniają struktury wsparcia technicznego, aby zapewniać instytucjom zamawiającym doradztwo prawne i gospodarcze, przekazywać im wytyczne i udzielać im pomocy w przygotowywaniu i przeprowadzaniu postępowań o udzielenie zamówienia. Państwa członkowskie zapewniają także każdej instytucji zamawiającej możliwość uzyskania kompetentnej pomocy i doradztwa w indywidualnych sprawach.	1. Państwa członkowskie udostępniają struktury wsparcia technicznego, aby zapewniać instytucjom zamawiającym doradztwo prawne i gospodarcze, przekazywać im wytyczne i udzielać im pomocy w przygotowywaniu i przeprowadzaniu postępowań o udzielenie zamówienia. Państwa członkowskie zapewniają także każdej instytucji zamawiającej możliwość uzyskania kompetentnej pomocy i doradztwa w indywidualnych sprawach.
2. Aby poprawić dostęp wykonawców do postępowań o udzielenie zamówienia, w tym w szczególności MŚP, oraz zagwarantować poprawne zrozumienie przepisów niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają możliwość uzyskania odpowiedniej pomocy, w tym za pomocą środków elektronicznych lub istniejących sieci wsparcia w sprawach gospodarczych.	2. Aby poprawić dostęp wykonawców do postępowań o udzielenie zamówienia, w tym w szczególności MŚP, oraz zagwarantować poprawne zrozumienie przepisów niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają możliwość uzyskania odpowiedniej pomocy, w tym za pomocą środków elektronicznych lub istniejących sieci wsparcia w sprawach gospodarczych.
3. Wykonawcom, którzy zamierzają wziąć udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia w innym państwie członkowskim, udostępnia się pomoc administracyjną w tym konkretnym zakresie. Pomoc ta obejmuje co najmniej wymogi administracyjne w danym państwie członkowskim, a także ewentualne obowiązki związane z zamówieniami elektronicznymi.	3. Wykonawcom, którzy zamierzają wziąć udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia w innym państwie członkowskim, udostępnia się pomoc administracyjną w tym konkretnym zakresie. Pomoc ta obejmuje co najmniej wymogi administracyjne w danym państwie członkowskim, a także ewentualne obowiązki związane z zamówieniami elektronicznymi.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Państwa członkowskie dopilnowują, aby zainteresowani wykonawcy mieli łatwy dostęp do odpowiednich informacji na temat obowiązków związanych z podatkami, ochroną środowiska, a także przepisów prawa socjalnego i prawa pracy obowiązujących w państwie członkowskim, regionie lub miejscowości, w których mają być realizowane roboty budowlane lub mają być świadczone usługi, mających zastosowanie do robót budowlanych przeprowadzanych na danym terenie lub usług świadczonych podczas realizacji zamówienia.	Państwa członkowskie dopilnowują, aby zainteresowani wykonawcy mieli łatwy dostęp do odpowiednich informacji na temat obowiązków związanych z podatkami, ochroną środowiska, a także przepisów prawa socjalnego i prawa pracy obowiązujących w państwie członkowskim, regionie lub miejscowości, w których mają być realizowane roboty budowlane lub mają być świadczone usługi, mających zastosowanie do robót budowlanych przeprowadzanych na danym terenie lub usług świadczonych podczas realizacji zamówienia.
4. Do celów ust. 1, 2 i 3 państwa członkowskie mogą powołać jeden organ bądź kilka organów lub jednostek administracyjnych. Państwa członkowskie zapewniają właściwą koordynację działań między tymi organami i strukturami.	4. Do celów ust. 1, 2 i 3 państwa członkowskie mogą powołać jeden organ bądź kilka organów lub jednostek administracyjnych. Państwa członkowskie zapewniają właściwą koordynację działań między tymi organami i strukturami.

Uzasadnienie

Organizacja wsparcia zamówień publicznych na szczeblu krajowym leży w kompetencji państw członkowskich. Dlatego artykuł należy skreślić. Potrzeba pomocy w zrozumieniu zasad zamówień prawdopodobnie zmniejszyłaby się, gdyby regulacje były prostsze.

Poprawka 34

COM(2011) 896 final

Artykuł 88 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 88	Artykuł 88
Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie wyznaczają jeden lub więcej punktów kontaktowych, których dane przekazują innym państwom członkowskim, organom nadzoru i Komisji. Państwa członkowskie publikują i regularnie aktualizują wykaz punktów kontaktowych. Za koordynację tych punktów kontaktowych odpowiada organ nadzoru.	Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie wyznaczają jeden lub więcej punktów kontaktowych, których dane przekazują innym państwom członkowskim, organom nadzoru i Komisji. Państwa członkowskie publikują i regularnie aktualizują wykaz punktów kontaktowych. Za koordynację tych punktów kontaktowych odpowiada organ nadzoru.

Uzasadnienie

Artykuł 88 powinien pozostać, ale bez zapisu o nowych organach nadzoru. Celem reformy jest likwidacja zbędnych obowiązków dokumentacyjnych, a nie zwiększanie biurokracji.

Bruksela, 9 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR)”

(2012/C 391/10)

KOMITET REGIONÓW

- Popiera utworzenie nowego funduszu, EFMR, w celu wdrożenia WPRyb i uważa, że ważne jest utrzymanie niezbędnego budżetu towarzyszącego przemianom WPRyb.
- Z zadowoleniem przyjmuje uproszczenie, będące skutkiem połączenia w nowym EFMR większości instrumentów finansowych WPRyb i zintegrowanej polityki morskiej, które wcześniej przypisane były do różnych funduszy.
- Wnosi o to, by cele EFMR zostały skoncentrowane na rybołówstwie, i by ich priorytetem nie było zastępowanie go innymi rodzajami działalności, o czym kilkakrotnie jest mowa; uważa, że należy zwiększyć atrakcyjność zawodu rybaka.
- Jest zaniepokojony zmniejszeniem budżetu przeznaczonego na zbieranie danych w chwili, gdy niezbędne są dodatkowe środki; dysponowanie wyczerpującymi i przetworzonymi w celach zarządzania danymi powinno być zarówno warunkiem wstępnym WPRyb, jak i priorytetem budżetowym EFMR.
- Potępia zniesienie wszystkich środków na rzecz dostosowania floty w chwili, gdy poszanowanie nowych celów WPRyb, zwłaszcza stopniowego dochodzenia do maksymalnego podtrzymywalnego połowu, wymagało będzie wycofania części floty bądź finansowania tymczasowego zaprzestania działalności.
- Uważa, że wprowadzenie stopniowej redukcji odrzutów wymagać będzie dostosowania i modernizacji statków rybackich i odpowiednich inwestycji w portach.
- Wyraża zdziwienie brakiem funduszy na opracowywanie przewidzianych planów wieloletnich.
- Zwraca się o udzielenie znacznego wsparcia innowacjom technologicznym i inwestycjom zwiększającym selektywność narzędzi połowowych.
- Uważa, że zmniejszanie dopłat do przechowywania nie jest stosowne.

Sprawozdawca

Pierre MAILLE (FR/PSE), przewodniczący rady departamentu Finistère

Dokument źródłowy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego [uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 i rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 oraz rozporządzenie Rady nr XXX/2011 w sprawie zintegrowanej polityki morskiej]

COM(2011) 804 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE**KOMITET REGIONÓW**

1. Z uwagi na znaczenie rybołówstwa dla wielu regionów Unii Europejskiej, jest usatysfakcjonowany wolą Komisji utrzymania wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb).

2. Popiera utworzenie nowego funduszu, EFMR, w celu wdrożenia WPRyb i uważa, że ważne jest utrzymanie niezbędnych budżetu towarzyszącego przemianom WPRyb.

3. Uważa, że priorytetem WPRyb powinno być przywrócenie zrównoważonych warunków gospodarczych dla rybołówstwa, przy wykorzystaniu podejścia ekosystemowego, poprzez osiągnięcie maksymalnego podtrzymywalnego połowu, a także zapewnienie zaopatrzenia europejskich konsumentów w perspektywie samowystarczalności żywnościowej.

4. Z zadowoleniem przyjmuje uproszczenie, będące skutkiem połączenia w nowym EFMR większości instrumentów finansowych WPRyb i zintegrowanej polityki morskiej, które wcześniej przypisane były do różnych funduszy.

5. Popiera włączenie zintegrowanej polityki morskiej do EFMR, ponieważ działalność gospodarcza, poszanowanie środowiska naturalnego, zdobywanie wiedzy i zbieranie danych, a także nadzór i kontrola są wzajemnie od siebie zależne.

6. Pragnie jednak, by lepiej określono warunki bezpośredniego zarządzania zintegrowaną polityką morską, by określić przeznaczenie środków i organy będące odbiorcami pomocy.

7. Uznaje korzyści wspólnych ram strategicznych zaproponowanych w ramach funduszy spójności (EFRR, EFS, fundusze spójności, EFRROW, EFMR), które powinny umożliwić uproszczenie, ujednolicenie i wzajemną zgodność zarządzania tymi funduszami.

8. Wnosi, by Unia Europejska mogła dysponować budżetem gwarantującym skuteczną politykę spójności, pozwalającym realizować ambitne cele strategii „Europa 2020”.

9. Z zadowoleniem zauważa możliwość zwracania się przez państwa członkowskie i regiony o środki z EFRR, funduszy spójności, EFS czy EFMR w celu podjęcia działań w dziedzinie rybołówstwa i rozwoju obszarów uzależnionych od rybołówstwa.

10. Wnosi, by zgodnie z zasadami wielopoziomowego sprawowania rządów oraz z poszanowaniem krajowego podziału

kompetencji, władze lokalne i regionalne każdego państwa członkowskiego zostały w pełni włączone w opracowywanie, negocjacje, wdrażanie i przegląd różnych dokumentów strategicznych, w tym dokumentów dotyczących zintegrowanej polityki morskiej.

11. Odrzuca propozycje mające na celu powiązanie polityki spójności z paktem stabilności i wzrostu, ponieważ warunki makroekonomiczne odpowiadają innym celom niż polityka spójności.

12. Popiera zasadę wprowadzenia warunków ex-ante, by zapewnić, że warunki wstępne, związane z poszanowaniem celów WPRyb, opierają się na uprzednio zdobytym doświadczeniu.

13. Pragnie, by dokonano oceny konsekwencji zmiany kryteriów rozdziału pomocy pomiędzy państwa członkowskie, ponieważ różnią się one od kryteriów używanych wcześniej w ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego.

14. Przypomina, że w opinii w sprawie reformy WPRyb sprzeciwił się zobowiązaniu wszystkich państw członkowskich do ustanowienia przekazywalnych koncesji połowowych i wniósł o stopniowe zmniejszanie odrzutów.

15. Z zadowoleniem przyjmuje wagę nadaną poszerzaniu wiedzy i zbieraniu danych oraz podkreśla korzyści płynące z partnerstwa rybaków i naukowców. Dysponowanie wyczerpującymi i przetworzonymi w celach zarządzania danymi powinno być zarówno warunkiem wstępnym WPRyb, jak i priorytetem budżetowym EFMR.

16. Potępia zniesienie wszystkich środków na rzecz dostosowania floty w chwili, gdy poszanowanie nowych celów WPRyb, zwłaszcza stopniowego dochodzenia do maksymalnego podtrzymywalnego połowu, wymagało będzie wycofania części floty bądź finansowania tymczasowego zaprzestania działalności. Pragnie by przynajmniej w wypadku niektórych łowisk można było wprowadzić takie środki, w ściśle określonych warunkach dotyczących zwłaszcza prawa do połowu, i ewentualnie stopniowo zmniejszać wysokość pomocy w zależności od stanu stad.

17. Uważa, że należy zwiększyć atrakcyjność zawodu rybaka poprzez poprawę warunków pracy, higienę i bezpieczeństwo na pokładzie, a także finansowanie niezbędnych inwestycji, bez stosowania ograniczeń do jednej operacji na statek rybacki.

18. Przyjmuje do wiadomości dobrowolny charakter przekazywalnych koncesji połowowych i uważa, że EFMR winien wspomagać ustanawianie tych koncesji, poprzez finansowanie komitetów, wymiany doświadczeń i środków przejściowych.

19. Wyraża zdziwienie brakiem funduszy na opracowywanie przewidzianych planów wieloletnich, będących przecież jednym z ważniejszych narzędzi wprowadzonych przez rozporządzenie podstawowe dotyczące WPRyb na rzecz dobrego zarządzania zasobami i środowiskiem morskim.

20. Przyjmuje z zadowoleniem zmniejszenie ilości odrzutów i niechcianych połowów oraz zwraca się o udzielenie znacznego wsparcia innowacjom technologicznym i inwestycjom zwiększającym selektywność narzędzi połowowych.

21. Uważa, że dzięki postępowi technologicznemu można wielokrotnie pomóc temu samemu statkowi rybackiemu, by mógł on poprawić selektywność, zmniejszyć wpływ na środowisko morskie i gwarantować bezpieczeństwo marynarzy, pod warunkiem, że odnośne wyposażenie nie jest zbędne i że stanowi ono postęp bez zwiększenia nakładu połowowego.

22. Popiera wsparcie udzielane rybakom działającym na rzecz ochrony i przywracania różnorodności biologicznej i ekosystemów morskich. Pomoc taka powinna im umożliwić, zwłaszcza w miejscach objętych siecią Natura 2000 i w morskich obszarach chronionych, wspieranie środków zarządzania rybołówstwem, takich jak tymczasowe zaprzestanie działalności czy ustanawianie zezwoleń. Ponieważ jednak ochrona środowiska morskiego nie należy wyłącznie do rybaków, EFMR nie powinien służyć bezpośrednio finansowaniu zarządzania tymi obszarami lub ich monitoringowi środowiskowemu.

23. Uważa, że rybołówstwo również powinno przyczyniać się do walki z globalnym ociepleniem i zanieczyszczeniem. EFMR musi umożliwiać wspieranie badań i innowacji na rzecz zwiększonej wydajności energetycznej i zmniejszenia emisji CO₂, zwłaszcza jeżeli cena paliwa zmniejszałaby konkurencyjność danej działalności. Należy więc umożliwić wsparcie wymiany silników statków rybackich i wykorzystywać na rzecz rybołówstwa postęp technologiczny w tej dziedzinie.

24. Uważa, że wprowadzenie stopniowej redukcji odrzutów wymagać będzie dostosowania i modernizacji statków rybackich i odpowiednich inwestycji w portach.

25. Wnosi o podejmowanie innowacyjnych wysiłków na rzecz poprawnej identyfikacji różnych rodzajów odrzutów, by działać na rzecz ich zmniejszania oraz odpowiedniego ich zagospodarowania.

26. Przyjmuje z zadowoleniem zaangażowanie Komisji na rzecz lokalnego rozwoju obszarów uzależnionych od rybołówstwa. Wnosi o to, by cele EFMR zostały skoncentrowane na rybołówstwie, i by ich priorytetem nie było zastępowanie go innymi rodzajami działalności, o czym kilkakrotnie jest mowa. EFMR powinien wspierać bardziej zrównoważone podejście, bez rozdziału zróżnicowania działalności i utrzymania miejsc pracy pracowników zatrudnionych w tym sektorze bezpośrednio lub pośrednio i nie zapominając o niezbędnej zawodowej odnowie pokoleniowej. Rozporządzenie powinno umożliwiać wspieranie

zwłaszcza młodych rybaków rozpoczynających działalność połowową, podobnie jak w przypadku akwakultury, a przecież wprowadzenie przekazywalnych koncesji połowowych mogłoby skutkować utrudnieniem dostępu do zawodu.

27. Uważa, że powodzenie rozwoju lokalnego zależy od zmobilizowania i mocnego partnerstwa podmiotów lokalnych, samorządowców i lokalnych organów władz oraz stowarzyszeń zawodowych i organizacji rybackich. Można w tym celu popularyzować lokalne grupy działania w sektorze rybołówstwa lub poszerzyć o kwestie rybołówstwa zadania lokalnej grupy działania, utworzonej jako jedno z narzędzi wchodzących w zakres EFRROW. Zarządzanie lokalnymi grupami działania w sektorze rybołówstwa musi opierać się na władzach lokalnych i samorządach, które wraz z władzami regionalnymi muszą odgrywać ważną rolę w określaniu celów strategii rozwoju lokalnego, a także w ich wdrażaniu i w zarządzaniu funduszami.

28. Wnosi o bardziej zdecydowane udzielanie wsparcia przedsiębiorstwom zajmującym się handlem produktami połowów morskich i przetwórstwem, by zachęcać do uwydatniania wartości tych produktów i umocnić strukturę początkowych ogniw łańcucha produkcji tego sektora – można zachęcać do innowacji technologicznych i zwiększenia produktywności, a także je wspierać, nie ograniczając się do jednej tylko pomocy na przedsiębiorstwo.

29. Sugeruje bardziej ambitne podejście do opracowania europejskiego certyfikatu produktów morskich – produkty europejskiego rybołówstwa muszą być rozpoznawalne dla konsumentów, którzy powinni zdawać sobie sprawę z wysiłków czynionych na rzecz poszanowania różnorodności biologicznej i wymagań związanych z jakością sanitarną w ramach WPRyb.

30. Uważa, że środki rynkowe wspólnej organizacji rynków muszą przyczyniać się do wdrożenia celów WPRyb. Dlatego wnosi o wdrożenie narzędzi rynkowych umożliwiających ograniczenie wpływu przechodzenia na maksymalny podtrzymywalny poziom i utrzymanie na poziomie lokalnym działalności gospodarczej związanej z produktami europejskiego rybołówstwa.

31. Uważa, że zmniejszanie dopłat do przechowywania nie jest stosowne, ponieważ w dziedzinie rybołówstwa przemysłowego odnotowuje się znaczną niepewność w zakresie produkcji i sprzedaży.

32. Z zadowoleniem przyjmuje znaczne zachęty poczynione w dziedzinie akwakultury i liczne środki na rzecz rozpoczynania działalności przez ludzi młodych, innowacji, inwestycji, usług zarządzania, zastępowania i doradczych oraz ubezpieczeń.

33. Zwraca się o surowe wymagania w zakresie warunków środowiskowych, wiedzy na temat nakładów na hodowlę i pomiarów wpływu na środowisko.

34. Uważa, że akwakultura powinna pozostać producentem netto białka rybnego i nie prowadzić do nadmiernego wykorzystania zasobów gatunków użytecznych w karmieniu ryb hodowlanych, ze szkodą dla równowagi łańcucha pokarmowego i różnorodności biologicznej.

35. Popiera możliwość zachęcania do produkcji alg, w celach żywnościowych lub nie.

36. Uważa, że wszystkie regiony najbardziej oddalone znajdują się w trudniejszej sytuacji niż pozostałe obszary Europy. Wymaga to czegoś więcej, niż tylko pomocy na zbyt produktów, by pokryć dodatkowe koszty, z którymi mierzyć się musi sektor rybołówstwa i akwakultury w tych regionach.

37. Zwraca się również o to, by EFMR rzeczywiście uwzględnił potrzeby rozwoju rybołówstwa w regionach najbardziej oddalonych i umożliwiał udzielanie pomocy na odnowienie floty.

38. Uważa, że wdrożenie środków wspierających instalację urządzeń koncentrujących ryby ma duże znaczenie dla umożliwienia rozwoju zrównoważonego rybołówstwa przybrzeżnego w regionach najbardziej oddalonych.

39. Proponuje utworzyć specjalny Regionalny Komitet Doradczy dla regionów najbardziej oddalonych, wzorując się na komitetach już działających w Europie kontynentalnej.

40. Zwraca uwagę na konieczność bardziej efektywnej kontroli celem zapewnienia, że wszystkie strony będą szanowały regulacje WPRyb. By zapewnić wiarygodność przeprowadzanych kontroli, należy odpowiednio dostosować przeznaczony na nie budżet, a także poszukiwać nowych, bardziej efektywnych metod kontroli.

41. Jest zaniepokojony zmniejszeniem budżetu przeznaczanego na zbieranie danych w chwili, gdy niezbędne są dodatkowe środki, ponieważ dojście do maksymalnego podtrzymywalnego połowu wymaga zebrania dodatkowych danych ze względu na brak dokładnych informacji na temat wielu stad. Sugeruje, by wkład EFMR w tym zakresie wynosił 80 % wydatków kwalifikowalnych.

42. Uważa, że należy w sposób trwały i zdecydowany wspierać Regionalne Komitety Doradcze, zwłaszcza jeżeli

proponują przeprowadzenie badań naukowych lub wdrożenie środków zarządzania dostosowanych do wyzwań, jakim musi stawiąć czoła rybołówstwo, by w pełni realizować cele regionalizacji.

43. Nadaje ogromną wagę informowaniu europejskich obywateli i konsumentów na temat polityki Unii Europejskiej i wykorzystania finansowania unijnego. Popiera przejrzystość, której wyrazem jest udostępnienie strony internetowej zawierającej wyniki, autoryzowane operacje i odbiorców środków z EFMR.

44. Uważa, że dla poprawnego wykorzystania funduszu duże znaczenie ma szerokie udostępnianie jego beneficjentom informacji na temat nowych mechanizmów EFMR.

45. Uważa za przesadne zastosowanie przez Komisję aktów delegowanych i zaleca opracowanie rozporządzenia wykonawczego, które ustanawiałyby większość, a nawet wszystkie zasady wykonawcze.

46. Zwraca uwagę na trudności wynikające z harmonogramu przyjęcia różnych decyzji mających wpływ na EFMR.

a) Dyskusje na temat wniosku Komisji w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 nie zostały jeszcze zakończone. Ważne jest zachowanie budżetu w wysokości przewidzianej dla EFMR.

b) Nieznane są jeszcze ostateczne wytyczne WPRyb i nadal dyskutuje się nad kilkoma kwestiami (osiągnięcie maksymalnego podtrzymywalnego połowu, zakaz odrzutów, zobowiązanie do ustanowienia przekazywalnych koncesji połowowych, zakaz wspierania planów wycofywania floty lub tymczasowego zaprzestania działalności).

47. Dlatego uważa, że przed przyjęciem obecnego projektu rozporządzenia w sprawie EFMR należy wprowadzić do niego znaczące zmiany.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Motyw 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Kluczowe znaczenie ma też szersze uwzględnianie w WPRyb problemów związanych z ochroną środowiska, jako że WPRyb powinna realizować cele i założenia polityki środowiskowej Unii oraz strategii „Europa 2020”. Celem WPRyb jest taka eksploatacja żywych zasobów morza, która odbudowuje i zachowuje zasoby rybne na poziomach umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu, najpóźniej w 2015 r. WPRyb powinna stosować podejście ostrożnościowe i podejście ekosystemowe do zarządzania rybołówstwem. Dlatego też EFMR powinien przyczyniać się do ochrony środowiska morskiego zgodnie z założeniami określonymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej).	Kluczowe znaczenie ma też szersze uwzględnianie w WPRyb problemów związanych z ochroną środowiska, jako że WPRyb powinna realizować cele i założenia polityki środowiskowej Unii oraz strategii „Europa 2020”. Celem WPRyb jest taka eksploatacja żywych zasobów morza, która odbudowuje i zachowuje zasoby rybne na poziomach umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu, <u>najpóźniej tam, gdzie to możliwe</u> w 2015 r. WPRyb powinna stosować podejście ostrożnościowe i podejście ekosystemowe do zarządzania rybołówstwem. Dlatego też EFMR powinien przyczyniać się do ochrony środowiska morskiego zgodnie z założeniami określonymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej).

Uzasadnienie

Rozporządzenie podstawowe w sprawie WPRyb przewiduje osiągnięcie maksymalnego podtrzymywalnego połowu w miarę możliwości w 2015 r. Należy przypomnieć o tym niuansie w tym akapicie.

Poprawka 2

Motyw 37

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W wyniku ustanowienia systemów przekazywalnych koncesji połowowych określonych w art. 27 [rozporządzenia w sprawie WPRyb] oraz w celu wspierania państw członkowskich w procesie wdrażania takich nowych systemów w ramach EFMR należy przyznawać wsparcie mające na celu budowanie potencjału i wymianę najlepszych praktyk.	W wyniku <u>dobrowolnego</u> ustanowienia systemów przekazywalnych koncesji połowowych określonych w art. 27 [rozporządzenia w sprawie WPRyb] oraz w celu wspierania państw członkowskich w procesie wdrażania takich nowych systemów w ramach EFMR należy przyznawać wsparcie mające na celu <u>budowanie dostosowanie</u> potencjału i wymianę najlepszych praktyk.

Uzasadnienie

Przekazywalne koncesje połowowe powinny być dobrowolne i pozostawione do rozważenia państwom członkowskim.

Poprawka 3

Motyw 38

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Wprowadzenie systemów przekazywalnych koncesji połowowych powinno sprawić, że sektor ten będzie bardziej konkurencyjny. W konsekwencji może pojawić się zapotrzebowanie na nowe profesjonalne możliwości poza działalnością połowową. Dlatego też w ramach EFMR należy wspierać różnicowanie działalności i tworzenie nowych miejsc pracy w społecznościach zależnych od połowów, zwłaszcza w drodze wspierania nowo powstających firm oraz zmiany przeznaczenia statków, tak by można je było wykorzystywać do działalności morskiej innej niż działalność połowowa z użyciem statków stosowanych w łodziowym rybołówstwie przybrzeżnym. Ta ostatnia operacja wydaje się odpowiednia, jako że statki stosowane w łodziowym rybołówstwie przybrzeżnym nie są objęte systemami przekazywalnych koncesji połowowych.	Wprowadzenie systemów przekazywalnych koncesji połowowych powinno sprawić, że sektor ten będzie bardziej konkurencyjny. W konsekwencji może pojawić się zapotrzebowanie na nowe profesjonalne możliwości poza działalnością połowową. Dlatego też w ramach EFMR należy wspierać różnicowanie działalności i tworzenie nowych miejsc pracy w społecznościach zależnych od połowów, zwłaszcza w drodze wspierania nowo powstających firm <u>rybackich, rozpoczynania działalności przez młodych rybaków</u> oraz zmiany przeznaczenia statków, tak by można je było wykorzystywać do działalności morskiej innej niż działalność połowowa z użyciem statków stosowanych w łodziowym rybołówstwie przybrzeżnym. Ta ostatnia operacja wydaje się odpowiednia, jako że statki stosowane w łodziowym rybołówstwie przybrzeżnym nie są objęte systemami przekazywalnych koncesji połowowych.

Uzasadnienie

Przekazywalne koncesje połowowe powinny być dobrowolne i pozostawione do rozważenia państwom członkowskim.

Wsparcie dla rozpoczynających działalność młodych rybaków jest niezbędne dla zagwarantowania wymiany pokoleniowej i zachęcania do zawodu młodych marynarzy, lepiej wykształconych i świadomych wyzwań, jakie stawia przed nimi bardziej zdecydowane zarządzanie zasobami.

Poprawka 4

Motyw 39

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Celem wspólnej polityki rybołówstwa jest zapewnienie zrównoważonej eksploatacji stad ryb. Wskazano, że nadmierna zdolność połowowa jest głównym powodem przełowienia. Konieczne jest więc dostosowanie flot rybackich Unii do dostępnych zasobów. Rozwiązanie problemu nadmiernej zdolności połowowej przy użyciu pomocy publicznej w postaci tymczasowego lub trwałego zaprzestania działalności połowowej i programów złomowania statków okazało się nieskuteczne. Dlatego też wsparcie w ramach EFMR będzie kierowane na ustanowienie systemów przekazywalnych koncesji połowowych i zarządzanie nimi, w celu ograniczenia nadmiernej zdolności połowowej i poprawy wyników gospodarczych oraz opłacalności zaangażowanych w taką działalność podmiotów gospodarczych.	Celem wspólnej polityki rybołówstwa jest zapewnienie zrównoważonej eksploatacji stad ryb. Wskazano, że nadmierna zdolność połowowa jest głównym powodem przełowienia. Konieczne jest więc dostosowanie flot rybackich Unii do dostępnych zasobów. Rozwiązanie problemu nadmiernej zdolności połowowej przy użyciu pomocy publicznej w postaci tymczasowego lub trwałego zaprzestania działalności połowowej i programów złomowania statków <u>powinno być nadal wdrażane, z użyciem surowych ram okazało się nieskuteczne.</u> Dlatego też <u>w stosownych przypadkach</u> wsparcie w ramach EFMR będzie kierowane na ustanowienie systemów przekazywalnych koncesji połowowych i zarządzanie nimi, w celu ograniczenia nadmiernej zdolności połowowej i poprawy wyników gospodarczych oraz opłacalności zaangażowanych w taką działalność podmiotów gospodarczych.

Uzasadnienie

Nie należy rezygnować z planów dostosowania działalności połowowej prowadzących do otrzymania pomocy na wycofywanie floty. Wspomagane wycofywanie floty pozwala na zmniejszenie zdolności połowowej w trudnej sytuacji (niedostatek zasobów) i uniknięcie w ten sposób przeniesienia działalności na zdrowe łowiska. Należy utrzymać to wsparcie, dbając o skuteczne warunki zmniejszania działalności połowowej i uzależniając udzielaną pomoc od odebrania praw połowowych.

Poprawka 5

Motyw 41

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
41. Istotnym jest, by włączyć do EFMR kwestie związane z ochroną środowiska oraz w ramach WPRyb wspierać wdrażanie środków ochrony, z uwzględnieniem różnych uwarunkowań wód unijnych. W tym celu konieczne jest opracowanie regionalnego podejścia do środków ochrony.	41. Istotnym jest, by włączyć do EFMR kwestie związane z ochroną środowiska oraz w ramach WPRyb wspierać wdrażanie środków ochrony, z uwzględnieniem różnych uwarunkowań wód unijnych. W tym celu konieczne jest opracowanie regionalnego podejścia do środków ochrony. 42. <u>Realizując WPRyb, należy dbać o ochronę ekosystemów wodnych z całą ich złożonością i interakcją, wzięwszy pod uwagę nietrwały charakter wód przejściowych oraz rzecznych i jeziornych korytarzy ekologicznych. Należy również zwrócić szczególną uwagę na zachowanie i wzmocnienie zagrożonych wyginieciem gatunków o wysokiej wartości, zwłaszcza zaś gatunków anadromicznych i katadromicznych.</u>

Uzasadnienie

Istotne jest zwiększenie roli korytarzy ekologicznych rzek i jezior, m.in. poprzez usunięcie przeszkód na rzece, tak by gatunkom ryb migrujących zapewnić kompletny cykl życia.

Poprawka 6

Motyw 62

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Organizacje producentów i stowarzyszenia zrzeszające organizacje producentów należy traktować w sposób priorytetowy przez przyznawanie im wsparcia. Należy stopniowo znosić dopłaty do przechowywania i pomoc dla planów produkcji i wprowadzania na rynek, ponieważ wsparcie tego rodzaju straciło swoje znaczenie w obliczu zmieniającej się struktury rynku tego rodzaju produktów w UE oraz rosnącego znaczenia silnych organizacji producentów.	Organizacje producentów i stowarzyszenia zrzeszające organizacje producentów należy traktować w sposób priorytetowy przez przyznawanie im wsparcia. Należy stopniowo znosić dopłaty do przechowywania i pomoc dla planów produkcji i wprowadzania na rynek, ponieważ wsparcie tego rodzaju straciło swoje znaczenie w obliczu zmieniającej się struktury rynku tego rodzaju produktów w UE oraz rosnącego znaczenia silnych organizacji producentów.

Uzasadnienie

Zmniejszanie dopłat do przechowywania nie wydaje się stosowne, ponieważ zgodnie z wymogami art. 15 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb statki rybackie będą musiały stopniowo przywozić na ląd cały połów, włącznie z odrzutami. Użyteczne wydaje się wsparcie dla przechowywania, by umożliwić tym organizacjom zarządzanie wyladowanym połowem przed jego wykorzystaniem.

Poprawka 7

Artykuł 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 3 Definicje 1. Do celów niniejszego rozporządzenia oraz nie naruszając przepisów ust. 2, stosuje się definicje, o których mowa w art. 5 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa], art. 5 [rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury] i art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 oraz art. 2 rozporządzenia nr [rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów]. 2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się również następujące definicje: 1) „wspólny mechanizm wymiany informacji” oznacza sieć systemów o zdecentralizowanej strukturze stworzonych na potrzeby wymiany informacji między użytkownikami różnych sektorów celem poprawy dysponowania aktualnym obrazem sytuacji w zakresie działań na morzu; 2) „operacje międzysektorowe” oznaczają inicjatywy przynoszące wzajemne korzyści różnym sektorom lub rodzajom polityki sektorowej, o których mowa w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz których nie można w pełni zrealizować za pomocą środków w ramach odpowiedniego obszaru polityki; 3) „system elektronicznej rejestracji i elektronicznego raportowania” oznacza system elektronicznej rejestracji i elektronicznego raportowania danych, o którym mowa w art. 15, 24 i 63 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009; 4) „europejska sieć informacji i obserwacji środowiska morskiego” oznacza sieć, która łączy krajowe programy dotyczące informacji i obserwacji środowiska morskiego w ramach wspólnego i dostępnego zasobu UE; 5) „obszar rybacki” oznacza obszar obejmujący brzeg morza lub jeziora lub obejmujący stawy lub estuarium rzeczne i charakteryzujący się wysokim poziomem zatrudnienia w sektorze rybołówstwa lub akwakultury oraz określony w ten sposób przez dane państwo członkowskie;	Artykuł 3 Definicje 1. Do celów niniejszego rozporządzenia oraz nie naruszając przepisów ust. 2, stosuje się definicje, o których mowa w art. 5 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa], art. 5 [rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury] i art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 oraz art. 2 rozporządzenia nr [rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów]. 2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się również następujące definicje: 1) „wspólny mechanizm wymiany informacji” oznacza sieć systemów o zdecentralizowanej strukturze stworzonych na potrzeby wymiany informacji między użytkownikami różnych sektorów celem poprawy dysponowania aktualnym obrazem sytuacji w zakresie działań na morzu; 2) „operacje międzysektorowe” oznaczają inicjatywy przynoszące wzajemne korzyści różnym sektorom lub rodzajom polityki sektorowej, o których mowa w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz których nie można w pełni zrealizować za pomocą środków w ramach odpowiedniego obszaru polityki; 3) „system elektronicznej rejestracji i elektronicznego raportowania” oznacza system elektronicznej rejestracji i elektronicznego raportowania danych, o którym mowa w art. 15, 24 i 63 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009; 4) „europejska sieć informacji i obserwacji środowiska morskiego” oznacza sieć, która łączy krajowe programy dotyczące informacji i obserwacji środowiska morskiego w ramach wspólnego i dostępnego zasobu UE; 5) „obszar rybacki” oznacza obszar obejmujący brzeg morza lub jeziora lub obejmujący stawy lub estuarium rzeczne i charakteryzujący się wysokim poziomem zatrudnienia w sektorze rybołówstwa lub akwakultury oraz określony w ten sposób przez dane państwo członkowskie;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
6) „rybak” oznacza osobę, której zajęciem – uznanym przez państwo członkowskie – jest zawodowe rybołówstwo na pokładzie czynnego statku rybackiego lub zbieranie organizmów morskich – uznane przez państwo członkowskie – bez użycia statku rybackiego;	6) „rybak” oznacza osobę, której zajęciem – uznanym przez państwo członkowskie – jest zawodowe rybołówstwo na pokładzie czynnego statku rybackiego lub zbieranie organizmów morskich – uznane przez państwo członkowskie – bez użycia statku rybackiego;
7) „zintegrowana polityka morską” (IMP) oznacza politykę Unii, której celem jest wspieranie skoordynowanego i spójnego procesu decyzyjnego, by zmaksymalizować zrównoważony rozwój, wzrost gospodarczy i spójność społeczną państw członkowskich, a zwłaszcza unijnych regionów przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych, jak również sektory gospodarki morskiej, poprzez spójną politykę dotyczącą kwestii związanych z obszarami morskimi oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;	7) „zintegrowana polityka morską” (IMP) oznacza politykę Unii, której celem jest wspieranie skoordynowanego i spójnego procesu decyzyjnego, by zmaksymalizować zrównoważony rozwój, wzrost gospodarczy i spójność społeczną państw członkowskich, a zwłaszcza unijnych regionów przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych, jak również sektory gospodarki morskiej, poprzez spójną politykę dotyczącą kwestii związanych z obszarami morskimi oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;
8) „zintegrowany nadzór morski” to inicjatywa UE mająca na celu podniesienie skuteczności i efektywności działań w dziedzinie nadzoru europejskich mórz w drodze wymiany informacji i współpracy podmiotów z różnych sektorów i państw członkowskich;	8) „zintegrowany nadzór morski” to inicjatywa UE mająca na celu podniesienie skuteczności i efektywności działań w dziedzinie nadzoru europejskich mórz w drodze wymiany informacji i współpracy podmiotów z różnych sektorów i państw członkowskich;
9) „nieprawidłowość” oznacza nieprawidłowość zdefiniowaną w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2988/95;	9) „nieprawidłowość” oznacza nieprawidłowość zdefiniowaną w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2988/95;
10) „rybołówstwo śródlądowe” oznacza połowy dokonywane w celach zarobkowych przez statki prowadzące działalność wyłącznie na wodach śródlądowych lub przy użyciu innych urządzeń stosowanych do połowów pod lodem;	10) „rybołówstwo śródlądowe” oznacza połowy dokonywane w celach zarobkowych przez statki prowadzące działalność wyłącznie na wodach śródlądowych lub przy użyciu innych urządzeń stosowanych do połowów pod lodem;
11) „zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną” oznacza strategię i środki określone w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady (2002/413/WE) z dnia 30 maja 2002 r. dotyczącym wdrożenia zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie;	11) „zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną” oznacza strategię i środki określone w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady (2002/413/WE) z dnia 30 maja 2002 r. dotyczącym wdrożenia zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie;
12) „zintegrowane zarządzanie gospodarką morską” oznacza skoordynowane zarządzanie wszystkimi rodzajami polityki sektorowej UE mającymi wpływ na oceany, morza i regiony przybrzeżne;	12) „zintegrowane zarządzanie gospodarką morską” oznacza skoordynowane zarządzanie wszystkimi rodzajami polityki sektorowej UE mającymi wpływ na oceany, morza i regiony przybrzeżne;
13) „regiony morskie” oznaczają obszary geograficzne określone w załączniku I do decyzji Rady 2004/585/WE i obszary wytyczone przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa;	13) „regiony morskie” oznaczają obszary geograficzne określone w załączniku I do decyzji Rady 2004/585/WE i obszary wytyczone przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa;
14) „planowanie przestrzenne obszarów morskich” oznacza proces realizowany przez organy publiczne, polegający na analizie działalności ludzkiej na obszarach morskich w celu zapewnienia jej podziału w wymiarze przestrzennym i czasowym, służący osiągnięciu celów ekologicznych, gospodarczych i społecznych;	14) „planowanie przestrzenne obszarów morskich” oznacza proces realizowany przez organy publiczne, polegający na analizie działalności ludzkiej na obszarach morskich w celu zapewnienia jej podziału w wymiarze przestrzennym i czasowym, służący osiągnięciu celów ekologicznych, gospodarczych i społecznych;
15) „środek” oznacza zestaw operacji;	15) „środek” oznacza zestaw operacji;
16) „wydatki publiczne” oznaczają wkład w finansowanie operacji pochodzący z budżetu państwa członkowskiego lub też budżetu samorządów regionalnych i lokalnych lub budżetu Unii oraz inne wydatki o podobnym charakterze. Za wkład publiczny uważany jest każdy wkład w finansowanie operacji pochodzący z budżetu podmiotu prawa publicznego lub stowarzyszeń bądź związków utworzonych przez jeden lub więcej samorządów regionalnych lub lokalnych lub podmiotów prawa publicznego działających zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi;	16) „wydatki publiczne” oznaczają wkład w finansowanie operacji pochodzący z budżetu państwa członkowskiego lub też budżetu samorządów regionalnych i lokalnych lub budżetu Unii oraz inne wydatki o podobnym charakterze. Za wkład publiczny uważany jest każdy wkład w finansowanie operacji pochodzący z budżetu podmiotu prawa publicznego lub stowarzyszeń bądź związków utworzonych przez jeden lub więcej samorządów regionalnych lub lokalnych lub podmiotów prawa publicznego działających zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
17) „strategia na rzecz basenu morskiego” oznacza ustrukturyzowane ramy współpracy dotyczącej określonego obszaru geograficznego, opracowane przez instytucje Unii Europejskiej, państwa członkowskie, ich regiony oraz – jeśli znajduje to zastosowanie – państwa trzecie dzielące basen morski; strategia ta uwzględnia geograficzne, klimatyczne, gospodarcze i polityczne uwarunkowania takiego basenu morskiego;	17) „strategia na rzecz basenu morskiego” oznacza ustrukturyzowane ramy współpracy dotyczącej określonego obszaru geograficznego, opracowane przez instytucje Unii Europejskiej, państwa członkowskie, ich regiony oraz – jeśli znajduje to zastosowanie – państwa trzecie dzielące basen morski; strategia ta uwzględnia geograficzne, klimatyczne, gospodarcze i polityczne uwarunkowania takiego basenu morskiego;
18) „łodziowe rybołówstwo przybrzeżne” oznacza połowy prowadzone przez statki rybackie o długości całkowitej poniżej 12 metrów i niekorzystające z narzędzi połowowych ciągnionych, które są wyszczególnione w tabeli 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 26/2004 z dnia 30 grudnia 2003 r. dotyczącego rejestru statków rybackich Wspólnoty;	18) „łodziowe rybołówstwo przybrzeżne” oznacza połowy prowadzone przez statki rybackie o długości całkowitej poniżej 12 metrów i niekorzystające z narzędzi połowowych ciągnionych, które są wyszczególnione w tabeli 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 26/2004 z dnia 30 grudnia 2003 r. dotyczącego rejestru statków rybackich Wspólnoty, <u>z wyjątkiem szczególnych warunków regionalnych i lokalnych wymagających opracowania odpowiednio dostosowanej definicji</u> ;
19) „statki wykorzystywane w żegludze śródlądowej” oznaczają statki wykorzystywane do połowów prowadzonych w celach handlowych na wodach śródlądowych i nieuwzględnione w rejestrze statków rybackich Unii.	19) „statki wykorzystywane w żegludze śródlądowej” oznaczają statki wykorzystywane do połowów prowadzonych w celach handlowych na wodach śródlądowych i nieuwzględnione w rejestrze statków rybackich Unii;
	20) <u>„pracownik akwakultury” oznacza osobę prowadzącą uznaną przez dane państwo członkowskie działalność zawodową w sektorze akwakultury, na pokładzie statku przeznaczonego do akwakultury, lub prowadzącą działalność zawodową w zakresie hodowli bez użycia statku;</u>
	20a) <u>„poławiacz skorupiaków” oznacza osobę prowadzącą za pomocą selektywnych i specjalnych narzędzi połów, hodowlę lub chów półintensywny z brzegu lub ze statku, wyłącznie w celu pozyskania różnych gatunków (lub jednego gatunku) skorupiaków, mięczaków, osłonic, szkarłupni bądź innych bezkręgowców morskich;</u>
	21) <u>„działania w zakresie rozmnażania ryb” oznaczają działania prowadzone w wodach publicznych w celu zachowania i zwiększenia populacji ryb, w tym działania w zakresie produkcji ryb służących do zarybiania w dowolnym stadium rozwoju.</u>

Poprawka 8

Artykuł 6 ust. 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. Promowanie zrównoważonego i zasobooszczędnego rybołówstwa przez ukierunkowanie na następujące obszary:	4. Promowanie zrównoważonego i zasobooszczędnego rybołówstwa przez ukierunkowanie na następujące obszary:
a) zmniejszenie oddziaływania rybołówstwa na środowisko morskie;	a) zmniejszenie oddziaływania rybołówstwa na środowisko morskie;
b) ochrona i odbudowa morskiej różnorodności biologicznej i ekosystemów morskich, w tym usług, jakie zapewniają;	b) ochrona i odbudowa morskiej różnorodności biologicznej i ekosystemów morskich, w tym usług, jakie zapewniają;
	c) <u>zachowanie i wzmocnienie zagrożonych wyginieciem i przeławianych gatunków ryb, których ochrona lub wartość handlowa są szczególnie ważne, m.in. poprzez wdrożenie i rozwój działań w zakresie rozmnażania ryb;</u>

Uzasadnienie

W niektórych przypadkach uszczuplenia zasobów konieczne są działania w zakresie rozmnażania ryb.

Poprawka 9

Artykuł 13

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Do wsparcia z EFMR nie kwalifikują się następujące operacje:	Do wsparcia z EFMR nie kwalifikują się następujące operacje:
a) operacje zwiększające zdolność połowową statku;	a) operacje zwiększające zdolność połowową statku;
b) budowa nowych statków rybackich, wycofywanie z eksploatacji lub przywóz statków rybackich;	b) budowa nowych statków rybackich, wycofywanie z eksploatacji lub przywóz statków rybackich;
c) tymczasowe zaprzestanie działalności połowowej;	c) tymczasowe zaprzestanie działalności połowowej;
d) połowy eksperymentalne;	d) połowy eksperymentalne;
e) przeniesienia własności przedsiębiorstwa;	e) przeniesienia własności przedsiębiorstwa;
f) bezpośrednie zarybianie, o ile nie zostało wyraźnie określone w unijnym akcie prawnym jako środek ochrony lub w przypadku zarybiania eksperymentalnego.	f) bezpośrednie zarybianie, o ile nie zostało wyraźnie określone w unijnym akcie prawnym jako środek ochrony lub w przypadku zarybiania eksperymentalnego.

Uzasadnienie

Należy wspomagać budowę statków rybackich w regionach najbardziej oddalonych, które muszą zmodernizować swoje narzędzia pracy, by używane na tych obszarach statki spełniały wymagania związane z zarządzaniem zasobami, a także z jakością sanitarną produktów.

Wspomagane wycofywanie floty pozwala na zmniejszenie zdolności połowowej w trudnej sytuacji (niedostatek zasobów) i uniknięcie w ten sposób przeniesienia działalności na zdrowe łowiska. Należy utrzymać to wsparcie, zwracając uwagę na skuteczne warunki zmniejszania działalności połowowej poprzez lepsze zarządzanie prawami połowowymi.

Finansowanie tymczasowego zaprzestania działalności pozwala zrekompensować przymusowe zaprzestanie działalności statków rybackich w przypadku zanieczyszczenia lub ogłoszenia okresu zamkniętego dla połowów niektórych gatunków (jak miało to już miejsce w przypadku sardeli). Jeżeli statki rybackie znajdujące się w takiej sytuacji nie otrzymają wsparcia, to przeniosą swoją działalność na inne gatunki ryb, szkodząc ich stadom.

Poprawka 10

Artykuł 15

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Zasoby dostępne dla zobowiązań w ramach EFMR na okres od 2014 r. do 2020 r. podlegające zarządzaniu dzielonemu wynoszą 5 520 000 000 EUR, według cen bieżących, zgodnie z rocznym podziałem przedstawionym w załączniku II.	1. Zasoby dostępne dla zobowiązań w ramach EFMR na okres od 2014 r. do 2020 r. podlegające zarządzaniu dzielonemu wynoszą 5 520 000 000 EUR, według cen bieżących, zgodnie z rocznym podziałem przedstawionym w załączniku II.
2. Kwotę w wysokości 4 535 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na zrównoważony rozwój rybołówstwa, akwakultury i obszarów rybackich zgodnie z przepisami tytułu V rozdział I, II i III.	2. Kwotę w wysokości 4 535 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na zrównoważony rozwój rybołówstwa, akwakultury i obszarów rybackich zgodnie z przepisami tytułu V rozdział I, II, III i IV.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. Kwotę w wysokości 477 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na środki kontroli i egzekwowania, o których mowa w art. 78.	3. Kwotę w wysokości 477 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na środki kontroli i egzekwowania, o których mowa w art. 78.
4. Kwotę w wysokości 358 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na środki związane z gromadzeniem danych, o których mowa w art. 79.	4. Kwotę w wysokości 358 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na środki związane z gromadzeniem danych, o których mowa w art. 79.
5. Zasoby przeznaczone na wyrównania kosztów dla podmiotów z regionów najbardziej oddalonych zgodnie z przepisami tytułu V rozdział V nie mogą w ciągu roku przekroczyć:	5. Zasoby przeznaczone na wyrównania kosztów dla podmiotów z regionów najbardziej oddalonych zgodnie z przepisami tytułu V rozdział V nie mogą w ciągu roku przekroczyć:
— kwoty 4 300 000 EUR dla Azorów i Madery;	— kwoty 4 300 000 EUR dla Azorów i Madery;
— kwoty 5 800 000 EUR dla Wysp Kanaryjskich;	— kwoty 5 800 000 EUR dla Wysp Kanaryjskich;
— kwoty 4 900 000 EUR dla Gujany Francuskiej i Reunion.	— kwoty 4 900 000 EUR dla Gujany Francuskiej i Reunion.
	— <u>kwoty Xxx EUR dla Gwadelupy, Martyniki i Majotty</u>
6. Kwotę w wysokości 45 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na dopłaty do przechowywania, o których mowa w art. 70, na okres od 2014 r. do 2018 r. włącznie.	6. Kwotę w wysokości 45 000 000 EUR z zasobów, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na dopłaty do przechowywania, o których mowa w art. 70, na okres od 2014 r. do 2018 r. włącznie.

Uzasadnienie

Z pewnością z przeoczenia wynika brak odniesienia w tym artykule do finansowania środków przeznaczonych na sprzedaż i przetwórstwo, ujętych w tytule V niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z rozporządzeniem podstawowym w sprawie WPRyb w ramach rekompensat należy uwzględnić wszystkie regiony najbardziej oddalone. Dlatego należy określić konkretną kwotę przeznaczoną dla Gwadelupy, Martyniki i Majotty.

Poprawka 11

Artykuł 26

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Wsparcie przyznawane na podstawie niniejszego rozdziału przyczynia się do osiągnięcia celów Unii określonych w art. 6 ust. 2 i 4.	Wsparcie przyznawane na podstawie niniejszego rozdziału przyczynia się do osiągnięcia celów Unii określonych w art. 6 ust. <u>1</u> , 2 i 4.

Uzasadnienie

W art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia mowa o poprawie zatrudnienia i wzmocnieniu spójności terytorialnej. Rozdział, w którym mowa o zrównoważonym rozwoju obszarów rybołówstwa, powinien się do nich odnosić.

Poprawka 12

Artykuł 31

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. W celu promowania kapitału ludzkiego i dialogu społecznego EFMR może wspierać:	1. W celu promowania kapitału ludzkiego i dialogu społecznego EFMR może wspierać:
a) uczenie się przez całe życie, upowszechnianie wiedzy naukowej i innowacyjnych praktyk, nabywanie nowych umiejętności zawodowych, zwłaszcza związanych ze zrównoważonym zarządzaniem ekosystemami morskimi, działaniami w sektorze gospodarki morskiej, innowacjami i przedsiębiorczością;	a) uczenie się przez całe życie, upowszechnianie wiedzy naukowej i innowacyjnych praktyk, nabywanie nowych umiejętności zawodowych, zwłaszcza związanych ze zrównoważonym zarządzaniem ekosystemami morskimi, działaniami w sektorze gospodarki morskiej, innowacjami i przedsiębiorczością;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) tworzenie sieci kontaktów i wymianę doświadczeń oraz najlepszych praktyk między zainteresowanymi stronami, w tym między organizacjami promującymi równość szans dla mężczyzn i kobiet; c) promowanie dialogu społecznego na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, z udziałem rybaków i innych odpowiednich zainteresowanych stron. 2. Wsparcia, o którym mowa w ust. 1, udziela się również małżonkom samozatrudnionych rybaków lub – w przypadkach i zakresie przewidzianym w prawie krajowym – partnerom życiowym samozatrudnionych rybaków, którzy nie są pracownikami ani partnerami biznesowymi, jeśli w sposób zwyczajowy i zgodnie z przepisami prawa krajowego uczestniczą w działalności samozatrudnionych rybaków lub wykonują zadania pomocnicze.	b) tworzenie sieci kontaktów i wymianę doświadczeń oraz najlepszych praktyk między zainteresowanymi stronami, w tym między organizacjami promującymi równość szans dla mężczyzn i kobiet; c) promowanie dialogu społecznego na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, z udziałem rybaków i innych odpowiednich zainteresowanych stron. 2. Wsparcia, o którym mowa w ust. 1, udziela się również małżonkom samozatrudnionych rybaków lub – w przypadkach i zakresie przewidzianym w prawie krajowym – partnerom życiowym samozatrudnionych rybaków, którzy nie są pracownikami ani partnerami biznesowymi, <u>badz innym osobom posiadającym certyfikat umiejętności zawodowych</u>, jeśli w sposób zwyczajowy i zgodnie z przepisami prawa krajowego uczestniczą w działalności samozatrudnionych rybaków lub wykonują zadania pomocnicze.

Poprawka 13

Artykuł 32

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. W celu ułatwienia różnicowania działalności i tworzenia miejsc pracy poza sektorem rybołówstwa EFMR może wspierać: a) nowo powstające firmy nieprowadzące działalności połowowej; b) doposażenie statków floty łodźowego rybołówstwa przybrzeżnego w celu zmiany ich przeznaczenia na potrzeby działalności innej niż połowowa. 2. Wsparcia na podstawie ust. 1 lit. a) udziela się rybakom, którzy: a) przedkładają plan biznesowy dotyczący rozwoju swojej nowej działalności; b) posiadają odpowiednie umiejętności zawodowe, które mogą zostać nabyte dzięki operacjom finansowanym na podstawie art. 31 ust. 1 lit. a). 3. Wsparcia na podstawie ust. 1 lit. b) udziela się rybakom zajmującym się łodźowym rybołówstwem przybrzeżnym i posiadającym unijny statek rybacki zarejestrowany jako aktywny statek oraz którzy prowadzili działalność połowową na morzu przez co najmniej 60 dni w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku. W przypadku takiego statku rybackiego na stałe anuluje się koncesję połowową. 4. Beneficjenci wsparcia, o którym mowa w ust. 1, nie prowadzą profesjonalnej działalności połowowej przez pięć lat po otrzymaniu ostatniej płatności w ramach wsparcia.	1. W celu ułatwienia różnicowania działalności i tworzenia miejsc pracy poza sektorem rybołówstwa EFMR może wspierać: a) <u>dostęp do zawodu dla młodych rybaków, poprzez udzielanie im indywidualnych subwencji;</u> b) <u>rozwój działań na rzecz poznania środowiska morskiego uzupełniających utrzymanie działalności połowowej;</u> c) nowo powstające firmy nieprowadzące działalności połowowej; d) doposażenie statków floty łodźowego rybołówstwa przybrzeżnego w celu zmiany ich przeznaczenia na potrzeby działalności innej niż połowowa. e) <u>finansowanie trwałego zaprzestania działalności połowowej statków rybackich.</u> 2. Wsparcia na podstawie ust. 1 lit. c) <u>d)</u> udziela się rybakom, którzy: a) przedkładają plan biznesowy dotyczący rozwoju swojej nowej działalności; b) posiadają odpowiednie umiejętności zawodowe, które mogą zostać nabyte dzięki operacjom finansowanym na podstawie art. 31 ust. 1 lit. a). 3. Wsparcia na podstawie ust. 1 lit. d) <u>b)</u> udziela się rybakom zajmującym się łodźowym rybołówstwem przybrzeżnym i posiadającym unijny statek rybacki zarejestrowany jako aktywny statek oraz którzy prowadzili działalność połowową na morzu przez co najmniej 60 dni w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku. W przypadku takiego statku rybackiego na stałe anuluje się koncesję połowową. 4. <u>W przypadku zaprzestania działalności połowowej</u> Beneficjenci <u>beneficjenci</u> wsparcia, o którym mowa w ust. 1, nie prowadzą profesjonalnej działalności połowowej przez pięć lat po otrzymaniu ostatniej płatności w ramach wsparcia.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
5. Koszty kwalifikowalne na podstawie ust. 1 lit. b) ograniczają się do kosztów modyfikacji statku poniesionych na potrzeby zmiany jego przeznaczenia.	5. Koszty kwalifikowalne na podstawie ust. 1 lit. d) b) ograniczają się do kosztów modyfikacji statku poniesionych na potrzeby zmiany jego przeznaczenia.
6. Kwota pomocy finansowej przyznawanej na podstawie ust. 1 lit. a) nie przekracza 50 % budżetu przewidzianego w planie operacyjnym dla każdej operacji i jest nie przekracza maksymalnej kwoty wynoszącej 50 000 EUR dla każdej operacji.	<u>6. Trwałe zaprzestanie działalności połowowej statków rybackich, o którym mowa w ust. 1 lit. e), może nastąpić jedynie w przypadku:</u> — <u>złomowania statku rybackiego;</u> — <u>przekwalifikowania go na działalność niezwiązaną z rybactwem, pod banderą państwa członkowskiego i z rejestracją we Wspólnocie;</u> <u>7. Koszty kwalifikowalne, o których mowa w art. 1 lit. e) są ograniczone do:</u> — <u>ceny statku rybackiego na rynku krajowym bądź jego wartości ubezpieczeniowej;</u> — <u>obrotów statku rybackiego;</u> — <u>wieku statku rybackiego oraz jego tonażu wyrażonego w GT lub mocy silnika wyrażonej w kW.</u> <u>8. W razie trwałego zaprzestania działalności, o którym mowa w art. 1 lit. e), licencja połowowa i inne prawa połowowe związane ze statkiem rybackim są ostatecznie odbierane.</u> 69. Kwota pomocy finansowej przyznawanej na podstawie ust. 1 lit. c) a) nie przekracza 50 % budżetu przewidzianego w planie operacyjnym dla każdej operacji i jest nie przekracza maksymalnej kwoty wynoszącej 50 000 EUR dla każdej operacji.

Uzasadnienie

Finansowanie przekwalifikowania należy uzupełnić wsparciem dla wycofywania floty przez złomowanie, zgodnie z zapisami wcześniejszego funduszu (Europejskiego Funduszu Rybackiego). Jeżeli prawa połowowe zostaną odebrane w sposób skuteczny, środek ten pozwoli zmniejszyć ogólną zdolność połowową.

Także wsparcie dla rozpoczynających działalność młodych rybaków wydaje się niezbędne dla zagwarantowania wymiany pokoleniowej i zachęcania do zawodu młodych marynarzy, lepiej wykształconych i świadomych wyzwań, jakie stawia przed nimi bardziej zdecydowane zarządzanie zasobami.

Poprawka 14

Artykuł 33

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. W celu poprawy warunków pracy rybaków na statkach EFMR może wspierać inwestycje na statkach rybackich lub inwestycje w indywidualny sprzęt, pod warunkiem że takie inwestycje wychodzą poza standardowy zakres wymagany na podstawie prawa krajowego lub unijnego.	1. W celu poprawy warunków pracy rybaków na statkach EFMR może wspierać inwestycje na statkach rybackich lub inwestycje w indywidualny sprzęt, pod warunkiem że takie inwestycje wychodzą poza standardowy zakres wymagany na podstawie prawa krajowego lub unijnego.
2. Wsparcie przyznaje się rybakom lub właścicielom statków rybackich.	2. Wsparcie przyznaje się rybakom lub właścicielom statków rybackich.

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. Jeśli operacja polega na inwestycji na statku rybackim, wsparcie dla danego statku rybackiego przyznaje się tylko raz w trakcie okresu programowania. Jeśli operacja polega na inwestycji w indywidualny sprzęt, wsparcie dla danego beneficjenta przyznaje się tylko raz w trakcie okresu programowania.	3. Jeśli operacja polega na inwestycji na statku rybackim, wsparcie dla danego statku rybackiego przyznaje się tylko raz w trakcie okresu programowania. Jeśli operacja polega na inwestycji w indywidualny sprzęt, wsparcie dla danego beneficjenta przyznaje się tylko raz w trakcie okresu programowania.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 150 w celu określenia rodzajów operacji kwalifikujących się do wsparcia na mocy ust. 1.	4.3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 150 w celu określenia rodzajów operacji kwalifikujących się do wsparcia na mocy ust. 1.

Uzasadnienie

Nie należy pozbawiać pomocy rybaków pochodzących z krajów, w których obowiązują już surowe wymagania regulaminowe w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa. Ze względu na zachowanie równości pomiędzy rybakami, za punkt odniesienia należy obrać raczej normy europejskie.

Nierozsądne wydaje się także przyznawanie pomocy wyłącznie jednorazowej w trakcie całego siedmioletniego okresu trwania programu EFMR, jeżeli pragnie się poprawy warunków bezpieczeństwa morskiego.

Poprawka 15

Artykuł 33 a

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	Pomoc publiczna na tymczasowe zaprzestanie działalności połowowej: 1. EFMR może wspierać finansowanie środków pomocowych na rzecz tymczasowego zaprzestania działalności połowowej rybaków i właścicieli statków rybackich przez pewien maksymalny okres (do ustalenia w zależności od sytuacji) w latach 2014–2020. Środki te należy przeznaczyć dla podmiotów najbardziej uzależnionych od rybołówstwa i nie mających możliwości innych połowów (innych gatunków). 2. Sezonowe zawieszenie połowów o powtarzalnym charakterze nie jest brane pod uwagę przy przyznawaniu świadczeń lub rekompensat na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Uzasadnienie

Finansowanie tymczasowego zaprzestania działalności pozwala zrekompensować przymusowe zaprzestanie działalności statków rybackich w przypadku zanieczyszczenia lub ogłoszenia okresu zamkniętego dla połowów niektórych gatunków (jak miało to już miejsce w przypadku sardeli). Jeżeli statki rybackie znajdujące się w takiej sytuacji nie otrzymają wsparcia, to przeniosą swoją działalność na inne gatunki ryb. W poprzednim funduszu (Europejskim Funduszu Rybackim) wielokrotnie i skutecznie korzystano z tego środka.

Poprawka 16

Artykuł 35

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. W celu zapewnienia skutecznego wdrażania środków ochronnych na podstawie art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa] EFMR może wspierać:	1. W celu zapewnienia skutecznego <u>opracowania i</u> wdrażania środków ochronnych na podstawie art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa] EFMR może wspierać:

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
a) opracowywanie i rozwijanie technicznych oraz administracyjnych środków koniecznych do wdrożenia środków ochronnych w rozumieniu art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa];	a) opracowywanie i rozwijanie technicznych oraz administracyjnych środków koniecznych do <u>opracowania i wdrożenia</u> środków ochronnych w rozumieniu art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa];
b) udział zainteresowanych stron w opracowywaniu i wdrażaniu środków ochronnych w rozumieniu art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa].	b) udział zainteresowanych stron w opracowywaniu i wdrażaniu środków ochronnych w rozumieniu art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa].
2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się wyłącznie organom publicznym.	2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się wyłącznie organom publicznym <u>i, w stosownych przypadkach, komitetom doradczym.</u>

Uzasadnienie

Plany wieloletnie i inne środki ochronne określone w art. 17 i 21 rozporządzenia podstawowego muszą być również wspierane na etapie ich opracowywania, przy wykorzystaniu wsparcia komitetów doradczych stanowiących ważny element regionalizacji.

Poprawka 17

Artykuł 36

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. W celu zmniejszania oddziaływania rybołówstwa na środowisko morskie, wspierania eliminacji odrzutów i ułatwiania przejścia na model eksploatacji żywych zasobów morskich, która odbudowuje i zachowuje populacje poławianych gatunków powyżej poziomów pozwalających wytworzyć MSY, EFMR może wspierać inwestycje w sprzęt, które:	1. W celu zmniejszania oddziaływania rybołówstwa na środowisko morskie, wspierania eliminacji odrzutów i ułatwiania przejścia na model eksploatacji żywych zasobów morskich, która odbudowuje i zachowuje populacje poławianych gatunków powyżej poziomów pozwalających wytworzyć MSY, EFMR może wspierać inwestycje w sprzęt, które:
a) poprawiają selektywność narzędzi połowowych pod względem wielkości lub pod względem gatunków;	a) poprawiają selektywność narzędzi połowowych pod względem wielkości lub pod względem gatunków;
b) ograniczają niechciane połowy stad handlowych i inne przyłowy;	b) ograniczają niechciane połowy stad handlowych i inne przyłowy;
c) ograniczają fizyczne i biologiczne oddziaływanie połowów na ekosystem lub dno morskie.	c) ograniczają fizyczne i biologiczne oddziaływanie połowów na ekosystem lub dno morskie;
	d) <u>wpisują się w ramy skutecznego wdrażania środków ochronnych w rozumieniu art. 17 i 21 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa].</u>
2. Wsparcie to przyznaje się dla statku rybackiego Unii i rodzaju sprzętu tylko raz w trakcie okresu programowania.	2. Wsparcie to przyznaje się dla statku rybackiego Unii i rodzaju sprzętu tylko raz w trakcie okresu programowania.
3. Wsparcie to przyznaje się tylko wtedy, jeśli narzędzia lub inny sprzęt, o którym mowa w ust. 1, charakteryzuje się wyraźnie lepszą selektywnością pod względem wielkości lub oddziałuje na gatunki niedocelowe w mniejszym stopniu niż standardowe narzędzia lub inny sprzęt dozwolony przez prawo unijne lub odpowiednie prawo krajowe przyjęte przez państwa członkowskie w kontekście regionalizacji, o której mowa w [rozporządzeniu w sprawie WPRyb].	3. 32. Wsparcie to przyznaje się tylko wtedy, jeśli narzędzia lub inny sprzęt, o którym mowa w ust. 1, charakteryzuje się wyraźnie lepszą selektywnością pod względem wielkości lub oddziałuje na gatunki niedocelowe w mniejszym stopniu niż standardowe narzędzia lub inny sprzęt dozwolony przez prawo unijne lub odpowiednie prawo krajowe przyjęte przez państwa członkowskie w kontekście regionalizacji, o której mowa w [rozporządzeniu w sprawie WPRyb].
4. Wsparcie przyznaje się:	43. Wsparcie przyznaje się:
a) właścicielom statków rybackich Unii Europejskiej zarejestrowanych jako aktywne statki oraz którzy prowadzili działalność połowową na morzu przez co najmniej 60 dni w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku;	a) właścicielom statków rybackich Unii Europejskiej zarejestrowanych jako aktywne statki oraz którzy prowadzili działalność połowową na morzu przez co najmniej 60 dni w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) rybakom posiadającym narzędzie podlegające wymianie, którzy pracowali na pokładzie statku rybackiego Unii Europejskiej przez co najmniej 60 dni w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku;	b) rybakom posiadającym narzędzie podlegające wymianie, którzy pracowali na pokładzie statku rybackiego Unii Europejskiej przez co najmniej 60 dni w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku;
c) organizacjom rybaków uznanym przez państwo członkowskie.	c) organizacjom rybaków uznanym przez państwo członkowskie.

Uzasadnienie

W ramach zachęcania do rozwoju technik rybołówstwa, w celu jak najszybszego osiągnięcia maksymalnego podtrzymywalnego połowu, należy zachęcać do modernizacji silników i statków, a także do wdrażania środków technicznych opisanych w rozporządzeniu podstawowych w sprawie WPRyb. Nierozsądne wydaje się także przyznawanie pomocy wyłącznie jednorazowej w trakcie całego siedmioletniego okresu trwania programu EFMR, jeżeli pragnie się wprowadzenia bardziej zrównoważonych technik rybołówstwa.

Poprawka 18

Artykuł 38

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. Operacje przewidziane w niniejszym artykule wdrażają podmioty prawa publicznego, a udział w nich biorą rybacy lub organizacje rybaków uznane przez państwo członkowskie, organizacje pozarządowe wspólnie z organizacjami rybaków lub też lokalne grupy działania w sektorze rybołówstwa, zgodnie z ich definicją zawartą w art. 62.	2. Operacje przewidziane w niniejszym artykule wdrażają podmioty prawa publicznego, a udział w nich biorą rybacy lub organizacje rybaków uznane przez państwo członkowskie, organizacje pozarządowe <u>lub komitet doradczy</u> wspólnie z organizacjami rybaków lub też lokalne grupy działania w sektorze rybołówstwa, zgodnie z ich definicją zawartą w art. 62.

Uzasadnienie

W art. 52 i w kolejnych artykułach rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb mowa o ściślejszym włączeniu Regionalnych Komitetów Doradczych w środki zarządzania, a nawet o umożliwieniu im w większym stopniu składania propozycji. Dlatego należy umożliwić komitetom korzystanie ze wsparcia w ramach EFMR, by pomagać im w ich działaniach.

Poprawka 19

Artykuł 39

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. Wsparcie nie obejmuje wymiany ani modernizacji głównych lub dodatkowych silników. Wsparcie przyznaje się wyłącznie właścicielom statków rybackich oraz tylko raz w trakcie okresu programowania dla danego statku rybackiego.	2. Wsparcie nie obejmuje wymiany ani modernizacji głównych lub dodatkowych silników. Wsparcie przyznaje się wyłącznie właścicielom statków rybackich oraz tylko raz w trakcie okresu programowania dla danego statku rybackiego.

Uzasadnienie

Należy umożliwić finansowanie wymiany silnika. Zaskakujące, a nawet paradoksalne jest wyłączenie wymiany silnika z pomocy udzielanej w ramach EFMR. Silniki są przecież głównym elementem, na który można oddziaływać w celu zmniejszenia zanieczyszczenia lub zużycia paliwa.

Poprawka 20

Artykuł 40

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. Wsparcie przewidziane w niniejszym artykule przyznaje się dla danego statku rybackiego lub beneficjenta tylko raz w trakcie okresu programowania.	3. Wsparcie przewidziane w niniejszym artykule przyznaje się dla danego statku rybackiego lub beneficjenta tylko raz w trakcie okresu programowania.

Uzasadnienie

By zachęcić do innowacji i do prawdziwego ulepszenia jakości produktów należy zachęcać do zmiany statków rybackich, ze względu na poszanowanie zasobów i środowiska morskiego. Dlatego nierozsądne wydaje się przyznawanie pomocy wyłącznie jednorazowej w trakcie całego siedmioletniego okresu trwania programu EFMR, jeżeli pragnie się wprowadzenia bardziej zrównoważonych technik rybołówstwa.

Poprawka 21

Artykuł 41

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. Wsparcie nie obejmuje budowy nowych portów, nowych miejsc wyładunku lub nowych miejsc do sprzedaży ryb.	4. Wsparcie nie obejmuje budowy nowych portów, nowych miejsc wyładunku lub nowych miejsc do sprzedaży ryb.

Uzasadnienie

Należy umożliwić finansowanie infrastruktury w miejscach, które nie są jeszcze odpowiednio wyposażone, by uwzględnić oczywiste i nieuniknione zmiany w charakterze miejsc pracy statków rybackich.

Poprawka 22

Artykuł 42

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 42 Rybołówstwo śródlądowe 1. W celu zmniejszenia oddziaływania rybołówstwa śródlądowego na środowisko, zwiększenia efektywności energetycznej, poprawy jakości wyładowanych ryb bądź bezpieczeństwa lub warunków pracy EFMR może wspierać następujące inwestycje: a) inwestycje na statkach rybackich lub w indywidualny sprzęt, o których mowa w art. 33, i zgodnie z warunkami określonymi w wymienionym artykule; b) inwestycje w sprzęt, o których mowa w art. 36, i zgodnie z warunkami określonymi w wymienionym artykule; c) inwestycje na statkach rybackich i w audyty oraz programy związane z efektywnością energetyczną, zgodnie z przepisami art. 39 i warunkami określonymi w wymienionym artykule; d) inwestycje w istniejące porty i miejsca wyładunku, o których mowa w art. 41, i zgodnie z warunkami określonymi w wymienionym artykule. 2. Do celów ust. 1: a) odniesienia do statków rybackich zawarte w art. 33, 36 i 39 uznaje się za odniesienia do statków rybackich działających wyłącznie na wodach śródlądowych;	Artykuł 42 Rybołówstwo śródlądowe 1. W celu zmniejszenia oddziaływania rybołówstwa śródlądowego na środowisko, zwiększenia efektywności energetycznej, poprawy jakości wyładowanych ryb bądź bezpieczeństwa lub warunków pracy EFMR może wspierać następujące inwestycje: a) inwestycje na statkach rybackich lub w indywidualny sprzęt, o których mowa w art. 33, i zgodnie z warunkami określonymi w wymienionym artykule; b) inwestycje w sprzęt, o których mowa w art. 36, i zgodnie z warunkami określonymi w wymienionym artykule; c) inwestycje na statkach rybackich i w audyty oraz programy związane z efektywnością energetyczną, zgodnie z przepisami art. 39 i warunkami określonymi w wymienionym artykule; d) inwestycje w istniejące porty i miejsca wyładunku, o których mowa w art. 41, i zgodnie z warunkami określonymi w wymienionym artykule. 2. Do celów ust. 1: a) odniesienia do statków rybackich zawarte w art. 33, 36 i 39 uznaje się za odniesienia do statków rybackich działających wyłącznie na wodach śródlądowych;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) odniesienia do środowiska morskiego zawarte w art. 36 uznaje się za odniesienia do środowiska, w którym działają statki rybackie wykorzystywane do rybołówstwa śródlądowego. 3. W celu zachęcania do prowadzenia zróżnicowanej działalności przez rybaków zajmujących się rybołówstwem śródlądowym EFMR może wspierać zmianę przeznaczenia statków wykorzystywanych do rybołówstwa śródlądowego na potrzeby ich wykorzystywania do działalności innej niż połowy, zgodnie z warunkami określonymi w art. 32 niniejszego rozporządzenia. 4. Do celów ust. 3 odniesienia do statków rybackich zawarte w art. 32 uznaje się za odniesienia do statków działających wyłącznie na wodach śródlądowych. 5. W celu ochrony oraz rozwoju fauny i flory wodnej EFMR może wspierać udział rybaków zajmujących się rybołówstwem śródlądowym w zarządzaniu obszarami sieci NATURA 2000, ich odbudowie i monitorowaniu, w obszarach, których bezpośrednio dotyczą kwestie związane z działalnością połowową oraz rekultywacją wód śródlądowych, w tym na tarliskach i szlakach migracyjnych gatunków migrujących, nie naruszając przepisów art. 38 ust. 1 lit. d). 6. Państwa członkowskie dopilnowują, by statki otrzymujące wsparcie przewidziane w niniejszym artykule nadal działały wyłącznie na wodach śródlądowych.	b) odniesienia do środowiska morskiego zawarte w art. 36 uznaje się za odniesienia do środowiska, w którym działają statki rybackie wykorzystywane do rybołówstwa śródlądowego. 3. W celu zachęcania do prowadzenia zróżnicowanej działalności przez rybaków zajmujących się rybołówstwem śródlądowym EFMR może wspierać zmianę przeznaczenia statków wykorzystywanych do rybołówstwa śródlądowego na potrzeby ich wykorzystywania do działalności innej niż połowy, zgodnie z warunkami określonymi w art. 32 niniejszego rozporządzenia. 4. Do celów ust. 3 odniesienia do statków rybackich zawarte w art. 32 uznaje się za odniesienia do statków działających wyłącznie na wodach śródlądowych. 5. W celu ochrony oraz rozwoju fauny i flory wodnej EFMR może wspierać udział rybaków zajmujących się rybołówstwem śródlądowym w zarządzaniu obszarami sieci NATURA 2000, ich odbudowie i monitorowaniu, w obszarach, których bezpośrednio dotyczą kwestie związane z działalnością połowową oraz rekultywacją wód śródlądowych, w tym na tarliskach i szlakach migracyjnych gatunków migrujących, nie naruszając przepisów art. 38 ust. 1 lit. d). 6. <u>Dla ułatwienia administracji publicznej hydrobiologicznej ochrony gatunków ryb oraz umożliwienia swobodnego rybołówstwa przemysłowego EFMR może wspierać przyjęcie środków mających na celu zniesienie wyłącznych praw prywatnych do połowów na wodach publicznych jezior i rzek, jeżeli prawa te stanowią przeszkodę.</u> 7. <u>W celu trwałego rozwoju różnorodności biologicznej ryb w akwenach oraz odporności ekosystemów wodnych EFMR może wspierać prace mające na celu otworenie istotnych korytarzy łączących rzeki, jeziora i morze, jak też działania w korycie rzek służące otwarciu szlaków migracji ryb.</u> 6. 8. Państwa członkowskie dopilnowują, by statki otrzymujące wsparcie przewidziane w niniejszym artykule nadal działały wyłącznie na wodach śródlądowych

Uzasadnienie

Korzystne jest zniesienie prywatnych praw do połowów, które są dawnymi prawami rzeczowymi, utrudniając administracji publicznej zarządzanie wodami i obniżając dochody rybaków. Istotne jest wzmocnienie roli korytarzy ekologicznych rzek i jezior, m.in. poprzez usunięcie przeszkód na rzece, tak by gatunkom ryb migrujących zapewnić kompletny cykl życia.

Poprawka 23

Artykuł 45

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. W celu motywowania do innowacji w sektorze akwakultury EFMR może wspierać operacje mające na celu: a) wprowadzanie do gospodarstw akwakultury nowej wiedzy technicznej lub organizacyjnej, która prowadzi do zmniejszenia ich oddziaływania na środowisko lub wspierania bardziej zrównoważonego gospodarowania zasobami w sektorze akwakultury;	1. W celu motywowania do innowacji w sektorze akwakultury EFMR może wspierać operacje mające na celu: a) wprowadzanie do gospodarstw akwakultury nowej wiedzy technicznej lub organizacyjnej, <u>albo nowych instalacji umożliwiających wykorzystanie tej wiedzy</u>, która prowadzi do zmniejszenia ich oddziaływania na środowisko lub wspierania bardziej zrównoważonego gospodarowania zasobami w sektorze akwakultury;

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) rozwój lub wprowadzanie do obrotu nowych produktów lub produktów znacznie ulepszonych w porównaniu z aktualną sytuacją w tym sektorze, nowych lub ulepszonych procesów, nowych lub ulepszonych metod zarządzania oraz systemów organizacji.	b) rozwój lub wprowadzanie do obrotu nowych produktów lub produktów znacznie ulepszonych w porównaniu z aktualną sytuacją w tym sektorze, nowych lub ulepszonych procesów, nowych lub ulepszonych metod zarządzania oraz systemów organizacji.
2. Operacje finansowane na podstawie niniejszego artykułu należy przeprowadzać we współpracy z organem naukowym lub technicznym uznanym w świetle prawa danego państwa członkowskiego, który zatwierdzi wyniki takich operacji.	2. Operacje finansowane na podstawie niniejszego artykułu należy przeprowadzać we współpracy z organem naukowym lub technicznym uznanym w świetle prawa danego państwa członkowskiego, który zatwierdzi wyniki takich operacji.
3. Wyniki finansowanych operacji podlegają odpowiedniemu obowiązkowi upowszechnienia przez państwa członkowskie zgodnie z art. 143.	3. Wyniki finansowanych operacji podlegają odpowiedniemu obowiązkowi upowszechnienia przez państwo członkowskie zgodnie z art. 143.
	<u>4. Wsparcia, o którym mowa w ust. 1 można udzielać przedsiębiorstwom i organom publicznym.</u>

Uzasadnienie

Istnieją gospodarstwa, w których ze względu na ich właściwości fizyczne lub przeszkody prawne nie daje się wprowadzić nowej wiedzy bądź środków technicznych. Dlatego też należy uwzględnić możliwość tworzenia nowych instalacji by wykorzystać te bardziej zaawansowane i innowacyjne środki.

Oficjalne centra akwakultury stanowią punkt odniesienia dla tego sektora, więc przyznając wsparcie, nie można ich pomijać.

Poprawka 24

Artykuł 46

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 46 Inwestycje w akwakulturę prowadzoną na morzu i niezwiązaną z żywnością	Artykuł 46 Inwestycje w akwakulturę prowadzoną na morzu <u>lub</u> i niezwiązaną z żywnością
1. W celu wspierania form akwakultury o wysokim potencjale wzrostu EFMR może wspierać inwestycje w rozwój akwakultury prowadzonej na morzu lub niezwiązanej z żywnością.	1. W celu wspierania form akwakultury o wysokim potencjale wzrostu EFMR może wspierać inwestycje w rozwój akwakultury prowadzonej na morzu lub niezwiązanej z żywnością.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 150 w celu określenia rodzaju operacji oraz kosztów kwalifikowalnych.	2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 150 w celu określenia rodzaju operacji oraz kosztów kwalifikowalnych.

Uzasadnienie

Dzięki zmianie „i” na „lub” w tytule otwiera się wiele możliwości dla tych rodzajów akwakultury o dużym potencjale wzrostu, które nie są prowadzone na morzu.

Poprawka 25

Artykuł 48

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. W trakcie okresu programowania gospodarstwa akwakultury mogą otrzymać wsparcie przeznaczone na usługi doradcze tylko jeden raz w przypadku każdej kategorii usług określonej w ust. 2 lit. a)-e).	4. W trakcie okresu programowania gospodarstwa akwakultury mogą otrzymać wsparcie przeznaczone na usługi doradcze tylko jeden raz w przypadku każdej kategorii usług określonej w ust. 2 lit. a)-e).

Uzasadnienie

Nierozsądne wydaje się przyznawanie wyłącznie jednorazowej pomocy na doradztwo w trakcie całego siedmioletniego okresu trwania programu EFMR, jeżeli zmierza się do bardziej zrównoważonej akwakultury.

Poprawka 26

Artykuł 62

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Lokalne grupy działania w sektorze rybołówstwa	Lokalne grupy działania w sektorze rybołówstwa
1. Na potrzeby EFMR lokalne grupy działania, o których mowa w art. 28 ust. 1 lit. b) [rozporządzenia (UE) nr [...]] w sprawie przepisów wspólnych], nazywane są lokalnymi grupami działania w sektorze rybołówstwa (zwanymi dalej „LGD w sektorze rybołówstwa”).	1. Na potrzeby EFMR lokalne grupy działania, o których mowa w art. 28 ust. 1 lit. b) [rozporządzenia (UE) nr [...]] w sprawie przepisów wspólnych], nazywane są lokalnymi grupami działania w sektorze rybołówstwa (zwanymi dalej „LGD w sektorze rybołówstwa”).
2. LGD w sektorze rybołówstwa oferują zintegrowaną lokalną strategię rozwoju opartą przynajmniej na elementach określonych w art. 61 i odpowiadają za jej realizację.	2. LGD w sektorze rybołówstwa oferują zintegrowaną lokalną strategię rozwoju opartą przynajmniej na elementach określonych w art. 61 i odpowiadają za jej realizację.
3. LGD w sektorze rybołówstwa:	3. LGD w sektorze rybołówstwa:
a) w szerokim ujęciu odzwierciedlają główny nacisk ich strategii i społeczno-gospodarczy układ obszaru przez zrównoważoną reprezentację głównych zainteresowanych stron, w tym stron z sektora prywatnego, sektora publicznego i społeczeństwa obywatelskiego;	a) w szerokim ujęciu odzwierciedlają główny nacisk ich strategii i społeczno-gospodarczy układ obszaru przez zrównoważoną reprezentację głównych zainteresowanych stron, w tym stron z sektora prywatnego, sektora publicznego i społeczeństwa obywatelskiego;
b) zapewniają znaczną reprezentację sektorów rybołówstwa i akwakultury.	b) zapewniają znaczną reprezentację sektorów rybołówstwa i akwakultury.
4. Jeśli oprócz wsparcia z EFMR lokalna strategia rozwoju otrzymuje wsparcie z innego funduszu, ustanawia się specjalny organ ds. wyboru projektów wspieranych w ramach EFMR, zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 3.	4. Jeśli oprócz wsparcia z EFMR lokalna strategia rozwoju otrzymuje wsparcie z innego funduszu, ustanawia się specjalny organ ds. wyboru projektów wspieranych w ramach EFMR, zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 3.
5. Wymagane zadania LGD w sektorze rybołówstwa określono w art. 30 ust. 3 [rozporządzenia (UE) nr [...]] w sprawie wspólnych przepisów].	5. Wymagane zadania LGD w sektorze rybołówstwa określono w art. 30 ust. 3 [rozporządzenia (UE) nr [...]] w sprawie wspólnych przepisów].
6. LGD w sektorze rybołówstwa mogą również wykonywać dodatkowe zadania powierzone im przez instytucję zarządzającą lub agencję płatniczą.	6. LGD w sektorze rybołówstwa mogą również wykonywać dodatkowe zadania powierzone im przez instytucję zarządzającą lub agencję płatniczą.
7. Odpowiednie funkcje LGD w sektorze rybołówstwa, instytucji zarządzającej i agencji płatniczej w odniesieniu do wszystkich zadań związanych z realizacją strategii określa się w jednoznaczny sposób w programie operacyjnym.	7. Odpowiednie funkcje LGD w sektorze rybołówstwa, instytucji zarządzającej i agencji płatniczej w odniesieniu do wszystkich zadań związanych z realizacją strategii określa się w jednoznaczny sposób w programie operacyjnym.
	<u>8. LGD mogą wywodzić się z innych grup rozwoju wiejskiego, bez uszczerbku dla treści ust. 4 niniejszego artykułu.</u>

Uzasadnienie

W niektórych przypadkach LGD mogą stanowić przedłużenie grup rozwoju wiejskiego, które mogą rozszerzyć geograficzny zasięg swojej działalności. Pozwoliłoby to na wdrażanie bardziej zintegrowanych projektów, przy niższych kosztach zarządzania, kontroli i monitorowania.

Poprawka 27

Artykuł 69

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. EFMR może wspierać opracowywanie i realizację planów produkcji i wprowadzania do obrotu, o których mowa w art. 32 [rozporządzenia (UE) nr w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury].	1. EFMR może wspierać <u>wspiera</u> opracowywanie i realizację planów produkcji i wprowadzania do obrotu, o których mowa w art. 32 [rozporządzenia (UE) nr w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury].

Uzasadnienie

Każda z organizacji producentów opracowuje program operacyjny okresu połowu i przekazuje go odpowiednim władzom państwa członkowskiego. Należy więc jasniej zadeklarować poparcie dla tych narzędzi, umożliwiających lepsze zarządzanie zasobami, a więc dostosowanie działalności połowowej do potrzeb konsumentów.

Poprawka 28

Artykuł 70

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. EFMR może wspierać wyrównanie kosztów przyznawane uznanym organizacjom producentów i zrzeszeniom organizacji producentów, które przechowują produkty rybołówstwa wymienione w załączniku II do rozporządzenia nr [w sprawie wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa i akwakultury], pod warunkiem że produkty przechowuje się zgodnie z art. 35 i 36 rozporządzenia nr ... [w sprawie wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa i akwakultury]:	1. EFMR może wspierać wyrównanie kosztów przyznawane uznanym organizacjom producentów i zrzeszeniom organizacji producentów, które przechowują produkty rybołówstwa wymienione w załączniku II do rozporządzenia nr [w sprawie wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa i akwakultury], pod warunkiem że produkty przechowuje się zgodnie z art. 35 i 36 rozporządzenia nr ... [w sprawie wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa i akwakultury]:
a) kwota dopłat do przechowywania nie przekracza kwoty technicznych i finansowanych kosztów działań koniecznych do stabilizacji i przechowywania danych produktów;	a) kwota dopłat do przechowywania nie przekracza kwoty technicznych i finansowanych kosztów działań koniecznych do stabilizacji i przechowywania danych produktów;
b) ilości kwalifikowalne do dopłat do przechowywania nie przekraczają 15 % rocznych ilości danych produktów przeznaczonych do sprzedaży przez organizację producentów;	b) ilości kwalifikowalne do dopłat do przechowywania nie przekraczają 15 % rocznych ilości danych produktów przeznaczonych do sprzedaży przez organizację producentów;
c) pomoc finansowa przyznawana rocznie nie przekracza następujących wielkości procentowych w odniesieniu do średniej rocznej wartości produkcji sprzedanej przy pierwszej sprzedaży przez członków organizacji producentów w okresie 2009–2011. Jeśli członkowie organizacji producentów nie sprzedali żadnych produktów w okresie 2009–2011, pod uwagę bierze się średnią roczną wartość produkcji sprzedanej w ciągu pierwszych trzech lat produkcji prowadzonej przez takiego członka:	c) pomoc finansowa przyznawana rocznie nie przekracza następujących wielkości procentowych w odniesieniu do średniej rocznej wartości produkcji sprzedanej przy pierwszej sprzedaży przez członków organizacji producentów w okresie 2009–2011. Jeśli członkowie organizacji producentów nie sprzedali żadnych produktów w okresie 2009–2011, pod uwagę bierze się średnią roczną wartość produkcji sprzedanej w ciągu pierwszych trzech lat produkcji prowadzonej przez takiego członka:
— 1 % w 2014 r.	— 1 % w 2014 r.
— 0,8 % w 2015 r.	— 0,8 % w 2015 r.
— 0,6 % w 2016 r.	— 0,6 % w 2016 r.
— 0,4 % w 2017 r.	— 0,4 % w 2017 r.
— 0,2 % w 2018 r.	— 0,2 % w 2018 r.
2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, znosi się stopniowo aż do jego całkowitego zniesienia w 2019 r.	2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, znosi się stopniowo aż do jego całkowitego zniesienia w 2019 r.

Uzasadnienie

Zmniejszanie dopłat do przechowywania nie wydaje się stosowne, ponieważ zgodnie z wymogami art. 15 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb statki rybackie będą musiały stopniowo przywozić na ląd cały połów, włącznie z odrzutami. Użyteczne wydaje się wsparcie dla przechowywania, by umożliwić tym organizacjom zarządzanie wyladowanym połowem przed jego wykorzystaniem.

Poprawka 29

Artykuł 71

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 71 Środki dotyczące wprowadzania do obrotu 1. EFMR może wspierać środki dotyczące wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, których celem jest: a) poprawa warunków wprowadzania do obrotu: (i) gatunków zbyt rozpowszechnionych lub niedostatecznie eksploatowanych; (ii) niechcianych połowów wyladowanych zgodnie z art. 15 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa] i art. 8 lit. b) tiret drugi [rozporządzenia (UE) nr w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury]; (iii) produktów uzyskanych za pomocą metod o niewielkim oddziaływaniu na środowisko naturalne lub produktów akwakultury ekologicznej zgodnie z definicjami zawartymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej. b) promowanie jakości poprzez ułatwianie: (i) składania wniosków o rejestrację danego produktu zgodnie z warunkami rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych [1]; (ii) certyfikacji i promowania, zwłaszcza produktów rybołówstwa i akwakultury prowadzonych w sposób zrównoważony oraz metod przetwarzania przyjaznych dla środowiska; (iii) bezpośredniego wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa przez rybaków zajmujących się łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym. c) przyczynianie się do przejrzystości zagadnień związanych z produkcją i obrotem oraz przeprowadzanie badań rynku; d) sporządzenia znormalizowanych umów zgodnych z prawem Unii; e) tworzenie organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów lub organizacji międzysektorowych, uznanych na podstawie sekcji III rozdział II rozporządzenia [w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury]; f) prowadzenie kampanii promujących produkty rybołówstwa i akwakultury o wymiarze regionalnym, krajowym lub transnarodowym. 2. Operacje wymienione w ust. 1 lit. b) mogą obejmować integrację działań związanych z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu prowadzonych w ramach łańcucha dostaw.	Artykuł 71 Środki dotyczące wprowadzania do obrotu 1. EFMR może wspierać środki dotyczące wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, których celem jest: a) poprawa warunków wprowadzania do obrotu: (i) gatunków zbyt rozpowszechnionych lub niedostatecznie eksploatowanych; (ii) niechcianych połowów wyladowanych zgodnie z art. 15 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa] i art. 8 lit. b) tiret drugi [rozporządzenia (UE) nr w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury]; (iii)<u>(ii)</u> produktów uzyskanych za pomocą metod o niewielkim oddziaływaniu na środowisko naturalne lub produktów akwakultury ekologicznej zgodnie z definicjami zawartymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej. b) promowanie jakości poprzez ułatwianie: (i) składania wniosków o rejestrację danego produktu zgodnie z warunkami rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych [1]; (ii) certyfikacji i promowania, zwłaszcza produktów rybołówstwa i akwakultury prowadzonych w sposób zrównoważony oraz metod przetwarzania przyjaznych dla środowiska; (iii) bezpośredniego wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa przez rybaków zajmujących się łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym. c) przyczynianie się do przejrzystości zagadnień związanych z produkcją i obrotem oraz przeprowadzanie badań rynku; d) sporządzenia znormalizowanych umów zgodnych z prawem Unii; e) tworzenie organizacji producentów, zrzeszeń organizacji producentów lub organizacji międzysektorowych, uznanych na podstawie sekcji III rozdział II rozporządzenia [w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury]; f) prowadzenie kampanii promujących produkty rybołówstwa i akwakultury o wymiarze regionalnym, krajowym lub transnarodowym. 2. Operacje wymienione w ust. 1 lit. b) mogą obejmować integrację działań związanych z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu prowadzonych w ramach łańcucha dostaw.

Uzasadnienie

Wyładunek wszystkich połowów nie jest rzeczywistym rozwiązaniem problemu odrzutów, wobec czego nie należy tu o nim wspominać. Jedyną alternatywą wobec wyładunku wszystkich połowów jest zachęcanie do rozwinięcia koncepcji i do realizacji bardziej selektywnych narzędzi połowowych. Chodzi o spójność tekstu z opinią Komitetu Regionów w sprawie rozporządzenia w sprawie WPRyb, w którym wprowadzono poprawkę do art. 15 dotyczącego wyładunku wszystkich połowów.

Poprawka 30

Tytuł Rozdziału V

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Wyrównanie dodatkowych kosztów związanych z produktami rybołówstwa i akwakultury z regionów najbardziej oddalonych	Wyrównanie dodatkowych kosztów związanych z produktami rybołówstwa i akwakultury <u>oraz ze zrównoważonym rozwojem rybołówstwa z regionów w regionach</u> najbardziej oddalonych

Poprawka 31

Artykuł 73

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. EFMR może wspierać system wprowadzony rozporządzeniem Rady (WE) nr 791/2007 w celu wyrównania dodatkowych kosztów ponoszonych przez podmioty gospodarcze zajmujące się połowami, uprawą i wprowadzaniem do obrotu niektórych produktów rybołówstwa i akwakultury z Azorów, Madery, Wysp Kanaryjskich, Gujany Francuskiej i Reunion.	1. EFMR może wspierać system wprowadzony rozporządzeniem Rady (WE) nr 791/2007 w celu wyrównania dodatkowych kosztów ponoszonych <u>ustanawia system, który wyrównuje dodatkowe koszty ponoszone przez podmioty gospodarcze zajmujące się połowami, uprawą i wprowadzaniem do obrotu niektórych produktów rybołówstwa i akwakultury z regionów najbardziej oddalonych</u> Azorów, Madery, Wysp Kanaryjskich, Gujany Francuskiej i Reunion.

Uzasadnienie

Rozporządzenie (WE) nr 791/2007 straci moc pod koniec 2013 r., w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia EFMR. Podobnie jak w rozporządzeniu podstawowym w sprawie WPRyb, należy uwzględnić cechy charakterystyczne wszystkich bez wyjątku regionów najbardziej oddalonych, ponieważ znajdują się one w podobnej sytuacji.

Poprawka 32

Artykuł 75 a

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<u>Pomoc na odnowę floty i na instalację urządzeń koncentrujących ryby</u> EFMR może wspierać: 1. <u>Wymianę narzędzi produkcyjnych w celu dostosowania ich do aktualnych i przyszłych możliwości połowowych regionów najbardziej oddalonych. Pomoc powinna nadać priorytetowe znaczenie rozwojowi floty departamentów zamorskich w ich otoczeniu regionalnym.</u> 2. <u>Pomoc na budowę i instalację urządzeń koncentrujących ryby. Operacje finansowane na podstawie niniejszego ustępu należy przeprowadzać we współpracy z organem naukowym lub technicznym uznanym w świetle prawa danego państwa członkowskiego, który zatwierdzi wyniki takich operacji.</u>

Uzasadnienie

Regiony najbardziej oddalone są bardzo uzależnione od rybołówstwa, a rybacy dysponują często jedynie bardzo małymi statkami. Ważna jest pomoc na sprzęt i budowę, by statki te lepiej spełniały wymogi zarządzania zasobami i jakości sanitarnej produktów.

By zmniejszyć przybrzeżną działalność połowową, należy umożliwić finansowanie sprzętu zainstalowanego na pełnym morzu, o ile jego budowa i instalacja prowadzona jest we współpracy z organem naukowym.

Poprawka 33

Artykuł 85

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Artykuł 85 Doradztwo naukowe i wiedza 1. EFMR może wspierać zapewnianie rezultatów naukowych, w szczególności projektów badań stosowanych związanych bezpośrednio z zapewnieniem procesów doradztwa naukowego oraz opinii i ekspertyz naukowych, na potrzeby podejmowania rzetelnych i efektywnych decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem w ramach WPRyb. 2. Do wsparcia kwalifikują się w szczególności następujące rodzaje operacji: a) badania i projekty pilotażowe konieczne do wdrożenia i rozwoju WPRyb, w tym alternatywne rodzaje zrównoważonych technik zarządzania rybołówstwem; b) przygotowanie i zapewnienie opinii i ekspertyz naukowych przez organy naukowe, w tym międzynarodowe organy doradcze odpowiedzialne za sporządzanie ocen zasobów, przez ekspertów niezależnych i instytucje badawcze; c) udział ekspertów w posiedzeniach dotyczących kwestii naukowych i technicznych w zakresie rybołówstwa oraz w eksperckich grupach roboczych, jak również w międzynarodowych organach doradczych oraz w posiedzeniach, podczas których wymagać się będzie wkładu ekspertów w dziedzinie rybołówstwa; d) wydatki ponoszone przez Komisję w zakresie usług związanych z gromadzeniem danych, zarządzaniem nimi i ich wykorzystywaniem, organizowania i zarządzania posiedzeniami ekspertów w dziedzinie rybołówstwa i zarządzania rocznymi programami prac związanymi z wiedzą naukową i techniczną w zakresie rybołówstwa, przetwarzania połączeń w celu transmisji danych i przetwarzania zbiorów danych oraz prac przygotowawczych mających na celu dostarczenie opinii i ekspertyz naukowych; e) działania w zakresie współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie gromadzenia danych, w tym ustanawianie i obsługa regionalnych baz danych do przechowywania danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania, które przyniosą korzyści dla współpracy regionalnej i poprawią skuteczność działań z zakresu gromadzenia danych i zarządzania nimi, jak również ekspertyzy naukowe wspierające zarządzanie rybołówstwem.	Artykuł 85 Doradztwo naukowe i wiedza 1. EFMR może wspierać zapewnianie rezultatów naukowych, w szczególności projektów badań stosowanych związanych bezpośrednio z zapewnieniem procesów doradztwa naukowego oraz opinii i ekspertyz naukowych, na potrzeby podejmowania rzetelnych i efektywnych decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem w ramach WPRyb. 2. Do wsparcia kwalifikują się w szczególności następujące rodzaje operacji: a) badania i projekty pilotażowe konieczne do wdrożenia i rozwoju WPRyb, w tym alternatywne rodzaje zrównoważonych technik zarządzania rybołówstwem <u>i akwakultura</u>; b) przygotowanie i zapewnienie opinii i ekspertyz naukowych przez organy naukowe, w tym międzynarodowe organy doradcze odpowiedzialne za sporządzanie ocen zasobów, przez ekspertów niezależnych i instytucje badawcze; c) udział ekspertów w posiedzeniach dotyczących kwestii naukowych i technicznych w zakresie rybołówstwa oraz w eksperckich grupach roboczych, jak również w międzynarodowych organach doradczych oraz w posiedzeniach, podczas których wymagać się będzie wkładu ekspertów w dziedzinie rybołówstwa <u>i akwakultury</u>; d) wydatki ponoszone przez Komisję w zakresie usług związanych z gromadzeniem danych, zarządzaniem nimi i ich wykorzystywaniem, organizowania i zarządzania posiedzeniami ekspertów w dziedzinie rybołówstwa i zarządzania rocznymi programami prac związanymi z wiedzą naukową i techniczną w zakresie rybołówstwa, przetwarzania połączeń w celu transmisji danych i przetwarzania zbiorów danych oraz prac przygotowawczych mających na celu dostarczenie opinii i ekspertyz naukowych; e) działania w zakresie współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie gromadzenia danych, w tym ustanawianie i obsługa regionalnych baz danych do przechowywania danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania, które przyniosą korzyści dla współpracy regionalnej i poprawią skuteczność działań z zakresu gromadzenia danych i zarządzania nimi, jak również ekspertyzy naukowe wspierające zarządzanie rybołówstwem.

Uzasadnienie

W kontekście WPRyb dogłębnie rozważa się trudności, przed którymi stoi rybołówstwo morskie ze względu na zanik łowisk, ceny paliw i obciążenia administracyjne. Tak więc badania i projekty pilotażowe niezbędne do wdrożenia i rozwoju WPRyb powinny uwzględniać akwakulturę, a nie tylko rybołówstwo, gdyż stanowi ona źródło produkcji żywności o dużym potencjale rozwoju w Unii Europejskiej.

Poprawka 34

Artykuł 88

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. EFMR może wspierać koszty operacyjne funkcjonowania komitetów doradczych ustanawianych na podstawie art. 52 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa].	1. EFMR może wspierać <u>wspiera</u> koszty operacyjne <u>niezbędne dla funkcjonowania</u> komitetów doradczych ustanawianych na podstawie art. 52 [rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa], <u>by umożliwić im pełne i skuteczne wykonywanie swojego zadania.</u>

Uzasadnienie

Zasady ogólne i wytyczne wspólnej polityki rybołówstwa podlegają procedurze współdecyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (cele środowiskowe, mechanizmy pomocy sektorowej, wspólna organizacja rynków itp.). Szczegółowe regulaminy muszą być jednak określone w skali obszarów rybołówstwa (konkretne środki techniczne i wieloletnie plany zarządzania). Dlatego rozporządzenie podstawowe ustanawia ściślejsze włączenie komitetów doradczych w proces podejmowania decyzji.

W porównaniu z sytuacją obecną, taka organizacja instytucjonalna miałaby liczne zalety. Struktura tej organizacji jest podzielona według ekosystemów, a jej wykorzystanie ułatwia bardziej elastyczne zarządzanie i ustanowienie hierarchii priorytetów oraz pozwala na bardziej przejrzysty podział kompetencji i sprzyja udziałowi zaangażowanych stron.

Struktura wzmocnionego Regionalnego Komitetu Doradczego byłaby niewielka – cztery do pięciu stałych miejsc pracy.

Poprawka 35

Artykuł 100

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Umorzenie zobowiązań	Umorzenie zobowiązań
Komisja automatycznie umarza każdą część zobowiązania budżetowego dotyczącego programu niewykorzystaną na prefinansowanie lub płatności okresowe lub dla której najpóźniej w dniu 31 grudnia drugiego roku następującego po roku, w którym podjęto zobowiązanie budżetowe, do Komisji nie wpłynęła żadna deklaracja wydatków spełniająca wymogi określone w art. 98 ust. 3.	1. Komisja automatycznie umarza każdą część zobowiązania budżetowego dotyczącego programu niewykorzystaną na prefinansowanie lub płatności okresowe lub dla której najpóźniej w dniu 31 grudnia drugiego <u>trzeciego</u> roku następującego po roku, w którym podjęto zobowiązanie budżetowe, do Komisji nie wpłynęła żadna deklaracja wydatków spełniająca wymogi określone w art. 98 ust. 3.
	2. <u>Począwszy od trzeciego roku Komisja umarza każdą część zobowiązania budżetowego dotyczącego programu niewykorzystaną na prefinansowanie lub płatności okresowe lub dla której najpóźniej w dniu 31 grudnia drugiego roku następującego po roku, w którym podjęto zobowiązanie budżetowe, do Komisji nie wpłynęła żadna deklaracja wydatków spełniająca wymogi określone w art. 98 ust. 3.</u>

Uzasadnienie

Po pierwsze, przewiduje się powolne tempo uruchamiania EFMR, zważywszy na powolne tempo realizacji obecnego Europejskiego Funduszu Rybackiego, a także na fakt, że zobowiązania i płatności mogą być nadal realizowane w ramach tego funduszu aż do końca 2015 r. Po drugie, w związku ze wspomnianym nakładaniem się faz realizacji funduszy, sytuacja gospodarczo-finansowa administracji publicznych, obok ograniczeń dotyczących kredytów bankowych dla podmiotów prywatnych, nie pozwoli osiągnąć tempa rozwoju gospodarczego, które byłoby odpowiednie dla zasady „N + 2”. W związku z tym należałoby uelastyczyć tę zasadę i przyjąć regułę „N + 3” przynajmniej podczas trzech pierwszych okresów rocznych (2014–2016), do czasu gdy program nabierze odpowiedniego tempa realizacji.

Bruksela, 9 października 2012 r.

*Przewodniczący
Komitetu Regionów*

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Globalny wymiar Europy: nowe podejście do finansowania działań zewnętrznych UE”

(2012/C 391/11)

KOMITET REGIONÓW

- Przyjmuje z zadowoleniem wspólnie zaprezentowany pakiet „Globalny wymiar Europy”, który może przyczynić się do zapewnienia, w stopniu większym niż dotychczas, całościowej perspektywy oraz spójnej polityki rozwojowej. Zgadza się z tym, że większe nakłady powinny zostać przekazane na obszar „stosunków zewnętrznych”, w którym UE jako jeden z uczestników wnosi wyraźną wartość dodaną.
- Stwierdza, że uaktualnienie ram unijnego wsparcia i uproszczenie regulacji prawnych dotyczących instrumentów planowania i wdrażania jest pozytywnie postrzegane przez władze lokalne i regionalne, a w szczególności przez te władze, które pomimo niewielkich środków administracyjnych chciałyby przyczynić się do współpracy na rzecz rozwoju.
- Pragnie zwrócić uwagę na rolę władz lokalnych i regionalnych jako uczestników działań UE na rzecz rozwoju, a także na rolę, jaką władze te odgrywają w ramach działań na rzecz decentralizacji i pogłębienia demokracji w poszczególnych państwach członkowskich, jak również w bezpośredniej międzynarodowej współpracy transgranicznej pomiędzy uczestnikami na szczeblu niższym niż krajowy.
- Uważa, że we wniosku Komisji dotyczącym finansowania działań zewnętrznych „Globalny wymiar Europy” powinno się określić odpowiednie warunki umożliwiające zwiększenie udziału i współpracy władz lokalnych i regionalnych, takie jak np. ograniczenie wymogu współfinansowania albo nawet jego zniesienie. Decentralizacja jest tendencją pożądaną, ponieważ prowadzi do zwiększenia roli władz lokalnych i regionalnych – na całym świecie.
- Zwraca uwagę, że tworzenie lokalnej odpowiedzialności i promowanie demokracji na najniższym szczeblu wymaga zaufania do systemu politycznego oraz jego przedstawicieli. Zdecentralizowana struktura to skuteczniej działające instytucje z lepszą legitymacją do rządzenia. Ponadto decentralizacja jest najodpowiedniejszym sposobem zbliżenia do siebie rządzonych i rządzących. Jeśli proces decyzyjny charakteryzuje się otwartością oraz przestrzeganiem zasady pomocniczości, sprzyja to krzewieniu zasad demokracji wśród obywateli, co przyczynia się do tworzenia pluralistycznego i tolerancyjnego społeczeństwa.

Sprawozdawczyni	Lotta HÅKANSSON HARJU (SE/PSE)
Dokumenty źródłowe	Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady „Globalny wymiar Europy: Nowe podejście do finansowania działań zewnętrznych UE” COM(2011) 865 final Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady określającego wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych COM(2011) 842 final Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Przygotowanie wieloletnich ram finansowych dotyczących finansowania współpracy UE z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajami i terytoriami zamorskimi na lata 2014–2020 (11. Europejski Fundusz Rozwoju)” COM(2011) 837 final Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) COM(2011) 838 final Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa COM(2011) 839 final Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju COM(2011) 840 final Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi COM(2011) 843 final Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie COM(2011) 844 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Przyjmuje z zadowoleniem nowe instrumenty finansowe w ramach polityki na rzecz rozwoju, które mają na celu ułatwienie dialogu politycznego i wykorzystanie środków, w duchu całościowej strategii zawartej w „Programie działań na rzecz zmian”⁽¹⁾ i w proponowanych wieloletnich ramach finansowych. Komitet przyjmuje z zadowoleniem propozycję Komisji Europejskiej, by zwiększyć przyznane na ten cel środki, które tym samym będą wynosiły 70 mld EUR, czyli prawie 7 % całkowitego budżetu UE.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian, COM(2011) 637 final.

2. Przyjmuje z zadowoleniem wspólnie zaprezentowany pakiet „Globalny wymiar Europy”⁽²⁾, który może przyczynić się do zapewnienia, w stopniu większym niż dotychczas, całościowej perspektywy oraz spójnej polityki rozwojowej. Komitet zgadza się z tym, że większe nakłady powinny zostać przekazane na obszar „stosunków zewnętrznych”, w którym UE jako jeden z uczestników wnosi wyraźną wartość dodaną. Z tego powodu Komitet ubolewa nad tym, że Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) nie jest objęty wieloletnimi ramami finansowymi UE. Ponad 34 mld EUR wydatkowane jest poprzez Europejski Fundusz Rozwoju, środki te nie są jednak ujęte w budżecie. EFR powinien podlegać tym samym wymogom w zakresie otwartości, skuteczności i sprawozdawczości co inne instrumenty finansowe w ramach pakietu „Globalny wymiar Europy”.

⁽²⁾ „Globalny wymiar Europy”, lub „Europa w świecie” obejmuje COM(2011) 865, COM(2011) 842, COM(2011) 837, COM(2011) 838, COM(2011) 839, COM(2011) 840, COM(2011) 843, COM(2011) 844.

3. Stwierdza, że uaktualnienie ram unijnego wsparcia i uproszczenie regulacji prawnych dotyczących instrumentów planowania i wdrażania jest pozytywnie postrzegane przez władze lokalne i regionalne, a w szczególności przez te władze, które pomimo niewielkich środków administracyjnych chciałyby przyczynić się do współpracy na rzecz rozwoju. Uproszczenie i doprecyzowanie instrumentów było bezwzględnie konieczne. KR docenia fakt, że wyniki konsultacji z Komisją zostały uwzględnione.

4. Zauważa, że uproszczenie przepisów, zmniejszenie kosztów dla uczestników oraz przyspieszenie procedur przydzielania zamówień i dotacji, to długo oczekiwane ulepszenia. Zwiększona elastyczność i szybsze dopasowanie się, a także dokonywanie przeglądu w niezbędnych przypadkach, prawdopodobnie stworzy także warunki dla skuteczniejszego wykorzystywania środków.

5. Pragnie zwrócić uwagę na rolę władz lokalnych i regionalnych jako uczestników działań UE na rzecz rozwoju, a także na rolę, jaką władze te odgrywają w ramach działań na rzecz decentralizacji i pogłębienia demokracji w poszczególnych państwach członkowskich, jak również w bezpośredniej międzynarodowej współpracy transgranicznej pomiędzy uczestnikami na szczeblu niższym niż krajowy. Podkreśla także, iż należy uwzględnić szczególny przypadek regionów najbardziej oddalonych, które dzięki swojej sytuacji geostrategicznej pełnią rolę aktywnych granic UE i jej platform na całym świecie. Mogą one ułatwić zwiększenie skuteczności europejskiej polityki na rzecz rozwoju, zgodnie z zapisami opinii CDR 408/2010 i CDR 364/2011.

6. Wskazuje na fakt, że wskutek urbanizacji władze lokalne i regionalne stają w obliczu wielkich wyzwań: zmuszone są rozwijać własny potencjał, poprawiać efektywność, wprowadzać stabilne i przejrzyste systemy administracji, tak aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom społeczeństwa. Potrzebują do tego wiedzy i doświadczenia innych gmin. W różne formy partnerstw na szczeblu gmin lub regionów często zaangażowanych jest wiele różnorodnych podmiotów. Wykazano, że współpraca, zwłaszcza w pogłębionej formie, jaką są partnerstwa publiczno-publiczne, ale także publiczno-prywatne, niewiele kosztuje, jednak przynosi konkretne i trwałe rezultaty, m.in. dlatego że jest nakierowana na wzmocnienie istniejących struktur, wraz z ich ustawowymi zadaniami i kompetencjami, a także dzięki zwiększaniu potencjału personelu, który już pracuje w organach władz lokalnych i regionalnych. Dlatego we wniosku Komisji dotyczącym finansowania działań zewnętrznych „Globalny wymiar Europy” powinno się określić odpowiednie warunki umożliwiające zwiększenie udziału i współpracy władz lokalnych i regionalnych, takie jak np. ograniczenie wymogu współfinansowania albo nawet jego zniesienie. Decentralizacja jest tendencją pożądaną, ponieważ prowadzi do zwiększenia roli władz lokalnych i regionalnych – na całym świecie.

7. Zauważa, że określając w ramach współpracy na rzecz rozwoju wsparcie dla „organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych” zasadnie i wyraźnie uznano rolę tych podmiotów. Komitet Regionów postuluje jednak, by zapewniono możliwości wspierania organów administracji szczebla lokalnego i regionalnego oraz świadczonych przez nie usług użyteczności publicznej także w ramach innych programów tematycznych i geograficznych. Wsparcie dla władz lokalnych

i regionalnych oraz ich zaangażowanie w zakresie rozwoju społeczeństwa to zadanie *horyzontalne*, którego nie powinno się ograniczać do zaledwie jednej niewielkiej części jednego z instrumentów.

8. Uważa, że także w ramach programu tematycznego „Migracja i azyl” należy usilnie zachęcać władze lokalne i regionalne do uczestnictwa, a tym samym do korzystania z finansowania. Powinno się znacząco poprawić i rozwinąć transgraniczną międzynarodową współpracę między gminami, które przyjmują imigrantów lub osoby ubiegające się o azyl, a gminami, z których osoby te pochodzą. Działania na szczeblu lokalnym są ważne dla opracowywania i udostępniania programów dotyczących przyjmowania i powrotów.

9. Wyraża zadowolenie z powodu tego, że międzynarodowa zdecentralizowana współpraca na rzecz rozwoju zyskuje coraz większe uznanie i coraz częściej zwraca się na nią uwagę – nie tylko w komunikatach Komisji, lecz także w innych kontekstach międzynarodowych w ciągu ostatnich lat ⁽³⁾. Nie można zapominać, jak wielką rolę odgrywają władze lokalne i regionalne w trwałym rozwoju społeczeństwa oraz ustanawianiu związków pomiędzy obywatelami i administracją różnych szczebli.

10. Uważa, że w ramach wsparcia budżetowego i sektorowego trzeba określić warunki, jakie musi spełnić kraj partnerski, tak by środki na rzecz rozwoju trafiały rzeczywiście i w dostatecznej wysokości do właściwych organów administracji i by umożliwiły zapewnienie potrzebnych i bardzo pożądaných usług na szczeblu lokalnym. Zasoby oraz kompetentny personel nie mogą pozostawać skoncentrowane tylko na szczeblu centralnym, ale powinny być udostępnione właściwym władzom na szczeblu niższym niż krajowy.

11. Podkreśla, że gminy i regiony są wyrazicielem interesów obywateli i pełnią rolę kierowniczą. W ten sposób władze lokalne i regionalne umożliwiają obywatelom konkretne i ugruntowane w życiu codziennym wywieranie wpływu. Ponadto gminy i regiony zapewniają wiele usług użyteczności publicznej. Często to one koordynują współpracę między głównymi podmiotami społecznymi, takimi jak organizacje nienastawione na zys, przedsiębiorstwa prywatne, związki wyznaniowe i wyższe uczelnie, oraz zachęcają je do współdziałania.

12. Zwraca uwagę, że globalne cele rozwojowe ONZ, tak zwane cele milenijne, są istotne nie tylko dla państw członkowskich i ONZ, lecz także dla gmin i regionów. Władze lokalne i regionalne przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju i ich wkład na szczeblu lokalnym i regionalnym jest warunkiem

⁽³⁾ Program „Agenda 21” przyjęty w Rio de Janeiro w 1992 r., milenijne spotkanie na szczycie ONZ w 2000 r., Deklaracja paryska w sprawie skuteczności pomocy z 2005 r., Busan 2011 r., rezolucja Rady Europy nr 251 (2008) w sprawie dyplomacji miast, Forum Współpracy Rozwojowej ONZ w dniu 6 lipca 2012 r.

osiągnięcia celów milenijnych. Należy rozpowszechniać wiedzę o roli, jaką na rzecz lokalnego – oraz globalnego – rozwoju odgrywają uczestnicy regionalni. Na przykład w Holandii i Szwecji realizowane są projekty, w ramach których zwraca się uwagę na wkład gmin w zdrowy i zrównoważony rozwój społeczny, ich odpowiedzialność za ten rozwój oraz na powiązanie tych działań z milenijnymi celami ONZ.

13. Popiera wezwanie zawarte w sprawozdaniu Parlamentu Europejskiego w sprawie przyszłości unijnej polityki rozwoju, by w ramach działań następczych związanych z MCR rok 2015 ogłosić „Europejskim Rokiem Rozwoju”.

14. Przyjmuje z zadowoleniem propozycję Komisji dotyczącą wspólnego, siedmioletniego programu. Komitet wierzy, że może on stworzyć lepsze warunki dla obejmujących wiele aspektów reform społecznych. KR opowiada się za położeniem większego nacisku na wyniki oraz za zastrzeżeniem warunków, jakie proponuje się w instrumentach. Komisja i przedstawiciele państw członkowskich powinni zwrócić uwagę na to, by władze lokalne i regionalne mogły wnieść wkład w proaktywny dialog i wpływać na programowanie odpowiednich instrumentów.

15. Podkreśla, że reformy na rzecz decentralizacji i budowania demokracji to kompleksowe i obejmujące wiele aspektów, a także rewolucyjne procesy, które wymagają gotowości, przewidywalności i długofalowej perspektywy zarówno ze strony podmiotów finansujących, jak i ze strony współpracujących partnerów.

16. Zwraca uwagę, że tworzenie lokalnej odpowiedzialności i promowanie demokracji na najniższym szczeblu wymaga zaufania do systemu politycznego oraz jego przedstawicieli. Zdecentralizowana struktura to skuteczniej działające instytucje z lepszą legitymacją do rządzenia. Ponadto decentralizacja jest najodpowiedniejszym sposobem zbliżenia do siebie rządzących i zarządzanych. Jeśli proces decyzyjny charakteryzuje się otwartością oraz przestrzeganiem zasady pomocniczości, sprzyja to krzewieniu zasad demokracji wśród obywateli, co przyczynia się do tworzenia pluralistycznego i tolerancyjnego społeczeństwa.

17. Uważa, że władze lokalne i regionalne, zarówno w Unii Europejskiej, jak i w krajach partnerskich, mogą – i powinny – odgrywać decydującą rolę w kształtowaniu polityki i strategii na szczeblu, na którym działają. Ponadto mogą one i powinny mieć możliwość wnoszenia takiego wkładu na szczeblu krajowym i międzynarodowym. Jako podmioty zapewniające usługi, władze lokalne i regionalne są również odpowiedzialne za zarządzanie, koordynację i realizację ustalonych priorytetów, np. w dziedzinie opieki zdrowotnej, edukacji i kultury.

18. Stwierdza, że stowarzyszenia krajowe, które reprezentują gminy i regiony, ze względu na swoje zasoby intelektualne mogą odegrać decydującą i wspierającą rolę w procesie wieloaspektowych reform, zwłaszcza w przypadku decentralizacji

i budowania demokracji. Stowarzyszenia gmin i regionów lub ich odpowiedniki mogą wspierać członków takich organizacji poprzez rozwijanie metod i narzędzi, przekazywanie ich skarg oraz reprezentowanie wspólnych interesów, a także poprzez koordynowanie działalności różnych podmiotów finansujących w danej dziedzinie. Należy wykorzystać doświadczenie zebrane przez te stowarzyszenia, aby wzmocnić demokrację na szczeblu lokalnym i regionalnym w ramach współpracy na rzecz rozwoju. Wzywa zatem UE, jej państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do wspierania roli, którą krajowe stowarzyszenia gminne i regionalne mogą odgrywać w krajach partnerskich.

19. Wskazuje na fakt, że władze lokalne i regionalne mają doświadczenie w tych sektorach, które są niezbędne dla zrównoważonego rozwoju pod względem gospodarczym, społecznym i środowiskowym. Godnym odnotowania jest ich doświadczenie dotyczące działań praktycznych i kontroli politycznej w zakresie np. zdrowia publicznego, edukacji, gospodarowania odpadami i gospodarki wodnej, przedsiębiorczości lokalnej oraz warunków do zakładania małych i średnich przedsiębiorstw, transportu i infrastruktury, środowiska i zasobów naturalnych oraz rolnictwa, a także w odniesieniu do odpowiedzialności w ogólnym sensie i ochrony rzeczywistej demokracji oraz szacunku dla praw człowieka. Ta wiedza specjalistyczna jest możliwa do wykorzystania i można ją łatwo uzyskać bezpośrednio od władz lokalnych i regionalnych lub ich stowarzyszeń krajowych, europejskich lub światowych oraz od Komitetu Regionów.

20. Odnotowuje, że Komisja Europejska wezwała w 2008 r. do opracowania całościowego podejścia do władz lokalnych jako podmiotów rozwoju na szczeblu światowym, europejskim i krajowym, proponując trzy narzędzia pod egidą Komitetu Regionów ze względu na to, że dzięki tej instytucji głos władz lokalnych może zostać wysłuchany na szczeblu europejskim. Przypomina, że zrealizowano już projekt „Atlasu współpracy zdecentralizowanej”, ukazujący działania i najlepsze rozwiązania, który jest internetową platformą wymiany informacji przydatną do powiązania umiejętności i zdolności z zapotrzebowaniem na nie, oraz projekt konferencji na temat współpracy zdecentralizowanej na rzecz dialogu politycznego. W działaniach tych uczestniczyła Komisja Europejska oraz główne sieci władz lokalnych i regionalnych na szczeblu UE i krajów partnerskich, takie jak działająca w ramach Rady Gmin i Regionów Europy (CEMR) grupa robocza PLATFORMA. Wzywa władze lokalne i regionalne oraz ich organizacje przedstawicielskie w krajach partnerskich do dalszego wykorzystywania tych instrumentów w celu osiągnięcia większej spójności i zwiększonej efektywności udzielania pomocy.

21. Zauważa, że w wyniku zorganizowanego dialogu przeprowadzanego od marca 2010 r. do maja 2011 r. pomiędzy instytucjami UE, przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz przedstawicielami władz lokalnych i regionalnych i dotyczącego współpracy na rzecz rozwoju Komisja proponuje ustanowienie stałego forum wysokiego szczebla zajmującego się zagadnieniami dotyczącymi rozwoju. Komitet przyjmuje tę inicjatywę z zadowoleniem i ma nadzieję, że nadal będzie pełnił swoją rolę instytucjonalną, gdyż uważa, że sformalizowane forum przyczyni się do zinstytucjonalizowania dialogu

i jego ulepszenia pod kątem merytorycznym przy jednoczesnym umożliwieniu systematycznej debaty dotyczącej zagadnień związanych z rozwojem, włączając w to regularne uzupełnianie informacji, ocenę oraz wymianę doświadczeń. Komitet przyjmuje także z zadowoleniem zapowiedziane komunikaty w sprawie roli organizacji pozarządowych oraz władz lokalnych i regionalnych we współpracy na rzecz rozwoju, które będą stanowić formalną podstawę kontynuowania i rozwijania współpracy tych struktur z Komisją. Istotne znaczenie tej współpracy podkreślono przy okazji organizowanej dwa razy w roku konferencji na temat współpracy zdecentralizowanej, a także w ramach dialogu zorganizowanego.

Stanowisko w sprawie Europejskiego Instrumentu na rzecz Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR)

22. Odnotowuje, że w ramach instrumentu tematycznego na rzecz demokracji i praw człowieka proponuje się prawie 35 % wzrost nakładów w stosunku do obecnie trwającego programu, co jednak wciąż stanowi jedynie marginalną część (około 2 %) pomocy rozwojowej UE. Komitet wyraża ubolewanie z powodu tego, że ten horyzontalny instrument nie otrzymuje więcej środków, mając na uwadze to, że jest on możliwy do zastosowania we wszystkich regionach geograficznych, na różnych etapach rozwoju, a także dotyczy zasadniczych kwestii takich jak podstawowe prawa człowieka oraz wsparcie i konsolidacja reform demokratycznych.

23. Podkreśla, że demokracja i prawa człowieka są wartościami uniwersalnymi dla UE i Narodów Zjednoczonych. Wartości te są atutem i siłą. W wielu społeczeństwach bronią ich funkcjonujący system prawny, społeczeństwo obywatelskie, media oraz inne podmioty.

24. Jest zdania, że prawa człowieka należy wspierać i poświęcać im więcej uwagi na wszystkich szczeblach społecznych i dlatego uważa, że przedmiotowy dokument podkreśla rolę władz lokalnych i regionalnych w budowaniu instytucji publicznych.

25. Uważa, że najbliższy obywatelom szczebel sprawowania rządów to także ten, na którym decyzje podjęte na szczeblu krajowym można wdrożyć na poziomie lokalnym w sposób dostosowany do miejscowej sytuacji i warunków, tak by przeciwdziałać ewentualnemu niekorzystnemu wpływowi na prawa mieszkańców, np. w zakresie języka czy tożsamości etnicznej. Władze lokalne i regionalne są również najbardziej odpowiednimi podmiotami do organizowania i koordynowania środków na rzecz podnoszenia świadomości lokalnych grup społecznych, takich jak młodzież lub kobiety, na temat przysługujących im praw człowieka oraz możliwości korzystania z nich.

Uwagi w sprawie Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju ze wsparciem dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz władz lokalnych (w ramach DCI)

26. Pragnie oczywiście – podobnie jak władze lokalne, które reprezentuje – aktywnie przyczyniać się do realizacji wniosku

Komisji odnośnie do dalszego wzmacniania jej dialogu i współpracy ze społeczeństwem obywatelskim oraz władzami lokalnymi i regionalnymi, poprzez narzędzia opracowane wspólnie z Komisją Europejską i głównymi sieciami władz lokalnych i regionalnych na szczeblu UE i krajów partnerskich oraz za pośrednictwem nowego stałego forum wysokiego szczebla na rzecz rozwoju.

27. Przyjmuje z zadowoleniem fakt, że władze lokalne i regionalne będą mogły w dalszym ciągu zachować środki finansowe na współpracę na rzecz rozwoju, ale chce jednocześnie podkreślić, że wyraźne rozróżnienie pomiędzy społeczeństwem obywatelskim a władzami lokalnymi i regionalnymi byłoby pomocne, zarówno jeśli chodzi o politykę, instrumenty, jak i samo finansowanie.

28. Zachęca do tego, aby w ramach instrumentów finansowych dotyczących współpracy na rzecz rozwoju organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych (NSA-LA) – zwiększyć środki dla władz lokalnych i regionalnych. Obecnie trwający program zaowocował nierównym podziałem środków pomiędzy organizacjami społeczeństwa obywatelskiego a władzami lokalnymi i regionalnymi. Dzięki przyznaniu władzom lokalnym i regionalnym przynajmniej 25 % środków finansowych, w stosunku do obecnych 15 %, można będzie lepiej wykorzystać ich uzasadnioną rolę oraz doświadczenie.

29. Uważa, że władze lokalne i regionalne mogą zapewnić długotrwały demokratyczny rozwój i powinny otrzymywać wystarczające środki, aby równoważyć dobrze zabezpieczone finansowo inicjatywy krajowych lub międzynarodowych organizacji non-profit. Władze lokalne i regionalne w krajach partnerskich są niezbędne do koordynowania inicjatyw i działań różnych uczestników oraz dopilnowywania tego, aby pozostawały one w zgodzie z wypracowanym i politycznie ukształtowanym modelem lokalnej i regionalnej polityki na rzecz rozwoju, przynajmniej w stopniu, w jakim inicjatywy i działania dotyczą świadczenia usług publicznych.

30. Wskazuje na fakt, że władze lokalne i regionalne mają nieocenioną wiedzę i doświadczenie w pracy na rzecz rozwoju z uwzględnieniem administracji lokalnej i regionalnej, tworzeniu systemów i platform dialogu politycznego, pogłębionej i rozszerzonej pracy partii politycznych oraz w tworzeniu warunków dla uczestnictwa obywateli i dialogu obywatelskiego – innymi słowy – w budowaniu pogłębionej i zrównoważonej demokracji.

31. Zauważa, że wiele jednostek władz lokalnych i regionalnych w Unii Europejskiej ma wieloletnią demokratyczną tradycję, ale kilka państw członkowskich to demokracje młode i kruche. Dlatego należy uwzględnić różne doświadczenia i perspektywy władz lokalnych i regionalnych w Unii Europejskiej we wspólnych działaniach UE i krajów partnerskich na rzecz rozwoju z pożytkiem dla reform w krajach partnerskich lub ustanawiania instytucji publicznych. Przy tym szczególnie

uwagę należy zwrócić na samorząd lokalny, który jest najbliższym szczeblem administracyjnym dla wszystkich obywateli, a także wesprzeć i wzmocnić społeczeństwo obywatelskie, które stanowi podstawę każdej demokracji.

32. Podkreśla, że głównym czynnikiem, który umożliwia przeprowadzenie reform mających na celu decentralizację oraz wprowadzenie dobrego sprawowania rządów społecznych, jest wsparcie polityków bezpośrednio wybieranych do władz lokalnych i regionalnych oraz etatowych urzędników w krajach partnerskich – skuteczne sprawowanie rządów społecznych powinno być zarówno *środkiem*, jak i *celem* wysiłków zmierzających ku rozwojowi UE.

33. Uważa, że pogłębienie demokracji i poprawa usług lokalnych wymagają zaangażowania i chęci wprowadzenia zmian systemowych na wszystkich poziomach *jednocześnie*. Zaangażowanie polityczne, uwolnienie środków, podział władzy oraz decentralizacja wymagają uzgodnienia na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym. Krajowy system prawny i finansowy, który umożliwia egzekwowanie odpowiedzialności, stwarza na poziomie lokalnym i regionalnym warunki do wprowadzania ulepszeń oraz własności lokalnej służącej rozwojowi przedsiębiorczości.

Stanowisko w sprawie Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ENI)

34. Przyjmuje z zadowoleniem proponowany Europejski Instrument Sąsiedztwa, gdyż uważa, że odpowiada on w dużym stopniu przeglądowi, jakiemu należy poddać obecnie obowiązujący instrument. Komitet chciałby jednak zaproponować kilka zmian, aby dodatkowo zwiększyć skuteczność oraz wzmocnić wsparcie sąsiedzkie.

35. Proponuje – z myślą o urzeczywistnieniu założenia UE dotyczącego budowania pogłębionej i stabilnej demokracji – dodanie konkretnych uwag, aby położyć większy nacisk na decentralizację i demokrację lokalną przy jednoczesnym rozwijaniu potencjału świadczenia publicznych usług gminnych i regionalnych.

36. Wzywa Komisję, by w ramach tego instrumentu przeznaczyła środki na programy wspierające budowanie demokracji i decentralizację na szczeblu regionalnym i lokalnym. Należy zwrócić uwagę na to, że beneficjentami dotacji oraz partnerami przy współpracy zdecydowanie powinny być władze lokalne i regionalne.

37. Wzywa Komisję, aby jasno zaznaczyła, że współpraca transgraniczna, włącznie ze współpracą pomiędzy kilkoma krajami, nie jest ograniczona wyłącznie do tych państw, które graniczą ze sobą geograficznie, ale obejmuje wszystkie państwa członkowskie UE, jej regiony oraz miasta – niezależnie od ich geograficznej bliskości. Istotne jest transgraniczne przekazywanie doświadczenia, wiedzy i przykładów dobrych metod

działania, niezależnie od faktycznej odległości, a w odniesieniu do obszarów najbardziej oddalonych konieczne jest zlikwidowanie ograniczonego do 150 km kryterium kwalifikowalności geograficznej do Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa.

38. Zwraca uwagę, że wymóg współfinansowania przy wdrażaniu inicjatyw w ramach polityki sąsiedzkiej w pewnych przypadkach jest przeszkodą dla uczestnictwa władz lokalnych i regionalnych. W niektórych państwach współfinansowanie stoi w sprzeczności z prawem krajowym, które nie przewiduje udziału władz szczebla niższego niż krajowy we współpracy na rzecz rozwoju.

39. Zachęca Komisję do tego, aby w rozporządzeniu skupiła się w jeszcze większym stopniu na instytucjonalnej współpracy partnerskiej i instrumencie TAIEEX⁽⁴⁾ oraz aby gruntownie przeanalizowała, jak w dalszym ciągu można taką współpracę stymulować. Faktem jest, że niewiele ministerstw odpowiedzialnych za administrację lokalną i regionalną jest zainteresowanych lub ma możliwość zaproponowania tego typu współpracy partnerskiej lub instrumentu TAIEEX.

40. Podkreśla, że zauważana i coraz bardziej doceniana rola, jaką przypisuje się władzom lokalnym i regionalnym oraz społeczeństwu obywatelskiemu i współpracy między nimi w momencie, gdy kraje przeobrażają się z systemu jednopartyjnego i dyktatur w demokrację, jest ważna i wnosi wartość dodaną, która zasługuje na nadanie jej jak największego znaczenia w polityce sąsiedzkiej UE oraz w zarządzaniu modelami finansowymi.

41. Zauważa, że w ramach pracy Komitetu ma miejsce konkretna, intensywna wymiana i współpraca, taka jak na przykład partnerstwo wschodnie (CORLEAP) oraz ARLEM, gdzie między innymi zwraca się uwagę na cele i założenia UE zawarte w „Globalnym wymiarze Europy” i „Programie działań na rzecz zmian” także poza granicami Unii.

Uwagi w sprawie Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA)

42. Wskazuje, że poprzez opinie, warsztaty, grupy robocze i programy dla administracji gminnej (instrument na rzecz administracji lokalnej ang. *Local Administration Facility* – LAF) itp. Komitet pracował nad rozwijaniem wdrażania środków przedakcesyjnych. Zgadza się całkowicie z podejściem zakładającym większe ukierunkowanie wsparcia w ramach IPA na wyniki, zwiększenie jego elastyczności i dostosowanie do potrzeb.

43. Odnotowuje, że UE chce zapewnić skuteczniejsze przekazywanie dotacji oraz zwiększyć skuteczność dotacji na rzecz rozwoju dzięki partnerskiemu i wielopoziomowemu podejściu. Komitet popiera te dążenia w konkretny sposób, na przykład poprzez konferencje parlamentarne („Assises”) i poprzez

⁽⁴⁾ TAIEEX – „Instrument Pomocy Technicznej i Wymiany Informacji”, instrument wspierający kraje partnerskie w przystosowaniu się do prawodawstwa unijnego.

tworzenie atlasu zdecentralizowanej współpracy na rzecz rozwoju. Wspólną odpowiedzią Komitetu i Komisji na program na rzecz administracji gminnej są wizyty studyjne dla polityków i urzędników z krajów kandydujących oraz potencjalnie kandydujących.

44. Zachęca Komisję, aby w większym stopniu umożliwiała i wspierała wymianę doświadczeń pomiędzy władzami lokalnymi i regionalnymi i nie pozwalała zdominować tej wymiany w krajach członkowskich przez przede wszystkim administrację centralną.

45. Zauważa, że wieloletnia współpraca z władzami lokalnymi i regionalnymi w krajach objętych procesem rozszerzenia i polityką sąsiedztwa staje się coraz bardziej profesjonalna. Pragnie podkreślić znaczenie tego, by instrumenty finansowe w dalszym ciągu zachęcały do tego rodzaju rozwoju i umożliwiały jego intensyfikację.

46. Życzyłby sobie, zwłaszcza w krajach objętych procesem rozszerzenia i polityką sąsiedztwa, wyraźniejszego powiązania pomiędzy przydzielaniem dotacji a rzeczywistymi wynikami w procesie wdrażania dzięki wykorzystaniu odpowiednich narzędzi i wskaźników, z uwzględnieniem decentralizacji, wielopoziomowego sprawowania rządów, a także wpływu władz lokalnych i regionalnych na właściwe szczeble podejmowania decyzji.

47. Wzywa Komisję do zapewnienia środków przewidzianych specjalnie na zwiększanie potencjału władz lokalnych i regionalnych i ich rozwój w krajach objętych procesem rozszerzenia przy jednoczesnym ułatwianiu zwiększania wiedzy i umiejętności. Zamiast postrzegać i rozumieć rolę władz lokalnych i regionalnych jako pasywnych beneficjentów pomocy, należałoby nadać im rolę aktywnych graczy mających dobre rozeznanie w potrzebach, warunkach i realistycznych celach.

48. Uważa, że dzięki aktywniejszym próbom wychodzenia naprzeciw potrzebom rozwoju potencjału, jakie m.in. niesie ze sobą wzmoczone uczestnictwo we wdrażaniu IPA, ofiarowuje się władzom lokalnym i regionalnym możliwość nauki poprzez praktyczną pracę jeszcze przed rzeczywistym członkostwem w UE. Środki mogą być wykorzystane na przykład na stymulowanie i wspieranie tych podmiotów przy rozwijaniu pomysłów na projekty. Wiele krajów ma dobre doświadczenia w zakresie zdecentralizowanego wdrażania środków IPA.

49. Zwraca uwagę, że jednym z wyzwań przy wdrażaniu środków IPA jest m.in. korupcja i dlatego też w tym obszarze należy zapewnić wsparcie na wszystkich szczeblach – lokalnym, regionalnym i krajowym. Ciągły oraz rygorystyczny system monitorowania, a także wsparcie dla „podmiotów kontrolujących”, takich jak organizacje społeczeństwa obywatelskiego, media, a także władze lokalne i regionalne, to podstawa niezbędnego wglądu i możliwości egzekwowania odpowiedzialności.

50. Jest zdania, że poprzez lepsze zintegrowanie środków IPA w bieżących, lokalnych i regionalnych działaniach na rzecz rozwoju wzmacnia się podstawy zrównoważonego sprawowania rządów na różnych szczeblach, a także skuteczniejszą decentralizację. Dzięki włączeniu władz lokalnych i regionalnych w tworzenie programów i projektów, podejmowanie decyzji, wdrażanie, monitorowanie i kontrolę tworzone są podstawy przyszłej pracy na rzecz rozwoju nawet bez zewnętrznego finansowania.

51. Wskazuje, że wiele krajów Bałkanów Zachodnich przechodzi głębokie reformy społeczne, w przypadku których większe zaangażowanie ze strony władz lokalnych i regionalnych mogłoby skonsolidować i przyspieszyć te reformy w jeszcze większym stopniu. Na szczeblu lokalnym i regionalnym brakuje w wielu przypadkach wystarczających zasobów administracyjnych, finansowych i ludzkich, aby móc obsłużyć IPA. Środki i zasoby pozostają na szczeblu centralnym, co dodatkowo wzmacnia już scentralizowany system i opóźnia włączenie się mniejszości, a także lokalnych i regionalnych podmiotów polityki.

52. Zauważa, że reformy w zakresie decentralizacji są zbyt często wstrzymywane z powodu niskiego potencjału na poziomie lokalnym i regionalnym, gdzie wymusza się jedynie decentralizację odpowiedzialności, ale której nie towarzyszy proces decentralizacji finansowej. UE dzięki zarządzaniu IPA może przyspieszyć niezbędne działania równoległe tak, aby utrzymać równowagę pomiędzy uprawnieniami a środkami.

Uwagi w sprawie Instrumentu Partnerstwa (IP)

53. Stwierdza, że Instrument Partnerstwa obejmuje między innymi kraje takie jak Chiny, Brazylia, RPA, Rosja i ma na celu przede wszystkim zachęcanie do rozwijania handlu i kontaktów pomiędzy tymi krajami a UE. Instrument ten koncentruje się na obszarach takich jak klimat, środowisko i wymiana handlowa.

54. Zwraca uwagę na fakt, że oparcie statystyk krajowych na DNB na mieszkańca oraz średniej krajowej powoduje, że nie wykazują one obszarów słabo rozwiniętych. Regiony o niektórych warunkach, które znajdują się w państwach dobrze rozwijających się, nie mogą ubiegać się o wsparcie z innych źródeł niż Instrument Partnerstwa. W związku z tym Komitet proponuje, by zwrócić uwagę na różnice regionalne, takie jak rozkład dystrybucji dochodu czy wskaźnik ubóstwa w ujęciu regionalnym. Komisja powinna prowadzić z państwami, których ten problem dotyczy, dialog na temat znaczenia wszechstronnego i ogólnego rozwoju i nakładać wymagania dotyczące poprawy spójności regionalnej, aby kraj mógł ubiegać się o wsparcie finansowe UE.

55. Przypomina, że instrument ten powinno się także wykorzystać do zbudowania systemów zabezpieczenia społecznego, ogólnego zreformowania sektora opieki społecznej oraz przekazania środków w celu wzmocnienia instytucji publicznych na poziomie lokalnym i regionalnym i do zapewnienia, by instrument ten służył rozwijaniu partnerstwa i wspieraniu demokratycznego rozwoju w tych krajach.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

COM(2011) 838 final

Artykuł 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 2	Artykuł 2
1. Pomoc na podstawie niniejszego rozporządzenia ma służyć osiągnięciu szczegółowych celów, wedle potrzeb każdego z krajów beneficjentów oraz zgodnie z ich indywidualnymi harmonogramami przystąpienia:	1. Pomoc na podstawie niniejszego rozporządzenia ma służyć osiągnięciu szczegółowych celów, wedle potrzeb każdego z krajów beneficjentów <u>na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym</u> oraz zgodnie z ich indywidualnymi harmonogramami przystąpienia:
a) Pomoc w reformach politycznych, między innymi:	a) Pomoc w reformach politycznych, między innymi:
i) umacnianie instytucji demokratycznych i państwa prawnego, w tym jego urzeczywistnianie;	i) umacnianie instytucji demokratycznych i państwa prawnego, w tym jego urzeczywistnianie;
ii) propagowanie i ochrona praw człowieka i podstawowych wolności, większego poszanowania praw mniejszości, równości płci, niedyskryminacji i wolności prasy, jak również wspieranie dobrych stosunków sąsiedzkich;	ii) propagowanie i ochrona praw człowieka i podstawowych wolności, większego poszanowania praw mniejszości, równości płci, niedyskryminacji i wolności prasy, jak również wspieranie dobrych stosunków sąsiedzkich;
iii) walka z korupcją i przestępczością zorganizowaną;	iii) walka z korupcją i przestępczością zorganizowaną;
iv) reforma administracji publicznej oraz zaprowadzenie dobrych rządów;	iv) reforma administracji publicznej oraz zaprowadzenie dobrych rządów, <u>w tym budowanie potencjału na wszystkich szczeblach</u> ;
v) rozwój społeczeństwa obywatelskiego i dialogu społecznego;	v) rozwój społeczeństwa obywatelskiego i dialogu społecznego;
vi) pojednanie, działania na rzecz pokoju i budowy zaufania.	vi) pojednanie, działania na rzecz pokoju i budowy zaufania.
...	

Uzasadnienie

Kwestia budowania potencjału demokratycznego ma szczególne znaczenie na szczeblu lokalnym i regionalnym, zatem na aspekt ten należy zwrócić szczególną uwagę. Poprawka ta wiąże się z treścią punktu 45 opinii.

Poprawka 2

COM(2011) 839 final

Artykuł 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 4	Artykuł 4
3. Wsparcie unijne udzielane na mocy niniejszego rozporządzenia jest z zasady współfinansowane przez kraje partnerskie z funduszy publicznych, wkładu beneficjentów lub z innych źródeł. Ta sama zasada ma zastosowanie do współpracy z Federacją Rosyjską, zwłaszcza w odniesieniu do programów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c). W odpowiednio uzasadnionych przypadkach oraz w przypadku, gdy zachodzi konieczność wsparcia rozwoju społeczeństwa obywatelskiego i podmiotów niepublicznych, wymogi dotyczące współfinansowania mogą zostać uchylone, bez uszczerbku dla zgodności z innymi warunkami określonymi w rozporządzeniu finansowym.	3. Wsparcie unijne udzielane na mocy niniejszego rozporządzenia jest z zasady współfinansowane przez kraje partnerskie z funduszy publicznych, wkładu beneficjentów lub z innych źródeł. Ta sama zasada ma zastosowanie do współpracy z Federacją Rosyjską, zwłaszcza w odniesieniu do programów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c). W odpowiednio uzasadnionych przypadkach oraz w przypadku, gdy zachodzi konieczność wsparcia rozwoju społeczeństwa obywatelskiego i podmiotów niepublicznych <u>lub w celu ułatwienia udziału władz lokalnych lub regionalnych krajów partnerskich w projektach, których celem jest budowanie demokracji na szczeblu lokalnym lub regionalnym</u> , wymogi dotyczące współfinansowania mogą zostać uchylone, bez uszczerbku dla zgodności z innymi warunkami określonymi w rozporządzeniu finansowym.

Uzasadnienie

W niektórych przypadkach wymóg współfinansowania może sprawiać, że władze lokalne i regionalne w krajach partnerskich (które powinny być głównymi beneficjentami tych programów) nie będą w stanie realizować realnych i użytecznych projektów. Ponieważ budowanie demokracji na szczeblu lokalnym jest jednym z priorytetów programu, powinien to być również jeden z powodów, dla których w pewnych okolicznościach możliwe jest odstępstwo od wymogu współfinansowania.

Poprawka 3

COM(2011) 840 final

Artykuł 8

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 8	Artykuł 8
1. Celem programu dotyczącego organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych w zakresie rozwoju jest finansowanie inicjatyw w dziedzinie rozwoju, podejmowanych przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego i władze lokalne z krajów partnerskich, Unii, krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących lub na rzecz tych organizacji i władz.	1. Celem programu dotyczącego organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych <u>lub regionalnych</u> w zakresie rozwoju jest finansowanie inicjatyw w dziedzinie rozwoju, podejmowanych przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego i władze lokalne <u>lub regionalne</u> z krajów partnerskich, Unii, krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących lub na rzecz tych organizacji i władz. <u>W tych działaniach uwzględnia się różne struktury i role pełnione z jednej strony przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego, zaś z drugiej – przez władze lokalne i regionalne.</u>
2. Opis szczegółowych obszarów działań, wspieranych w ramach unijnej pomocy na podstawie niniejszego artykułu, oraz orientacyjny wykaz rodzajów organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych znajduje się w załączniku V.	2. Opis szczegółowych obszarów działań, wspieranych w ramach unijnej pomocy na podstawie niniejszego artykułu, oraz orientacyjny wykaz rodzajów organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych <u>i regionalnych</u> znajduje się w załączniku V.

Uzasadnienie

Ważne jest podkreślenie, że ten program powinien również dopuszczać współpracę z władzami „regionalnymi” z krajów partnerskich, kandydujących lub potencjalnych krajów kandydujących. Jednocześnie należy zaznaczyć, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego i władze lokalne lub regionalne często mogą mieć do odegrania różne role w specyficznym kontekście danego kraju lub danego projektu. Poprawka wiąże się z treścią punktu 25 uwag ogólnych w opinii Komitetu Regionów.

Poprawka 4

COM(2011) 838 final

Artykuł 14

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 14	Artykuł 14
1. Finansowa kwota referencyjna na potrzeby wdrażania niniejszego rozporządzenia w okresie 2014–2020 wynosi 14 110 100 000 EUR (wg cen bieżących). Na programy współpracy transgranicznej między krajami beneficjentami a państwami członkowskimi UE przeznaczają się maksymalnie 3 % kwoty referencyjnej.	1. Finansowa kwota referencyjna na potrzeby wdrażania niniejszego rozporządzenia w okresie 2014–2020 wynosi 14 110 100 000 EUR (wg cen bieżących). Na programy współpracy transgranicznej między krajami beneficjentami a państwami członkowskimi UE przeznaczają się maksymalnie 3 % kwoty referencyjnej, <u>włączając w to wsparcie dla budowania potencjału na szczeblu lokalnym i regionalnym.</u>
2. Roczne środki zatwierdza władza budżetowa w ramach limitów określonych w wieloletnich ramach finansowych.	2. Roczne środki zatwierdza władza budżetowa w ramach limitów określonych w wieloletnich ramach finansowych.
3. Jak określono to w art. 13 ust. 2 rozporządzenia ustanawiającego program „Erasmus dla wszystkich”, w celu promowania międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego orientacyjna kwota w wysokości 1 812 100 000 EUR z różnych instrumentów zewnętrznych (Instrument Finansowania Współpracy na rzecz	3. Jak określono to w art. 13 ust. 2 rozporządzenia ustanawiającego program „Erasmus dla wszystkich”, w celu promowania międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego orientacyjna kwota w wysokości 1 812 100 000 EUR z różnych instrumentów zewnętrznych (Instrument Finansowania Współpracy na rzecz

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Rozwoju, Europejski Instrument Sąsiedztwa, Instrument Pomocy Przedakcesyjnej, Instrument Partnerstwa oraz Europejski Fundusz Rozwoju) zostanie przydzielona na działania związane z mobilnością edukacyjną do i z państw nienależących do UE oraz na współpracę i dialog polityczny z organami/institucjami/organizacjami z tych państw. Do wykorzystania tych funduszy będą miały zastosowanie przepisy rozporządzenia ustanawiającego program „Erasmus dla wszystkich”.	Rozwoju, Europejski Instrument Sąsiedztwa, Instrument Pomocy Przedakcesyjnej, Instrument Partnerstwa oraz Europejski Fundusz Rozwoju) zostanie przydzielona na działania związane z mobilnością edukacyjną do i z państw nienależących do UE oraz na współpracę i dialog polityczny z organami/institucjami/organizacjami z tych państw. Do wykorzystania tych funduszy będą miały zastosowanie przepisy rozporządzenia ustanawiającego program „Erasmus dla wszystkich”.
Fundusze zostaną udostępnione w ramach 2 wieloletnich alokacji obejmujących odpowiednio tylko trzy pierwsze 4 lata i pozostałe 3 lata. Fundusze te zostaną odzwierciedlone w wieloletnim orientacyjnym programowaniu tych instrumentów, zgodnie z ustalonymi potrzebami i priorytetami poszczególnych krajów. Alokacje te mogą zostać zmienione w przypadku istotnych nieprzewidzianych okoliczności lub poważnych zmian politycznych zgodnie z priorytetami zewnętrznymi UE.	Fundusze zostaną udostępnione w ramach 2 wieloletnich alokacji obejmujących odpowiednio tylko trzy pierwsze 4 lata i pozostałe 3 lata. Fundusze te zostaną odzwierciedlone w wieloletnim orientacyjnym programowaniu tych instrumentów, zgodnie z ustalonymi potrzebami i priorytetami poszczególnych krajów. Alokacje te mogą zostać zmienione w przypadku istotnych nieprzewidzianych okoliczności lub poważnych zmian politycznych zgodnie z priorytetami zewnętrznymi UE.

Uzasadnienie

Poprawka ta wynika z poprzedniej – budowanie potencjału na szczeblu lokalnym i regionalnym powinno być jednym z priorytetów, które znajdują odzwierciedlenie w procesie przyznawania środków pieniężnych (na podstawie punktu 45 uwag ogólnych).

Poprawka 5

COM(2011) 839 final

Artykuł 18

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
Artykuł 18	Artykuł 18
1. Pula środków finansowych dostępna na wdrożenie niniejszego rozporządzenia na lata 2014–2020 wynosi 18 182 300 000 EUR (według cen bieżących). Na programy współpracy transgranicznej, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c), przeznacza się najwyżej 5 % środków z tej puli.	1. Pula środków finansowych dostępna na wdrożenie niniejszego rozporządzenia na lata 2014–2020 wynosi 18 182 300 000 EUR (według cen bieżących). Na programy współpracy transgranicznej, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c), przeznacza się najwyżej 5 % środków z tej puli, <u>włączając w to programy wspierające budowanie demokracji na szczeblu lokalnym i regionalnym.</u>

Uzasadnienie

Budowanie demokracji na szczeblu lokalnym i regionalnym jest istotnym warunkiem wstępnym realizacji wszystkich innych celów wytyczonych na szczeblu państwowym dla tego instrumentu. Z tego względu należałoby przeznaczyć pewną część środków finansowych na projekty w tej dziedzinie. Poprawka wiąże się z treścią punktu 34 opinii.

Bruksela, 9 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Przegląd dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego i otwartych danych”

(2012/C 391/12)

KOMITET REGIONÓW

- Z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą przeglądu dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (ISP) oraz towarzyszący jej komunikat w sprawie otwartych danych, ponieważ mogą one mieć istotne znaczenie dla obywateli, przedsiębiorstw i organów administracji oraz pomóc w tworzeniu miejsc pracy i poprawie jakości usług publicznych.
- Podkreśla znaczenie wspólnych zasad i rozwiązań w zakresie ponownego wykorzystywania i użytkowania informacji sektora publicznego dla zapewnienia takich samych podstawowych warunków działania wszystkim podmiotom na europejskim rynku informacyjnym, co ma zapewnić też większą przejrzystość warunków ponownego wykorzystywania takich informacji oraz usunąć zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne stanowią jedną z głównych grup docelowych, do których skierowane są działania wynikające z agendy cyfrowej, takie jak przegląd dyrektywy w sprawie ISP, i z komunikatu w sprawie otwartych danych, oraz że odgrywają one istotną rolę we wdrażaniu agendy.
- Uważa za niezwykle istotne, aby ponowne wykorzystanie danych sektora publicznego odbywało się zgodnie z przepisami prawa o ochronie prywatności obowiązującymi zarówno w UE, jak i w państwach członkowskich. Wykorzystanie otwartych danych musi również odbywać się zgodnie z przepisami prawa własności intelektualnej osób trzecich. Należy również zagwarantować, by w przypadku łączenia otwartych danych w celu ich komercyjnego ponownego wykorzystywania zapewniona została taka sama jakość ochrony danych i sfery prywatnej, jakiej wymaga się od sektora publicznego w odniesieniu do jego danych.

Sprawozdawca

Anne KARJALAINEN (FI/PSE), członek Rady Miasta Kerava

Dokumenty źródłowe

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego

COM(2011) 877 final

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Otwarte dane: Siła napędowa innowacji, wzrostu gospodarczego oraz przejrzystego zarządzania”

COM(2011) 882 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE**KOMITET REGIONÓW****Wprowadzenie**

1. Z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą przeglądu dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (ISP) oraz towarzyszący jej komunikat w sprawie otwartych danych, ponieważ mogą one mieć istotne znaczenie dla obywateli, przedsiębiorstw i organów administracji oraz pomóc w tworzeniu miejsc pracy i poprawie jakości usług publicznych ⁽¹⁾.

2. Zwraca uwagę, że celem obecnie obowiązującej dyrektywy w sprawie informacji sektora publicznego, przyjętej w 2003 r., było umożliwienie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego w całej Unii do celów komercyjnych poprzez stworzenie warunków ułatwiających ich ponowne wykorzystywanie. Dyrektywa w sprawie ISP zawiera również przepisy dotyczące niedyskryminacji, opłat, umów o wyłączności, przejrzystości, licencji i praktycznych narzędzi umożliwiających wyszukiwanie i ponowne wykorzystywanie dokumentów publicznych. Miasta i regiony są jednocześnie podmiotami i dostawcami.

3. Przypomina, że w komunikacie z 2011 r. w sprawie otwartych danych Komisja zwraca uwagę na to, że pomimo dokonanych postępów wciąż utrzymuje się szereg barier utrudniających wykorzystanie informacji sektora publicznego, barier takich jak niedostrzeganie potencjału ekonomicznego tych danych, brak informacji na temat dostępnych ISP, kwestie techniczne i praktyczne utrudniające ponowne wykorzystywanie.

4. Zwraca uwagę na to, że przegląd dyrektywy stanowi część Europejskiej agendy cyfrowej, będącej z kolei częścią strategii „Europa 2020”, „dzięki której gospodarka UE stanie się inteligentna, zrównoważona i będzie sprzyjać włączeniu społecznemu, co zaowocuje wzrostem zatrudnienia i wydajności oraz większą spójnością społeczną” ⁽²⁾.

5. Podkreśla, że największym wyzwaniem, jakiemu Europa musi stawić czoła w najbliższej przyszłości, jest wypracowanie wzrostu gospodarczego, a jednocześnie promowanie zrównoważonego rozwoju. Są to cele przeciwstawne, które pogodzono w strategii „Europa 2020” dzięki uznaniu zrównoważo-

nego rozwoju za główny priorytet. Zrównoważony rozwój oznacza rozwój wychodzący naprzeciw potrzebom nowoczesnego społeczeństwa, bez kompromisów, których koszt poniosą następne pokolenia. Gospodarka cyfrowa ma największy potencjał do wypracowania zrównoważonego wzrostu ⁽³⁾.

6. Podkreśla znaczenie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego zarówno do celów komercyjnych, jak i niekomercyjnych oraz inwestowania w badania naukowe, aby wesprzeć konkretne działania i rozwój przyszłych zastosowań w celu zwiększenia wartości dziedziny TIK ⁽⁴⁾.

7. Podkreśla znaczenie wspólnych zasad i rozwiązań w zakresie ponownego wykorzystywania i użytkowania informacji sektora publicznego dla zapewnienia takich samych podstawowych warunków działania wszystkim podmiotom na europejskim rynku informacyjnym, co ma zapewnić też większą przejrzystość warunków ponownego wykorzystywania takich informacji oraz usunąć zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego ⁽⁵⁾.

8. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne stanowią jedną z głównych grup docelowych, do których skierowane są działania wynikające z agendy cyfrowej, takie jak przegląd dyrektywy w sprawie ISP, i z komunikatu w sprawie otwartych danych, oraz że odgrywają one istotną rolę we wdrażaniu agendy ⁽⁶⁾.

9. Zwraca uwagę na to, że organy publiczne wytwarzają, gromadzą i przechowują ogromną ilość informacji i treści. Informacje sektora publicznego są ważnym materiałem wyjściowym dla produktów i usług związanych z zasobami cyfrowymi, a znaczny potencjał tych informacji nie był dotychczas przez Unię Europejską w pełni wykorzystywany.

10. Przypomina, że w celu zwiększenia zapotrzebowania na ponowne wykorzystanie ISP konieczne jest dokonanie przeglądu przez organy publiczne i firmy prywatne wszelkich umów o wyłączności oraz wdrożenie zasad wykorzystujących modele udzielania licencji i pobierania opłat w celu ułatwienia

⁽¹⁾ CdR 247/2009.

⁽²⁾ CdR 104/2010.

⁽³⁾ Ibidem.

⁽⁴⁾ CdR 247/2009.

⁽⁵⁾ Ibidem.

⁽⁶⁾ CdR 104/2010.

i optymalizacji ponownego wykorzystywania ISP oraz mimo wszystko zapewnienia finansowania dla przechowywania i aktualizacji dokumentów. Ważne jest również rozważenie, w jaki sposób często już stosowane mechanizmy służące zarządzaniu danymi publicznymi można zorganizować tak, by powstało jak najwięcej wspólnych cech i by można było dzięki temu wykorzystać duży stopień synergii⁽⁷⁾.

11. Wyraża przekonanie, że konieczne jest opracowanie sposobu obiektywnego szacowania ekonomicznej wartości informacji, biorąc pod uwagę to, że mają one charakter publiczny i wiążą się z organami publicznymi⁽⁸⁾.

12. Podkreśla, że pełen potencjał ponownego wykorzystania ISP można osiągnąć poprzez ścisłą współpracę z władzami lokalnymi i regionalnymi, co może w dużym stopniu przyczynić się do propagowania ponownego wykorzystania ISP, a tym samym do poprawy warunków funkcjonowania przedsiębiorstw i do tworzenia miejsc pracy⁽⁹⁾.

13. Zachęca decydentów, zarówno na poziomie lokalnym, jak i regionalnym, do rozważenia, w jaki sposób władze lokalne i regionalne mogą propagować otwarte dane publiczne i ponowne wykorzystanie informacji.

14. Uważa za niezwykle istotne, aby ponowne wykorzystanie danych sektora publicznego odbywało się zgodnie z przepisami prawa o ochronie prywatności obowiązującymi zarówno w UE, jak i w państwach członkowskich. Wykorzystanie otwartych danych musi również odbywać się zgodnie z przepisami prawa własności intelektualnej osób trzecich. Należy również zagwarantować, by w przypadku łączenia otwartych danych w celu ich komercyjnego ponownego wykorzystywania zapewniona została taka sama jakość ochrony danych i sfery prywatnej, jakiej wymaga się od sektora publicznego w odniesieniu do jego danych.

15. Podkreśla, że konieczne jest zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w ścisłą współpracę mającą na celu poprawę interoperacyjności struktur rządowych i wydajności świadczenia usług publicznych⁽¹⁰⁾.

Założenia dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego

16. Zwraca uwagę, że nowa strategia otwartych danych publicznych opiera się na trzech wzajemnie wzmacniających się działaniach politycznych:

- dostosowywanie ram prawnych dotyczących ponownego wykorzystywania;
- mobilizowanie instrumentów finansowych wspierających otwarte dane oraz zastosowanie środków wdrożeniowych, takich jak utworzenie europejskich portali danych;

— ułatwianie koordynacji i wymiany doświadczeń między państwami członkowskimi.

17. Zwraca uwagę, że przeglądy dyrektywy wprowadzają zasadę, w myśl której wszystkie informacje publiczne, które nie są wyraźnie objęte jednym z wyłączeń, są dostępne do ponownego wykorzystania w celach komercyjnych i niekomercyjnych.

18. Przypomina, że wniosek rozszerzający zakres stosowania dyrektywy o biblioteki (w tym biblioteki uniwersyteckie), archiwa i muzea powinien uwzględniać szczególny cel tych instytucji, których zasoby są dostępne publicznie. Zwraca uwagę, że poszerzenie zakresu stosowania dyrektywy powinno ograniczyć możliwe skutki finansowe, lecz nie powinno nakładać na te instytucje znacznych obciążeń administracyjnych ani niestosownych dodatkowych obciążeń. Podkreśla, że o ile nie należy zmuszać instytucji kulturalnych do podejmowania działań w zakresie digitalizacji, zaproponowany sposób ustalania opłat przekraczających koszty krańcowe nie może powodować negatywnych skutków dla wysiłków digitalizacyjnych i długoterminowych działań archiwizacyjnych podejmowanych przez wspomniane podmioty, ze względu na wysokie koszty digitalizacji i przechowywania danych oraz ograniczenie możliwości uzyskiwania dochodów.

19. Przypomina, że wniosek ogranicza również wysokość kwot, które mogą być pobierane za informacje sektora publicznego, do poziomu nieprzekraczającego kosztów krańcowych związanych z przygotowaniem i rozpowszechnianiem informacji, oprócz wyjątkowych przypadków, w których znaczna część środków finansowych związanych ze świadczeniem usług przez organ sektora publicznego pochodzi z wykorzystywania praw własności intelektualnej. Proponuje, by koszty powstałe w związku z wykonywaniem wymogów dyrektywy w sprawie ISP zasadniczo również mogły być uwzględniane podczas ustalania tej kwoty.

20. Zwraca uwagę, że zgodnie z wnioskiem państwa członkowskie mają obowiązek zorganizowania nadzoru – sprawowanego przez niezależne organy – nad kwestiami związanymi z ponownym wykorzystaniem informacji sektora publicznego. Uważa jednak, że utworzenie takiego organu nie jest konieczne, gdyż w państwach członkowskich istnieją już wystarczające rozwiązania zapewniające nadzór nad sektorem publicznym. Państwa członkowskie muszą raz w roku przedłożyć Komisji sprawozdanie dotyczące poziomu ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego oraz procedur i rozwiązań gwarantujących tę możliwość.

21. Zwraca uwagę, że Komisja zamierza współpracować z państwami członkowskimi, organami sektora publicznego oraz regionalnymi agregatorami danych w celu stworzenia ogólnoeuropejskiego portalu danych, który zapewni bezpośredni dostęp do różnych zbiorów danych z całej UE, w tym danych dostępnych za pośrednictwem portalu Komisji.

22. Wzywa Komisję do wsparcia – dzięki programom finansowania i z uwzględnieniem władz lokalnych i regionalnych – działań mających na celu propagowanie otwartych danych publicznych.

⁽⁷⁾ CdR 247/2009.

⁽⁸⁾ Ibidem.

⁽⁹⁾ Ibidem.

⁽¹⁰⁾ CdR 10/2009.

23. Wzywa organy publiczne do publikowania danych w formatach nadających się do przetwarzania maszynowego, lecz zwraca uwagę, że dyrektywa nie nakłada obowiązku konwertowania wszystkich danych do formatu nadającego się do przetwarzania maszynowego. Należy to jasno stwierdzić także w motywach dyrektywy.

Możliwości

24. Wyraża przekonanie, że ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego przynosi korzyści całemu społeczeństwu. Rozwój nowych rozwiązań wykorzystujących powiązane otwarte dane stanowi krok w stronę procesów usługowych ukierunkowanych na użytkowników. Inne korzyści mogą mieć postać innowacyjnych usług, nowych modeli biznesowych i zwiększonej produktywności sektora publicznego ⁽¹¹⁾.

25. Zwraca uwagę, że zgodnie z badaniami Komisji łatwy dostęp do danych sektora publicznego stymuluje wzrost gospodarczy i stwarza nowe możliwości biznesowe, w tym dla małych przedsiębiorstw, niezależnie od ich lokalizacji. W tym kontekście należy w sposób szczególny wspierać udział MŚP w ponownym wykorzystywaniu informacji oraz zapewnić niezbędne refinansowanie tworzenia, przechowywania i aktualizacji dokumentów sektora publicznego.

26. Zwraca uwagę na to, że ponowne wykorzystanie informacji publicznych oraz znaczenie otwartych danych dla przedsiębiorstw może mieć pozytywny wpływ na rozwój całego regionu.

27. Zwraca uwagę, że badania przeprowadzone przez Komisję oraz inne badania międzynarodowe potwierdzają tezę, że społeczne i makroekonomiczne korzyści płynące z udostępnienia zasobów danych publicznych do ponownego wykorzystywania według ostrożnych szacunków znacznie przewyższają straty wynikające z utraconych wpływów ze sprzedaży. Być może jednak konieczne będzie wprowadzenie przez UE ukierunkowanych rozwiązań (wspierających), które w sztywnych obecnie i w najbliższej przyszłości ramach budżetowych pozwolą ponieść dodatkowe wydatki konieczne do realizacji wymogów dyrektywy w sprawie ISP w sytuacji zmniejszonych wpływów.

28. Zwraca uwagę, że ekonomiczna wartość informacji uzależniona jest od ich treści. Korzyści ekonomiczne i innowacje powstają głównie poprzez łączenie informacji, np. informacji geograficznych i informacji o usługach.

29. Zwraca uwagę, że udostępnienie ISP dla ponownego wykorzystywania będzie również miało pozytywny wpływ na przejrzystość, wydajność i odpowiedzialność organów publicznych oraz przyczyni się do wzmocnienia pozycji obywateli i propagowania demokracji. Dzięki temu informacje będą przejrzyste i możliwe do sprawdzenia.

30. Przypomina, że otwarte dane publiczne podnoszą poziom wiedzy, na której opiera się decyzji proces podejmowania, oraz jej jakość, na przykład w przypadku podejmowania opartych na informacji decyzji związanych z transportem, wykorzystaniem gruntów oraz zmianą klimatu.

31. Zwraca uwagę, że otwarte zasoby danych publicznych i wkład użytkowników dają lokalnym mediom dużą możliwość przedstawienia lokalnego procesu podejmowania decyzji w sposób przystępny i interesujący.

32. Przypomina, że otwarte dane publiczne umożliwiają również świadczenie tanich e-usług publicznych oraz przekładają się na mniejszą ilość powielonych informacji przechowywanych przez organy publiczne.

33. Podkreśla, że otwarcie danych publicznych na szeroką skalę w celu umożliwienia ich ponownego wykorzystywania nie tylko prowadzi do powstania nowych form działalności gospodarczej, ale również daje organom publicznym możliwość opracowywania własnych systemów i procesów oraz tworzenia połączeń między nimi.

34. Zwraca uwagę, że wiele produktów i usług opierających się na informacjach sektora publicznego ma charakter transgraniczny, oraz wyraża przekonanie, że powinno się ułatwiać przedsiębiorstwom świadczenie usług na terenie całej UE.

35. Podkreśla, że otwarte dane publiczne sprzyjają stworzeniu warunków korzystnych dla wydajnego cyfrowego rynku wewnętrznego, oferującego konsumentom łatwy, bezpieczny i elastyczny dostęp do legalnych treści i usług cyfrowych ⁽¹²⁾.

36. Zwraca uwagę, że obywatele Unii Europejskiej, zarówno konsumenci, przedsiębiorcy, jak i pracownicy sektorów twórczych i informacyjnych, czerpią korzyści z rozwoju cyfrowego rynku wewnętrznego oraz z usług i produktów informacyjnych, które powstają dzięki otwartym danym publicznym ⁽¹³⁾.

37. Przypomina, że lokalne podmioty sektora publicznego często nie dysponują wystarczającymi środkami, wiedzą lub funduszami, aby rozwijać innowacje wynikające z potrzeb użytkowników. Zatem lokalne i regionalne podmioty powinny być wspierane i zachęcane do optymalizacji już udostępnionych do ponownego wykorzystywania danych sektora publicznego dla potrzeb deweloperów i przedsiębiorstw, w tym MŚP, i stwarzania tym samym nowych możliwości biznesowych oraz tworzenia miejsc pracy, a jednocześnie potencjalnego tworzenia całkowicie nowych usług cyfrowych, z których lokalny i regionalny sektor publiczny również mógłby być może czerpać korzyści.

38. Zwraca uwagę, że zabezpieczenie dostaw surowców naturalnych oraz zmniejszanie śladu węglowego są kluczowymi aspektami zrównoważonego rozwoju, lecz ograniczają one wzrost oparty na produkcji. Zatem wzrost gospodarczy Europy powinien opierać się na czymś innym niż zwiększanie poziomu produkcji dóbr konsumpcyjnych. Produkty i usługi, które można wytwarzać i sprzedawać cyfrowo, mogą wygenerować wzrost przy mniejszym wykorzystaniu surowców naturalnych. Podkreśla jednak, że wzrost liczebności operacji informatycznych – zwłaszcza z uwagi na wykorzystywanie produktów i usług, na które dotychczas nie było zapotrzebowania – powoduje większe zużycie energii i zasobów potrzebnych do produkcji nośników cyfrowych.

⁽¹¹⁾ CdR 104/2010.

⁽¹²⁾ CdR 104/2010.

⁽¹³⁾ Ibidem.

39. Zwraca uwagę, że otwarte dane publiczne stwarzają nowe możliwości rozwoju innowacyjnej cyfrowej działalności gospodarczej. Z uwagi na to, że coraz więcej informacji organów publicznych udostępnia się do ponownego wykorzystania w formie nadającym się do przetwarzania maszynowego, firmy mogą się rozwijać i oferować nowe rodzaje usług z wykorzystaniem tychże informacji. Interfejsy serwisów informacyjnych oraz systemy automatycznej weryfikacji danych zmniejszają zapotrzebowanie na manualne przechowywanie danych i korekty.

40. Podkreśla, że otwarte dane publiczne mogą przyczynić się do wzrostu innowacyjności nie tylko przedsiębiorstw, ale również organów publicznych, instytutów badawczych, trzeciego sektora oraz obywateli.

41. Przypomina, że szersze zastosowanie informacji prowadzi do gospodarczych i społecznych efektów mnożnikowych i synergii, na przykład poprzez rozbudowywanie źródeł danych dostępnych dla celów badawczych i edukacyjnych.

42. Zwraca uwagę, że udostępnienie danych publicznych do ponownego wykorzystywania jest korzystne dla turystyki, ponieważ ułatwia świadczenie turystom usług i udzielanie im informacji o danym obszarze turystycznym w ich języku.

43. Zwraca uwagę, że ponowne wykorzystanie dostępnych informacji okazuje się pomocne w zwiększaniu potencjału informacji i technologii komunikacyjnej w celu poprawienia wydajności energetycznej, a tym samym zwiększania konkurencyjności Unii Europejskiej, oraz w celu zwiększenia możliwości biznesowych zarówno na poziomie lokalnym, jak i regionalnym⁽¹⁴⁾.

44. Podkreśla, że możliwości wprowadzania innowacji, jakie dają otwarte dane publiczne, powinny być również brane pod uwagę przy wdrażaniu programu ramowego „Horyzont 2020”.

45. Wyraża zadowolenie, że w latach 2014–2020 fundusze na rozwój europejskiej infrastruktury e-usług dla danych publicznych będą pochodzić z instrumentu „Łącząc Europę”. Przy przydzielaniu funduszy istotne jest, by wziąć pod uwagę potrzeby władz lokalnych i regionalnych oraz wyzwania, jakie stawia przed nimi udostępnienie zasobów danych do ponownego wykorzystania.

Wyzwania

46. Wyraża przekonanie, że gdy znaczna część kosztów operacyjnych organów sektora publicznego związanych z wykonywaniem zadań jest generowana w związku z wykorzystywaniem ich praw własności intelektualnej, ważne jest, by mogły one za ponowne wykorzystanie dokumentów pobierać kwoty przekraczające koszty krańcowe.

47. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne mogą w dalszym ciągu stawiać w obliczu problemów związanych z dostępem do danych wytworzonych przez organy krajowe oraz ich gromadzeniem, przetwarzaniem i ponownym wykorzystaniem. Lokalne, regionalne i krajowe organy powinny nawiązywać ze sobą ściślejszą współpracę, aby usprawnić wykorzystanie otwartych zasobów danych publicznych.

48. Wyraża przekonanie, że szczególną uwagę należy zwrócić na to, jakiego typu przeszkody i problemy napotykają władze lokalne, regionalne i deweloperzy przy wykorzystywaniu

informacji sektora publicznego oraz co można zrobić, aby te problemy usunąć. Ważne jest też, by udostępnianie dokumentów w formie przeznaczonym do odczytu komputerowego, wraz z ich metadanymi, było obowiązkowe tylko w takim zakresie, w jakim jest to możliwe i sensowne.

49. Przypomina, że technologia konieczna do otwarcia danych publicznych jest już w chwili obecnej bardzo zaawansowana, lecz istnieje prawdopodobieństwo, że na poziomie lokalnym i regionalnym nie została ona w dostatecznym stopniu opanowana, a narzędzia niezbędne do odnalezienia dostępnych informacji do ponownego wykorzystywania mogą nie być dostępne. Brakuje również odpowiednich umiejętności, co oznacza, że otwarte dane publiczne nie są wykorzystywane w wystarczająco wydajny sposób w przypadku usług świadczonych dla ogółu społeczeństwa.

50. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne, szczególnie najmniejsze gminy, niekoniecznie dysponują środkami lub możliwościami podjęcia zakrojonych na szeroką skalę działań zmierzających ku udostępnianiu danych, jednakże potrzebują one pomocy przy realizacji tego zadania (wytycznych i zaleceń, możliwej do powielenia infrastruktury technicznej, wspólnych katalogów danych, finansowania itd.).

51. Zwraca uwagę, że jeśli otwarte dane publiczne zostaną całkowicie zdecentralizowane i pozostawione bez żadnego centralnego zarządu, opracowanie zastosowań opartych na tychże danych będzie dla deweloperów i przedsiębiorców o wiele trudniejsze.

52. Zauważa, że z uwagi na zróżnicowanie podmiotów lokalnych i regionalnych w Europie deweloperzy mogą napotkać trudności przy tworzeniu możliwych do powielenia platform technicznych i zastosowań oraz zaleca organizowanie ogólnoeuropejskich projektów mających na celu opracowanie i pilotaż zastosowań w sposób skoordynowany. Za przykład może tu posłużyć projekt CitySDK, w ramach którego kilka europejskich miast nawiązało współpracę przy opracowywaniu zastosowań i wymianie doświadczeń.

53. Przypomina, że gdy powstaną podwaliny systemu otwartych danych publicznych i zaczną one funkcjonować, utrzymywanie ich nie będzie wymagało tak licznych nakładów jak w trakcie fazy badawczej. Powinno się organizować dla pracowników lokalnych i regionalnych szkolenia w zakresie otwartych danych publicznych, co przyczyniłoby się do pełniejszego zrozumienia znaczenia otwartych danych dla ich własnej organizacji.

54. Zwraca uwagę, że nie wystarczy samo otwarcie danych dla decydentów i obywateli, gdyż konieczne są konkretne umiejętności umożliwiające ich wykorzystanie. Zarządzanie danymi i umiejętności analityczne powinny być przedmiotem kursów i szkolenia ustawicznego na różnych poziomach.

55. Zwraca szczególną uwagę na to, że wniosek dotyczący dyrektywy nie powinien mieć wpływu na główny obszar działalności bibliotek, archiwów i muzeów w środowisku cyfrowym. Wniosek nie powinien doprowadzić do sytuacji, w której zdolność organu publicznego do prowadzenia głównej działalności jest ograniczona, ponieważ dyrektywa w znacznym stopniu ogranicza możliwości opracowywania wykonalnych z finansowego punktu widzenia działań wykorzystujących zbiory do współpracy z podmiotami sektora publicznego i prywatnego.

⁽¹⁴⁾ CdR 65/2011.

Zwłaszcza z uwagi na postanowienia umowne, np. w przypadku dużych przedsięwzięć digitalizacyjnych, należy w okresie przejściowym rozważyć możliwość przyznania praw wyłącznych, gdy okaże się to niezbędne do świadczenia usługi.

56. Wyraża przekonanie, że szczególną uwagę należy zwrócić na kwestie logistyczne niezbędne do zarządzania dużą ilością danych, które zostaną wykorzystane do zastosowań opracowanych i używanych przez organy administracji publicznej.

57. Zwraca uwagę, że poziom dostępności informacji publicznych jest zróżnicowany, oraz że dane, których dostępność sprzyja społecznej przejrzystości (np. informacje o podatkach od osób fizycznych), mogą, jeśli są dostępne na żądanie, prowadzić do problemów związanych z ochroną danych osobowych, jeśli zostaną opublikowane w ramach ponownego wykorzystania otwartych danych publicznych.

58. Wyraża przekonanie, że niezwykle ważne jest, aby na każdym poziomie spełniać wymogi bezpieczeństwa w celu zapewnienia optymalnego poziomu prywatności i ochrony danych osobowych oraz zapobieżenia śledzeniu wszelkich informacji osobowych przez osoby nieupoważnione oraz profilowaniu, w tym zbieraniu informacji odnośnie do zachowań konsumenckich, stanu zdrowia i dokumentacji medycznej itd. Należy również spojrzeć na kwestię ochrony prywatności w kontekście tego, w jaki sposób dane pochodzące z różnych plików mogą być automatycznie łączone w celu stworzenia wysoce spersonalizowanych profili osób.

59. Zwraca uwagę, że otwarcie danych zawierających dane osobowe, również dla celów badań i rozwoju (np. w ramach badań medycznych), jest uzależnione od usunięcia danych umożliwiających identyfikację osoby i od ustanowienia przeszkód dla dokonywania tego rodzaju łączenia danych. Władze zarządzające podstawowymi danymi należy zachęcać do anonimizacji danych. Anonimowe dane można również wykorzystywać do rozwoju usług, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym, o ile zapobiegnie się sytuacji, w której łączenie anonimowych danych z innymi danymi doprowadzi do powstania zestawienia danych osobowych podlegającego ochronie. Koszty anonimizacji danych powinny zostać odzwierciedlone w ustalaniu cen.

60. Zwraca uwagę, że metadane stanowią ważny aspekt ponownego wykorzystania, oraz że publikacja metadanych w standardowym formacie przyczyniłaby się w szczególności do usprawnienia transgranicznej wymiany informacji. Komisja powinna opracować rekomendację w sprawie ujednoliconego modelu metadanych, opierając się na istniejących już normach (m.in. na przepisach dotyczących metadanych w ramach dyrektywy INSPIRE).

61. Zwraca uwagę, że wniosek dotyczący dyrektywy nie może negatywnie wpływać na wykonywanie podstawowych zadań leżących w kompetencji władz lokalnych, regionalnych i krajowych.

62. Uważa za konieczne zagwarantowanie na wszystkich poziomach ochrony interesu publicznego. Należy zapobiegać wszelkiemu wykorzystywaniu informacji, które mogłoby mu zagrażać.

Wnioski

63. Wyraża przekonanie, że w obecnym kształcie działania proponowane we wniosku dotyczącym dyrektywy nie wzbudzają wątpliwości co do zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Aby uniknąć ewentualnego zagrożenia, że zasady te nie będą przestrzegane, konieczne są regularne konsultacje z władzami lokalnymi i regionalnymi w związku z opracowywaniem oraz wdrażaniem środków i zarządzaniem tymi środkami, które w zamierzeniu mają stymulować ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego z myślą o promowaniu wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy.

64. Wyraża przekonanie, że szczególnie ważne jest, aby przy skoordynowanych działaniach prowadzonych przez Unię Europejską, państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne stosować zasadę pomocniczości, co wiąże się ze wspólną odpowiedzialnością poszczególnych szczebli władzy i opiera się na wszystkich źródłach legitymacji demokratycznej oraz na reprezentatywnym charakterze poszczególnych zaangażowanych podmiotów, o czym mowa w Białej księdze Komitetu Regionów w sprawie wielopoziomowego sprawowania rządów ⁽¹⁵⁾.

65. Zwraca uwagę, że celem wniosku o wprowadzenie poprawek do dyrektywy nie jest decydowanie o tym, jakie dokumenty w państwach członkowskich powinny być upubliczniane. Ustawodawstwo regulujące publiczny dostęp do informacji w dalszym ciągu pozostawałoby wyłącznie w gestii państw członkowskich. Proponowane zapisy miałyby zastosowanie do ponownego wykorzystywania dokumentów, w sytuacji gdy są one ogólnie dostępne, w tym także na podstawie krajowych przepisów dotyczących dostępu. W tym kontekście należy wezwać do zdefiniowania pojęcia „ogólnodostępne dokumenty publiczne” i objąć nim jedynie te dokumenty, w stosunku do których porządek prawny państwa członkowskiego przewiduje zgodę na udostępnienie.

66. Wyraża przekonanie, że ważne jest, aby zarówno zwykli obywatele, jak i przedsiębiorcy mieli dostęp do jasnych procedur w zakresie składania skarg i wnoszenia odwołań odnośnie do niekonsekwencji w ponownym wykorzystywaniu informacji.

67. Zwraca uwagę, że otwarcie i poprawę dostępu do informacji publicznych w celu ponownego wykorzystania należy starannie zaplanować, opierając się na danych pochodzących z badań, doświadczeniach i sprawdzonych rozwiązaniach.

68. Zwraca uwagę, że internetowe usługi administracyjne polegały dotąd w zbyt dużym stopniu na przenoszeniu papierowej biurokracji do internetu. UE i państwa członkowskie powinny być prekursorami, inicjującymi wysiłki na szczeblu europejskim i krajowym, w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi, służące doprowadzeniu do większych zmian w procedurach i strukturach administracyjnych poprzez wykorzystywanie TIK w celu znacznej poprawy produktywności i skuteczności działań władz publicznych oraz ograniczenia biurokracji dotyczącej ogółu społeczeństwa i przedsiębiorstw.

69. Wyraża przekonanie, że Komisja powinna propagować otwarte dane publiczne poprzez wytyczne techniczne i rekomendacje, dzięki publikowaniu wspólnego katalogu danych oraz wprowadzeniu wspólnej otwartej licencji na korzystanie z danych.

⁽¹⁵⁾ CdR 89/2009.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Artykuł 6 ust. 2

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. W wyjątkowych przypadkach, szczególnie w przypadku, gdy znaczna część kosztów operacyjnych organów sektora publicznego związanych z wykonywaniem zadań będących w interesie publicznym jest generowana w związku z wykorzystywaniem ich praw własności intelektualnej, organy sektora publicznego mogą otrzymać zezwolenie na pobieranie opłat przekraczających kwoty krańcowe, zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i możliwymi do sprawdzenia kryteriami, o ile leży to w interesie publicznym i z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez niezależny organ, o którym mowa w art. 4 ust. 4 oraz bez uszczerbku dla postanowień ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.	2. W wyjątkowych przypadkach, szczególnie w przypadku, gdy znaczna część kosztów operacyjnych organów <u>istnieje wymóg, by organy</u> sektora publicznego <u>generowały dochód na pokrycie znacznej części kosztów operacyjnych</u> związanych z wykonywaniem zadań będących w interesie publicznym w związku z wykorzystywaniem ich praw własności intelektualnej , organy sektora publicznego mogą pobierać opłaty przekraczające <u>otrzymać zezwolenie na pobieranie opłat przekraczających</u> kwoty krańcowe, zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i możliwymi do sprawdzenia kryteriami, o ile leży to w interesie publicznym, i z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez niezależny organ, o którym mowa w art. 4 ust. 4 oraz bez uszczerbku dla postanowień ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

Uzasadnienie

Sformułowanie powyższego fragmentu jest niejasne i może z łatwością prowadzić do błędnych interpretacji kwestii kluczowej przy wdrażaniu dyrektywy. Poprawka ma za zadanie opisać charakter wyjątkowych przypadków w sposób bardziej precyzyjny i zapobiec nieporozumieniom wynikającym z błędnej interpretacji tekstu.

Poprawka 2

Art. 4 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Środki odwoławcze obejmują możliwość przeglądu przez niezależny organ posiadający specjalne uprawnienia regulacyjne w zakresie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, którego decyzje są wiążące dla danego organu sektora publicznego.	Środki odwoławcze obejmują możliwość przeglądu przez niezależny organ posiadający specjalne uprawnienia regulacyjne w zakresie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego , którego decyzje są wiążące dla danego organu sektora publicznego.

Uzasadnienie

Nie jest jasne, co rozumie się przez „organ posiadający specjalne uprawnienia regulacyjne w zakresie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego”. Ponieważ nie dostrzegamy korzyści płynących z istnienia oddzielnego organu, który działałby w tej dziedzinie, a w każdym razie konieczne nakłady na poziomie krajowym byłyby niewspółmiernie większe od ewentualnych korzyści, należy krytycznie odnieść się do idei wyznaczenia takiego organu lub wręcz ją odrzucić.

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Pakiet legislacyjny dotyczący ochrony danych”

(2012/C 391/13)

KOMITET REGIONÓW

- Przyjmuje z zadowoleniem propozycje reformy unijnych ram prawnych w zakresie ochrony danych jako wkład Unii Europejskiej w ogólnoswiatową debatę na temat odpowiedniej ochrony prywatności w cyfrowym świecie.
- Sądzi, iż nieodzowne jest wyjaśnienie kluczowych aspektów ochrony danych osobowych w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, która jako jedyna gwarantuje przejrzystość i demokratyczną legitymację dzięki pełnemu współstanowieniu prawa przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski, jak również dzięki zaangażowaniu przedstawicieli europejskich samorządów lokalnych i regionalnych.
- Zwraca uwagę na fakt, iż niezależnie od nierozwiązanej kwestii zgodności głównej koncepcji rozporządzenia z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, niektóre szczegółowe uregulowania są źródłem dalszych nieuzasadnionych ograniczeń dla ustawodawstwa państw członkowskich w dziedzinie przetwarzania danych przez organy administracji publicznej.
- Uważa, że wskazane jest również, by omawiany projekt przepisów dawał większe pole manewru państwom członkowskim, a w odpowiednich przypadkach regionom, by – zgodnie z ustawodawstwem krajowym – przepisy te ustanawiały ogólne warunki dotyczące członków organu kontroli w celu zagwarantowania im niezależności podczas pełnienia obowiązków.

Sprawozdawca	Ursula MÄNNLE (DE/PPE), posłanka do parlamentu kraju związkowego Bawaria
Dokumenty źródłowe	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Ochrona prywatności w połączonym świecie – europejskie ramy ochrony danych w XXI wieku” COM(2012) 9 final Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie, wykrywania ich i ścigania albo wykonywania kar kryminalnych oraz swobodnego przepływu tych danych COM(2012) 10 final Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) COM(2012) 11 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

W związku z wszechobecnością zjawiska przetwarzania danych we współczesnym społeczeństwie informacyjnym przepisy w zakresie ochrony danych mają kluczowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego, właściwego i skutecznego funkcjonowania organów państwowych i dla osobistych swobód obywateli Europy. Dostosowanie ochrony danych do zmieniających się wymogów świata cyfrowego, w którym coraz więcej sfer życia jest powiązanych za pośrednictwem internetu, staje się jednym z zasadniczych zadań reformatorskich nie tylko dla Unii Europejskiej, ale także dla innych organizacji międzynarodowych, takich jak Rada Europy, czy też krajów, takich jak Stany Zjednoczone. Ochrona danych osobowych rodzi pytania odnoszące się do wszystkich obszarów polityki. Jako zagadnienie o charakterze przekrojowym ochrona danych dotyczy takich dziedzin, jak polityka w dziedzinie bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a także gospodarka, komunikacja, szkolnictwo, ochrona zdrowia, administracja i ochrona konsumenta. Rozwój europejskiego prawa w zakresie ochrony danych ma zatem kluczowe znaczenie także dla regionów i gmin Europy, by mogły one zachować stabilność i dalej rozwijać się w czasach fundamentalnych przemian technologicznych i globalnej konkurencji.

KOMITET REGIONÓW

1. Przyjmuje z zadowoleniem propozycje reformy unijnych ram prawnych w zakresie ochrony danych jako wkład Unii Europejskiej w ogólnoeuropejską debatę na temat odpowiedniej ochrony prywatności w cyfrowym świecie.

2. Przypomina o decydującej roli władz lokalnych i regionalnych we wdrażaniu zaleceń Europejskiej agendy cyfrowej. Są one motorem wzrostu gospodarczego na poziomie lokalnym i regionalnym oraz tworzą, użytkują i odpowiadają za wiele produktów i usług informatycznych, które opierają się na bazach danych zawierających informacje sektora publicznego. Z tego względu samorządy muszą mieć możliwość pełnego

i skutecznego kształtowania prawa, które wpłynie na ochronę danych w dziedzinach ich kompetencji. Rozporządzenie będzie się wiązało z nowymi obciążeniami administracyjnymi i finansowymi nakładanymi na gminy i regiony, zupełnie niewspółmiernymi, zdaniem Komitetu, do korzyści dla obywateli.

3. Popiera określone w pakiecie reform ogólne cele dotyczące zapewnienia, zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych i art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że ochrona osób w związku z przetwarzaniem danych osobowych zostanie zharmonizowana na poziomie UE.

4. Zwraca uwagę na fakt, iż harmonizacja prawnych wymogów ochrony danych za pomocą wiążących przepisów ogólnych skutkuje podporządkowaniem procedur przetwarzania danych przez przedsiębiorstwa, organy administracji i osoby prywatne tym samym wymogom pomimo z gruntu odmiennych poziomów ryzyka i różnych środowisk operacyjnych. Zdaniem Komitetu rozporządzenie nakłada na organy publiczne nadmierne obciążenia oraz niejednoznacznie określa ich kompetencje, a także ma nieproporcjonalnie silny wpływ na prawo pracy. Rozporządzenie przewiduje ponadto liczne wymogi wobec organów publicznych szczebla lokalnego i regionalnego (np. dotyczące obszerniejszej dokumentacji, obowiązku zapewniania przenoszalności danych itp.), mimo iż nie towarzyszą temu żadne dostrzegalne oznaki poprawy praw przysługujących podmiotom danych. Komitet zwraca uwagę, że z uwagi na poziom abstrakcji, proponowany akt prawny w formie rozporządzenia może sprzyjać nadużyciom w obszarze interpretacji zapisów artykułu 290 TFUE (który upoważnia Komisję do wydawania kolejnych przepisów, nawet w zasadniczych kwestiach) i dlatego nie da się go pogodzić z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Komitet domaga się więc, by przetwarzanie danych osobowych przez organy publiczne i kwestie dotyczące prawa pracy zostały wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia i w dalszym ciągu były regulowane przepisami dyrektywy.

5. Podkreśla kluczową odpowiedzialność niezależnych organów kontroli w dziedzinie zapewniania ochrony danych w obszarze ochrony danych osobowych. Ponieważ jednak wysokiego poziomu ochrony danych w połączonym świecie, gdzie przetwarzanie danych jest zjawiskiem wszechobecnym, nie da się zagwarantować samymi próbami wzmocnienia obowiązków ustawowych, należy zastosować dodatkowe instrumenty o charakterze motywacyjnym dla podmiotów przetwarzających dane, by wynagrodzić ich wysiłki podejmowane z myślą o ochronie danych. Chodzi głównie o ułatwienia związane z ciężarem dowodu dla podmiotów przetwarzających dane, które stosują się do wymagających standardów samoregulacyjnych, przestrzegają surowych zasad postępowania lub z własnej inicjatywy prowadzą oceny skutków ochrony danych.

6. Sądzi, iż nieodzowne jest wyjaśnienie kluczowych aspektów ochrony danych osobowych w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, która jako jedyna gwarantuje przejrzystość i demokratyczną legitymację dzięki pełnemu współstanowieniu prawa przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski, jak również dzięki zaangażowaniu przedstawicieli europejskich samorządów lokalnych i regionalnych.

7. Uznaje zasadniczą potrzebę ustanowienia wiążących uregulowań w dziedzinie współpracy policji i wymiarów sprawiedliwości w celu ochrony danych osobowych w przypadku transnarodowej wymiany danych.

8. Przestrzega, by w ramach wysiłków na rzecz wzmocnionej ochrony danych osobowych nie ograniczyć nadmiernie prawa obywateli do kontroli informacji na swój temat, poprzez zlikwidowanie możliwości udzielenia zgody, szczególnie wobec organów publicznych zarówno w zakresie obowiązywania ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych, jak i dyrektywy o ochronie danych.

9. Uważa, że w świetle przedstawionych wyżej rozważań, na kolejnych etapach procedury ustawodawczej należy uwzględnić następujące kwestie:

Pomocniczość i proporcjonalność

10. Jest zdania, że próba pełnej harmonizacji pewnych elementów europejskiego prawa o ochronie danych poprzez wprowadzenie rozporządzenia wymaga solidnych argumentów uzasadniających jej zastosowanie do sektora prywatnego.

11. Zwraca jednak uwagę na fakt, iż w związku z utrzymaniem licznych europejskich i krajowych uregulowań w zakresie ochrony danych, zwłaszcza w dziedzinie telekomunikacji, cały pakiet składający się z ogólnego rozporządzenia o ochronie danych oraz dyrektywy odnoszącej się do policji i wymiaru sprawiedliwości spotkał się w procesie konsultacji z szeregiem podstawowych zastrzeżeń dotyczących zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Zgłaszane zastrzeżenia dotyczyły:

— zakresu kompetencji ustawodawczych Unii Europejskiej na mocy art. 16 ust. 2 TFUE, którego przepisy ograniczają możliwości postulowanej pełnej harmonizacji w dziedzinie przetwarzania danych osobowych przez organy publiczne, a także – jeśli chodzi o projekt dyrektywy dotyczącej policji i wymiaru sprawiedliwości – wywołują wątpliwości co do rozszerzenia owej harmonizacji na zagadnienia o charakterze czysto krajowym;

— poziomu abstrakcji rozporządzenia, który dorównuje dyrektywie Unii Europejskiej, jednak nie zapewnia wystarczającej pewności prawa ze względu na brak transpozycji w systemie prawnym państwa członkowskiego; uprawnienia Komisji Europejskiej do przyjmowania aktów delegowanych (zob. art. 86) w kwestiach, które bynajmniej nie dotyczą detali, są problematyczne;

— braku jasności co do zakresu stosowania przepisów krajowych (Rozdział IX) w przypadku, gdy zaangażowane są przynajmniej dwa państwa członkowskie;

— braku koordynacji między przyszłymi przepisami rozporządzenia oraz znaczną częścią uregulowań zawartych w dyrektywach w dziedzinie telekomunikacji o kluczowym znaczeniu dla korzystania z internetu (jak np. dyrektywa 2002/58/WE);

— niezapewnienia skutecznej ochrony prawnej w przypadku ewentualnego naruszenia praw podstawowych, jako że w tym zakresie nie ma procedury, która umożliwiłaby wniesienie do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości skargi otwierającej prawo do bezpośredniej ochrony indywidualnej;

— niedostatecznego zaradzenia konfliktom między interesami związanymi z ochroną danych a innymi interesami wynikającymi z praw podstawowych, takimi jak wolność wypowiedzi i zasada publicznego dostępu;

— niejasnego rozgraniczenia zakresów stosowania proponowanego rozporządzenia i dyrektywy.

12. Podkreśla, że zastrzeżenia te odzwierciedlają wątpliwości licznych europejskich samorządów lokalnych i regionalnych co do proponowanych uregulowań, które uniemożliwiają na przykład uwzględnienie krajowej specyfiki w przypadku ochrony danych w dziedzinie opieki społecznej lub obciążają organy administracji wymogami dotyczącymi ochrony danych, takimi jak prawo do przenoszenia danych, które wydaje się właściwe jedynie w przypadku procedur przetwarzania danych w obrocie gospodarczym oraz przewidują dotkliwe sankcje administracyjne z punktu widzenia zasobów finansowych, którymi dysponują władze lokalne.

13. Jest zdania, że we wniosku dotyczącym rozporządzenia o ochronie danych należy wyraźnie stwierdzić, iż podane w art. 83 ograniczenia w zakresie przetwarzania danych osobowych do celów dokumentacji, statystyki i badań naukowych nie mogą zawężyć możliwości przechowywania danych przez organy publiczne zgodnie z krajowymi przepisami o archiwizacji i udostępnianiu dokumentów administracyjnych.

14. Uważa zatem za konieczne, by na dalszych etapach procedury ustawodawczej jeszcze raz dokładnie przeanalizować decyzję dotyczącą formy prawnej i rozgraniczenia zakresów stosowania proponowanego rozporządzenia i dyrektywy, z myślą o ewentualnych rozwiązaniach alternatywnych, które byłyby bardziej zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, niż ma to miejsce w przypadku przedstawionego pakietu. Do tych rozwiązań można zaliczyć opcję, w której przetwarzanie danych przez organy publiczne i kwestie

dotyczące prawa pracy nadal byłyby regulowane przepisami dyrektywy i tym samym zostały wyłączone z zakresu stosowania ogólnego rozporządzenia.

Międzynarodowa spójność zamiast zasady miejsca wykonywania

15. Popiera cel, jakim jest zastosowanie europejskich norm ochrony danych do usług informacyjnych oferowanych przez dostawców z całego świata.

16. Sądzi, że przedstawiona równocześnie przez rząd Stanów Zjednoczonych inicjatywa na rzecz ram prawnych ochrony prywatności w globalnej gospodarce informatycznej jest szansą, by w kluczowych dziedzinach międzynarodowego przepływu danych połączyć wysiłki reformatorskie na rzecz wspólnych standardów ochrony i w ten sposób nie tylko wprowadzić skuteczne uregulowania w zakresie ochrony danych, lecz także skuteczniej eliminować różnice pod względem warunków konkurencji, niż można by to osiągnąć poprzez trudną do zastosowania w praktyce zasadę miejsca wykonywania.

Trwałość reformy

17. Zwraca uwagę na fakt, iż wniosek dotyczący ogólnego rozporządzenia o ochronie danych opiera się zasadniczo na zasadach zapisanych w dyrektywie o ochronie danych 95/46/WE, które zostały rozwinięte tylko w pojedynczych przypadkach, jak np. zasada „uwzględnienia ochrony danych już w fazie projektowania”, w pozostałych zaś przypadkach zostały co najwyżej zmodyfikowane. Inaczej niż podczas prac nad dyrektywą o ochronie danych, ryzyko związane z przetwarzaniem danych osobowych w społeczeństwie informacyjnym, zarówno przez podmioty prywatne, jak i organy publiczne, nie charakteryzuje się już dwubiegunowością relacji. Digitalizacja i sieci powodują raczej powstanie systemów, w których wiele podmiotów uczestniczy w przetwarzaniu danych, np. przy porównywaniu danych lub wymianie informacji pomiędzy organami.

18. Podkreśla, że wynikających stąd kwestii dotyczących ochrony danych osobowych praktycznie nie można już należyście wyjaśnić za pomocą tradycyjnych, dwubiegunowych kategorii, takich jak pojęcia „administrator”, „prawo [...] do bycia zapomnianym” czy zasada zakazu opracowana na potrzeby stosunków między państwem a obywatelem (art. 6 i art. 9 wniosku dotyczącego rozporządzenia). Poszczególne zmiany w stosunku do przepisów dyrektywy, jak np. na nowo zdefiniowane „dane osobowe” czy „warunki udzielenia zgody”, przyczyniają się raczej do pogłębienia niejasności natury prawnej niż do ich wyjaśnienia.

19. Uważa więc, że gdyby Komisja obstawała przy zamiarze wprowadzenia rozporządzenia, to w rozporządzeniu tym należałoby wyraźnie zaznaczyć, że pracodawca może przetwarzać dane za zgodą pracownika. To samo dotyczy organów publicznych zarówno w zakresie obowiązywania ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych, jak i dyrektywy o ochronie danych; zgodnie z rozporządzeniem państwa członkowskie mogą regulować za pomocą przepisów prawnych przetwarzanie danych osobowych pracowników w kontekście zatrudnienia.

20. Uważa zatem, że ponieważ na dalszych etapach procedury ustawodawczej nie da się już wprowadzić zasadniczych

zmian koncepcyjnych, należy dokonać przeglądu mechanizmów egzekwowania, które jak dotąd zbyt mocno skupiają się na równie dwubiegunowych instrumentach regulacyjnych, takich jak nakazy czy sankcje. Z perspektywy samorządów lokalnych i regionalnych, które pozostają w najbliższej styczności z podmiotami danych, szczególne znaczenie mogą mieć tutaj:

- środki na rzecz uwrażliwiania wszystkich pokoleń i wszelkich grup społecznych na kwestie ochrony danych;
- mechanizmy wymiany sprawdzonych i zaawansowanych technicznie koncepcji ochrony danych, jak np. w ramach znaków jakości;
- znormalizowane oraz zrozumiałe informacje i wyjaśnienia, zgodnie z zasadą „sygnalizacji świetlnej”;
- wiążące procedury certyfikacji;
- procedury uregulowanej samoregulacji zainteresowanych podmiotów.

21. Podkreśla w związku z tym, że wspomnianym zadaniom – przewidzianym zasadniczo do realizacji przez organy nadzorcze – nadaje się we wniosku dotyczącym ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych jak dotąd jedynie drugorzędną rangę, np. w ramach ogólnego obowiązku działania na rzecz pogłębiania świadomości w społeczeństwie, o którym mowa w art. 52 ust. 2 projektu rozporządzenia, czy w ramach przepisów dotyczących kodeksów postępowania (art. 38 projektu rozporządzenia).

Zachowanie marginesu swobody dla ustawodawcy krajowego

22. Zwraca uwagę na fakt, iż niezależnie od nierozwiązanej kwestii zgodności głównej koncepcji rozporządzenia z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, niektóre szczegółowe uregulowania są źródłem dalszych nieuzasadnionych ograniczeń dla ustawodawstwa państw członkowskich w dziedzinie przetwarzania danych przez organy administracji publicznej.

23. Jest więc zdania, że przetwarzanie danych przez organy publiczne i kwestie związane z prawem pracy w dalszym ciągu powinny być regulowane przepisami dyrektywy.

24. Uważa w związku z tym, że gdyby Komisja obstawała przy zamiarze wprowadzenia rozporządzenia, które obowiązywałoby także w odniesieniu do organów publicznych i aspektów związanych z prawem pracy, to:

- nie należy dodatkowo zaostrzać warunków regulowania przez państwa członkowskie podstaw obowiązków w zakresie przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 3 projektu rozporządzenia ogólnego, poprzez powoływanie się na ograniczenia ustanowione w art. 52 Karty praw podstawowych w sposób wykraczający poza ich zakres stosowania;
- to samo dotyczy nadawania uprawnień Komisji, by w ramach aktów delegowanych doprecyzowywała granice obszarów regulacyjnych pozostawianych w gestii państw członkowskich, takich jak przetwarzanie danych dotyczących zdrowia lub zatrudnienia czy też do celów dokumentacji, statystyki lub badań naukowych;

- należy wyraźnie wspomnieć o dopuszczeniu możliwości udzielenia zgody w obu tych dziedzinach; organów publicznych dotyczy to także w zakresie obowiązywania dyrektywy o ochronie danych;
- w odniesieniu do wszystkich aktów delegowanych (art. 86), w trosce m.in. o zagwarantowanie poszanowania zasady proporcjonalności i zasady pomocniczości, Komisja powinna obowiązkowo dokonywać kompleksowej oceny skutków i konsultować się z Radą, parlamentami państw członkowskich oraz z odpowiednimi środowiskami społecznymi, a także z Komitetami, których udział w przypadku aktów ustawodawczych przewiduje TFUE, oraz z Europejską Radą Ochrony Danych; również w odniesieniu do aktów wykonawczych należy wybierać taką procedurę, która gwarantować będzie kompleksowe zaangażowanie we właściwym czasie wszystkich zainteresowanych stron;
- oprócz prawa do ustanawiania wyjątków, przewidzianego w art. 21 projektu rozporządzenia ogólnego, przepisy rozporządzenia powinny zapewniać państwom członkowskim przynajmniej pewien margines swobody ustanawiania przepisów krajowych, które podporządkowywałyby przetwarzanie danych w ramach wykonywania zadań władz publicznych, zgodnie z celami zapisanymi w art. 8 Karty praw podstawowych, bardziej zróżnicowanym wymogom ochronnym, niż przewidziano w obecnym projekcie rozporządzenia;
- już w definicji zakresu stosowania należy ponadto wyjaśnić, że przepisy rozporządzenia dotyczą wyłącznie takich czynności „w zakresie prawa Unii”, w odniesieniu do których Unia Europejska posiada kompetencje do wydawania wiążących uregulowań, natomiast nie dotyczą takich obszarów, w których państwa członkowskie nadal zachowują wyłączne kompetencje regulacyjne bądź w odniesieniu do których przepisy traktatowe wyraźnie wykluczają kompetencje UE w zakresie harmonizacji przepisów prawnych i administracyjnych, jak np. w przypadku systemu kształcenia (art. 165 ust. 4 TFUE);
- w art. 82 rozporządzenia należy wyraźnie zaznaczyć możliwość przyjmowania drogą rokowań zbiorowych konkretnych przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych w kontekście zatrudnienia;
- w rozporządzeniu należy zapewnić, że nie zostanie ograniczone prawo wydawania poleceń, np. w odniesieniu do zatrudnienia czy zwolnienia pracownika odpowiedzialnego za przetwarzanie danych;
- w uprawnieniach do karania naruszeń ochrony danych osobowych należy zapewnić wyraźne rozróżnienie między podmiotami prywatnymi, których celem jest generowanie zysku, a innymi organami, zwłaszcza w administracji publicznej, w wypadku których pozbawienie zysku jest bezcelowe, natomiast skuteczniejsze są polityczne mechanizmy kontroli.

Wzmocnienie odpowiedzialności demokratycznej

25. Jest głęboko zaniepokojony faktem, że wraz z wejściem w życie rozporządzenia dalsze doprecyzowywanie i rozwój prawnych wymogów w zakresie ochrony danych stanie się przedmiotem procedur, które – w przeciwieństwie do ustawodawstwa państw członkowskich i Unii Europejskiej czy też wykonywania przepisów prawa krajowego i europejskiego

przez organy administracji państw członkowskich podlegające kontroli parlamentarnej – nie gwarantują ani przejrzystości, ani wystarczającej legitymacji demokratycznej.

26. Uzasadnia swoje zaniepokojenie, powołując się na fakt, iż w oparciu o wysoce abstrakcyjne uregulowania wniosek dotyczący rozporządzenia ma stworzyć wiążące i jednocześnie ujednolicone, obwarowane sankcjami obowiązki w dziedzinie, która ma kluczowe znaczenie z perspektywy urzeczywistniania różnych aspektów praw podstawowych, a która już obecnie cechuje się niemal całkowicie nieprzejrzystą różnorodnością przypadków zastosowania, sięgających od prywatnych spisów adresów, poprzez publiczne rejestry mieszkańców, aż po dane gromadzone przez serwisy społecznościowe lub wyszukiwarki internetowe. Przy tym niemal nieuniknione braki w kwestiach jednoznaczności norm, pewności prawa i egzekwowalności mają być, z jednej strony, skompensowane licznymi uprawnieniami do wydawania aktów delegowanych, które często dotyczyć mają istotnych elementów przyjętego podejścia regulacyjnego, o czym świadczy uprawnienie przewidziane w art. 6 ust. 5 projektu rozporządzenia ogólnego, a z drugiej strony niezależnym organom nadzorczym przyznaje się kompetencje, które dalece wykraczają poza klasyczne zadania wykonawcze i obejmują wydawanie w praktyce równie abstrakcyjnych i ogólnych przepisów w ramach ogólnych wytycznych dotyczących wykładni rozporządzenia o ochronie danych. Ponadto organy te w ramach tzw. mechanizmu zgodności zostały podporządkowane nieuzasadnionym uprawnieniom interwencyjnym Komisji, co podaje w wątpliwość niezależność gwarantowaną tym organom na mocy art. 16 ust. 2 drugie zdanie TFUE.

27. Uważa zatem, że należy gruntownie zmienić zasady udziału Komisji w ramach mechanizmu zgodności w celu zachowania niezależności organów nadzorczych w zakresie ochrony danych, a zwłaszcza uprawnienia Komisji na mocy art. 60 i art. 62 ust. 1 lit. a) projektu rozporządzenia ogólnego, należy także zmienić definicję pojęcia „poważne wątpliwości”, o których jest mowa w tych samych artykułach, i które stanowią podstawę interwencji Komisji.

28. Uważa, że wskazane jest również, by omawiany projekt przepisów dawał większe pole manewru państwom członkowskim, a w odpowiednich przypadkach regionom, by – zgodnie z ustawodawstwem krajowym – przepisy te ustanawiały ogólne warunki dotyczące członków organu kontroli w celu zagwarantowania im niezależności podczas pełnienia obowiązków.

29. Sądzi ponadto, że należy bardziej rozbudować instrumenty kontroli nad niezależnymi organami nadzorczymi, uznane również przez Trybunał Sprawiedliwości, np. w ramach sprawozdań i innych procedur regularnych konsultacji z organami ustawodawczymi, tak aby również Parlament i Rada, a także Komitet Regionów, w ramach przysługującego mu prawa do udziału, miały możliwość regularnego wglądu w stosowanie unijnych przepisów w zakresie ochrony danych oraz aby mogły podejmować inicjatywy zmierzające do dalszego rozwoju tych przepisów. Dodatkowo, zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, należy wprowadzić procedury uzupełniające, które zobowiązywałyby zarówno organy nadzorcze, jak i Europejską Radę Ochrony Danych do włączania – np. poprzez procedurę wysłuchań lub konsultacji – stowarzyszeń i przedstawicieli grup interesu, których dotyczą podejmowane decyzje o fundamentalnym znaczeniu (np. na mocy art. 58 ust. 2 projektu rozporządzenia ogólnego), w przejrzysty proces doprecyzowywania i dalszego rozwoju przepisów w zakresie ochrony danych.

Granice harmonizacji ochrony danych w przypadku policji i wymiaru sprawiedliwości

30. Ma wątpliwości, czy stanowienie – w ramach dyrektywy mającej zastosowanie do policji i wymiaru sprawiedliwości – regulacji odnoszących się również do przetwarzania danych wyłącznie na poziomie krajowym wchodzi w zakres kompetencji ustawodawczych Unii Europejskiej, a także czy jest zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Poza zadaniami dotyczącymi walki z terroryzmem, zorganizowaną przestępczością czy cyberprzestępczością policja i organy ścigania nadal gromadzą rozległe zasoby danych, które przetwarzane są wyłącznie na szczeblu krajowym i nie wymagają zatem żadnych regulacji ochronnych na poziomie europejskim. Należy ponadto uwzględnić fakt, że przepisy w zakresie ochrony danych oddziałują bezpośrednio na pozostałe przepisy dotyczące policji i na przepisy prawa karnego procesowego, a zatem wymuszają pośrednio harmonizację owych uregulowań, chociaż w tym wypadku Unia Europejska nie dysponuje wystarczającymi kompetencjami.

31. Wyraża zdziwienie w związku z tym, że instytucje i organy europejskie, na czele z Eurojustem i Europol, są wyłączone z zasięgu omawianej dyrektywy.

32. Apeluje, niezależnie od przedstawionych zasadniczych zastrzeżeń, by na dalszych etapach procedury ustawodawczej zbadać:

- w jakim stopniu rozległe obowiązki w zakresie dokumentacji i powiadamiania mogą prowadzić do opóźnień na etapie ścigania i postępowania karnego;
- czy zapisy art. 7 lit. b), c) i d) projektu dyrektywy są zgodne z art. 1 ust. 1, w którym określa się przedmiot i cele dyrektywy;
- czy wprowadzono odpowiednie zabezpieczenia odnośnie do odstępstw związanych z międzynarodowym przekazywaniem danych osobowych w indywidualnych przypadkach (art. 36), chociaż nie należy nadmiernie ograniczać lub utrudniać sprawdzonych form wymiany informacji z państwami trzecimi;
- z których uprawnień Komisji do wydawania aktów delegowanych i przepisów wykonawczych można by zrezygnować na rzecz przepisów precyzujących przewidzianych w samym akcie prawnym bądź na rzecz regulacji państw członkowskich na podstawie odpowiedniej klauzuli otwartej.

33. Zastrzega sobie możliwość przedstawienia kolejnej opinii, w której proponowałby zwłaszcza konkretne poprawki, gdy tylko znane będą – na dalszym etapie procedury ustawodawczej – stanowiska Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego w poruszonych tutaj kwestiach.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Art. 36

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W drodze odstępstwa od art. 34 i 35 państwa członkowskie stanowią przepisy przewidujące, że dane osobowe mogą być przekazywane do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej wyłącznie pod warunkiem, że:	W drodze odstępstwa od art. 34 i 35 państwa członkowskie stanowią przepisy przewidujące, że dane osobowe mogą być przekazywane do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej wyłącznie pod warunkiem, że:
a) przekazanie jest niezbędne dla ochrony żywotnych interesów podmiotu danych lub innej osoby; lub	a) przekazanie jest niezbędne dla ochrony żywotnych interesów podmiotu danych lub innej osoby; lub
b) przekazanie jest niezbędne dla zabezpieczenia słusznym interesów podmiotu danych, jeżeli prawo państwa członkowskiego przekazującego dane osobowe tak stanowi; lub	b) przekazanie jest niezbędne dla zabezpieczenia słusznym interesów podmiotu danych, jeżeli prawo państwa członkowskiego przekazującego dane osobowe tak stanowi; lub
c) przekazanie danych jest konieczne dla zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego; lub	c) przekazanie danych jest konieczne dla zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego; lub
d) przekazanie jest konieczne w indywidualnych przypadkach do zapobiegania przestępstwom, prowadzenia śledztw i dochodzeń w ich sprawie, wykrywania ich lub ścigania albo do wykonywania kar kryminalnych; lub	d) przekazanie jest konieczne w indywidualnych przypadkach do zapobiegania przestępstwom, prowadzenia śledztw i dochodzeń w ich sprawie, wykrywania ich lub ścigania albo do wykonywania kar kryminalnych; lub
e) przekazanie jest konieczne w indywidualnych przypadkach dla ustalenia, wykonania lub obrony roszczeń prawnych dotyczących zapobieżenia konkretnemu przestępstwu, prowadzenia dochodzenia w jego sprawie, wykrycia go lub ścigania albo wykonania konkretnej kary kryminalnej.	e) przekazanie jest konieczne w indywidualnych przypadkach dla ustalenia, wykonania lub obrony roszczeń prawnych dotyczących zapobieżenia konkretnemu przestępstwu, prowadzenia dochodzenia w jego sprawie, wykrycia go lub ścigania albo wykonania konkretnej kary kryminalnej.
	<u>Zastosowanie odstępstwa zostanie odpowiednio udokumentowane.</u>

Uzasadnienie

Termin „jest konieczne” jest zbyt niejasny i zostawia pole do nieograniczonego stosowania odstępstw, co jest sprzeczne z duchem tego artykułu.

Poprawka 2

Art. 86 ust. 6

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<u>Komisja będzie konsultować się z Radą, parlamentami państw członkowskich i Komitetami – których opinii na mocy TFUE należy zasięgać przy wprowadzaniu aktów ustawodawczych – oraz Europejską Radą Ochrony Danych (EROD) w odniesieniu do wszystkich aktów delegowanych i wykonawczych.</u>

Uzasadnienie

Zobowiązanie Komisji do konsultowania się z Europejską Radą Ochrony Danych (EROD) w odniesieniu do wszystkich aktów delegowanych i wykonawczych jest istotnym zabezpieczeniem.

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

Opinia Komitetu Regionów „Pakiet dotyczący ochrony legalnej działalności gospodarczej”

(2012/C 391/14)

KOMITET REGIONÓW

- Wyraża zadowolenie z propozycji Komisji Europejskiej, które łączą w spójny sposób środki prawne i strategię, które należy wdrożyć, aby zapewnić skuteczną i szybką ochronę legalnej działalności gospodarczej.
- Popiera inicjatywy Komisji mające na celu zapobieganie niewłaściwym praktykom, takim jak konflikty interesów, uprzywilejowane traktowanie i korupcja, poprzez zakwalifikowanie jako przestępstw zachowań, których niektóre państwa członkowskie wciąż jeszcze nie karzą, a które stoją na przeszkodzie swobodnemu dostępowi do zamówień publicznych.
- Popiera stworzenie nowego mechanizmu oceny w formie przyszłego sprawozdania antykorupcyjnego dotyczącego UE, które będzie opracowywane co dwa lata, począwszy od 2013 r.
- Pozytywnie ocenia wnioski dotyczące dyrektywy w sprawie zamrażania i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej w UE, które to rozwiązania są niezbędnymi narzędziami ochrony globalnej gospodarki, aby „przestępstwo nie popłacało”, a „kradzione nie tuczyło”.
- Popiera logikę programu sztokholmskiego, zgodnie z którą lepiej nadać obowiązkową rangę przepisom minimalnym na podstawie art. 83 TFUE (w tym konfiskacie rozszerzonej, konfiskacie równowartości, konfiskacie w stosunku do osób trzecich i konfiskacie bez uprzedniego wyroku skazującego), niż dążyć do poprawy obecnego mechanizmu unijnego, który nie obejmuje faktycznie wiążących postanowień.
- Wnosi o przewidzenie przez państwa członkowskie zwrotu samorządom lokalnym i/lub regionalnym części zajętego mienia pochodzącego z przestępczości zorganizowanej (po uwzględnieniu uzasadnionych wniosków o restytucję mienia), gdyż są one głównymi ofiarami organizacji przestępczych destabilizujących porządek społeczny w regionach. Samorządy są ponadto w najlepszej sytuacji, by prowadzić lokalne działania na rzecz wykorzenienia głębokich przyczyn przestępczości. Stanowi to jeden ze sposobów ukazania pozytywnych aspektów działań władz publicznych i stworzenie dobrze funkcjonującego systemu obejmującego władze samorządowe, społeczeństwo obywatelskie i rodziny.
- Zachęca samorządowców szczebla lokalnego i regionalnego do podpisania karty deontologii zatytułowanej „Obliti privatorum, publica curate” („Zapomnij o sprawach prywatnych, zajmij się sprawami publicznymi”), która pomagałaby w tworzeniu i ochronie więzów zaufania między obywatelami a rządzącymi.
- Zachęca samorządowców, by składali przed niezależnym organem publicznym oświadczenia majątkowe dotyczące posiadanej własności i ich powiązań handlowych lub biznesowych.

Sprawozdawca generalny

Christophe ROUILLON (FR/PSE), mer Coulaïnes

Dokumenty źródłowe

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamrażania i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej w Unii Europejskiej

COM(2012) 85 final

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej przez prawo karne i w drodze dochodzeń administracyjnych „Zintegrowana polityka służąca ochronie pieniędzy podatników”

COM(2011) 293 final

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Zwalczanie korupcji w UE”

COM(2011) 308 final

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego

COM(2012) 363 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE**KOMITET REGIONÓW****Uwagi ogólne**

1. Stwierdza, że korupcja, przestępczość zorganizowana i oszustwa są poważnym problemem dla Unii Europejskiej. Według organizacji pozarządowej Transparency International zjawiska te są przyczyną strat o wartości 120 mld euro rocznie, co jest równoważne z 1 % PKB Unii. Nielegalna działalność gospodarcza pogłębia deficyt państw, hamuje antykrzysowe działania władz publicznych, obniża poziom inwestycji, sprzyja odpływowi kapitału i rodzi nieufność obywateli wobec ich przedstawicieli i instytucji.

2. Przypomina, że traktat lizboński wyposażył Unię Europejską w poszerzone narzędzia zwalczania przestępczości transgranicznej, określając zadania Eurojustu, umożliwiając powołanie Prokuratury Europejskiej (art. 85 i 86 TFUE) oraz wprowadzając przepisy dotyczące zwalczania nadużyć finansowych i wszelkich innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii (art. 310 ust. 6 i art. 325 TFUE).

3. Zauważa, że według Eurobarometru 75 % Europejczyków uważa korupcję za poważny problem państw członkowskich.

4. Stwierdza, że konfiskata i zamrażanie dochodów pochodzących z działalności przestępczej zostały uznane za skuteczne narzędzia walki z najpoważniejszymi formami przestępczości zorganizowanej i podniesione do rangi priorytetów strategicznych na szczeblu UE.

5. Uważa, że ochrona interesów Unii wymaga poprawy kontroli wykorzystania subwencji, zwłaszcza przyznawanych

w ramach europejskich funduszy społecznych oraz z tytułu spójności terytorialnej lub wspólnej polityki rolnej, oszustwa mogłyby bowiem podważyć zasadność tych całościowych działań europejskich na rzecz regionów.

6. Podkreśla, że na szczeblu lokalnym przestępczość zorganizowana skupia się na samorządowcach decydujących o przyznawaniu zamówień publicznych i koncesji na świadczenie usług publicznych, wydawaniu zezwoleń na budowę lub prowadzenie działalności handlowej.

7. Stwierdza, że handel narkotykami i handel ludźmi w ramach przestępczości zorganizowanej trwale zagrażają porządkowi publicznemu, zdrowiu publicznemu i spójności społecznej.

8. Przypomina, że poprzez pozornie legalne wykorzystanie europejskich mechanizmów podatkowych – niekiedy bardzo innowacyjnych, jak podatek od emisji CO₂ – przestępczość zorganizowana ograbia państwa członkowskie Unii oraz samorządy terytorialne i prowadzi do ich zubożenia.

9. Podkreśla, że korupcja w sporcie (oszustwa w zakładach, łapówki za wybór miejsc organizacji wielkich imprez, niejawne opłaty za transfery zawodników itd.) są szczególnie niepokojące, gdyż naruszają humanistyczne wartości, którym oddane są miliony osób uprawiających sport amatorsko oraz działających jako wolontariusze w stowarzyszeniach.

10. Uważa, że samorządy lokalne, wdrażające politykę na rzecz swobód, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, są – w zgodzie z zasadą pomocniczości – głównymi podmiotami w zakresie ochrony legalnej działalności gospodarczej.

11. Zauważa niedostatki obecnych przepisów unijnych w zakresie walki z oszustwami, korupcją i konfiskatą dochodów pochodzących z działalności przestępczej.

W zakresie walki z oszustwami

12. Przyjmuje do wiadomości, że w swym drugim sprawozdaniu na temat wdrażania konwencji z 1995 r. dotyczącej ochrony interesów finansowych Unii (COM(2008) 77) Komisja doszła do wniosku, iż zaledwie pięć państw członkowskich przedsięwzięło „wszystkie” środki w celu jej „zadowalającego wdrożenia”.

W zakresie walki z korupcją

13. Wyraża żal, iż decyzja ramowa nr 2003/568/WSiSW w sprawie przestępczego charakteru korupcji czynnej i biernej w sektorze prywatnym i ustalająca zasady odpowiedzialności osób prawnych nie została jeszcze przetransponowana.

14. Ubolewa, iż niektóre państwa członkowskie nie ratyfikowały do tej pory międzynarodowych konwencji w zakresie prawa karnego przyjętych na forum Rady Europy, Narodów Zjednoczonych czy też OECD.

W zakresie zamrożenia i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej

15. Stwierdza braki w transpozycji pięciu decyzji ramowych w tej dziedzinie.

— Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa została przyjęta tylko fragmentarycznie przez większość państw członkowskich.

— Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW przewiduje wzajemne uznawanie postanowień o zabezpieczeniu mienia, jednak Komisja z ubolewaniem stwierdza, że posiada bardzo skąpe informacje na temat jej stosowania.

— Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW przewidująca wzajemne uznawanie nakazów konfiskaty nie mogła objąć fakultatywnych zasad dotyczących rozszerzenia kompetencji w zakresie konfiskaty ustanowionych decyzją ramową 2005/212/WSiSW. Ponadto decyzja ramowa 2006/783/WSiSW dotyczy tylko nakazów konfiskaty wydanych w ramach procedur karnych, a nie w wypadku coraz częściej stosowanych procedur cywilnych konfiskaty.

— Decyzja Rady 2007/845/WSiSW dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia zobowiązująca państwa członkowskie do ich utworzenia w celu umożliwienia między nimi współpracy i ułatwienia wykrywania mienia związanego z przestępstwem nie została wdrożona we wszystkich państwach.

16. Wyraża zadowolenie z propozycji Komisji Europejskiej łączącej w spójny sposób środki prawne i strategie, które należy wdrożyć, aby zapewnić skuteczną i szybką ochronę legalnej działalności gospodarczej.

17. Przypomina, że podstawa prawna działań w tej dziedzinie jest określona w art. 82 i 83, w art. 310 ust. 6 oraz w art. 325 TFUE.

18. Duże znaczenie przypisuje ochronie funduszy publicznych UE przed oszustwami i malwersacjami, lecz jednocześnie wskazuje, że ze względu na kwestie pomocniczości i skuteczności akty UE w dziedzinie prawa karnego mają sens jedynie o tyle, o ile mogą zaradzić faktycznie stwierdzonym niedociągnięciom w zakresie ścigania przestępstw w państwach członkowskich.

19. Popiera zdefiniowanie na poziomie Unii podstawowych przestępstw, takich jak oszustwo i przywłaszczenie środków publicznych.

20. Popiera inicjatywy Komisji mające na celu zapobieganie niewłaściwym praktykom, takim jak konflikty interesów, uprzywilejowane traktowanie i korupcja, poprzez zakwalifikowanie jako przestępstw zachowań, których niektóre państwa członkowskie wciąż jeszcze nie karzą, a które stoją na przeszkodzie swobodnemu dostępowi do zamówień publicznych ⁽¹⁾.

21. Popiera kierunek nadany reformie OLAF-u, aby chronić pieniądze podatników:

— zgodnie z regułą *de minimis*, dzięki której OLAF priorytetowo traktować będzie dochodzenia dotyczące poważnych nadużyć;

— dzięki obowiązkowi monitorowania dochodzeń administracyjnych, po zakończeniu których państwa członkowskie – dotąd niezmuszane do reagowania na dochodzenia OLAF-u – będą miały przynajmniej obowiązek poinformować OLAF o prowadzonych działaniach następczych.

22. Wyraża głębokie zadowolenie z impulsu politycznego do walki z korupcją w Unii i z ogólnego podejścia przyjętego w tej sprawie przez Komisję.

23. Popiera stworzenie nowego mechanizmu oceny w formie przyszłego sprawozdania antykorupcyjnego dotyczącego Unii, które będzie opracowywane co dwa lata, począwszy od 2013 r.

24. Popiera propozycję Komisji polegającą na dostosowaniu się do mechanizmów już istniejących, np. na poziomie OECD i Rady Europy.

25. Zwraca jednak uwagę Komisji na konieczność szybkiego wyciągnięcia wniosków z tego ogólnego mechanizmu opartego na wzajemnym zaufaniu między państwami i przypomina o potrzebie ustanowienia przepisów, by narzucić pożądane praktyki, zgodnie z art. 83 TFUE.

26. Wyraża głębokie zadowolenie z ogólnego podejścia Komisji, które zakłada również uwzględnienie zasad rachunkowych i kontrolę rachunkowości przedsiębiorstw w UE.

⁽¹⁾ COM(2007) 328 final i COM(2011) 309 final. W sprawozdaniu stwierdzono, że tylko 9 państw członkowskich (Belgia, Bułgaria, Cypr, Finlandia, Francja, Irlandia, Portugalia, Republika Czeska i Zjednoczone Królestwo) poprawnie przetransponowały wszystkie elementy składowe przestępstwa korupcji określone w decyzji ramowej z 2003 r.

27. Pozytywnie ocenia wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie zamrażania i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej w UE, które to rozwiązania są niezbędnymi narzędziami ochrony globalnej gospodarki, aby „przestępstwo nie popłacało”, a „kradzione nie tuczyło”.

28. Popiera logikę programu sztokholmskiego, zgodnie z którą lepiej nadać obowiązkową rangę przepisom minimalnym na podstawie art. 83 TFUE (w tym konfiskacie równowartości, konfiskacie rozszerzonej, konfiskacie w stosunku do osób trzecich i konfiskacie bez uprzedniego wyroku skazującego), niż dążyć do poprawy obecnego mechanizmu unijnego, który nie obejmuje faktycznie wiążących postanowień.

29. Popiera wniosek dotyczący dyrektywy, jeżeli chodzi o uwzględnienie przepisów i pojęć prawnych określonych już w poprzednich decyzjach ramowych w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa, których wartość jest równa dochodom pochodzącym z przestępstwa.

30. Pozytywnie ocenia wprowadzenie przepisów pozwalających na bardzo szerokie rozumienie pojęcia dochodów z przestępstwa (dzięki wzięciu pod uwagę ponownego wykorzystania dochodów w formie praw lub mienia) oraz środków zabezpieczenia mienia na czas konieczny do rozpatrzenia sprawy przez sąd.

31. **Choć w odniesieniu do konfiskaty rozszerzonej** KR popiera zniesienie opcji, jakimi dysponowały państwa na mocy decyzji ramowej z 2005 r., i uważa, że poprawia to jakość przepisów dotyczących konfiskaty rozszerzonej, to uznaje za konieczne poprawę art. 4 ust. 1, którego zapis jest zbyt nieprecyzyjny. Jeżeli w wypadku konfiskaty rozszerzonej prawo ma na celu umożliwienie konfiskaty wykraczającej poza bezpośrednie dochody z przestępstwa, to powodem tego jest przypuszczalny związek między przestępstwem a mieniem lub prawami, których ma dotyczyć konfiskata. KR sugeruje, by „szczególne fakty”, na podstawie których sąd podejmuje decyzję, były oparte np. na nieproporcjonalnej wartości mienia w stosunku do legalnych dochodów. Ten najczęstszy przykład przytaczany jako „szczególne fakty” pozwala także podkreślić, że do danej osoby należy dowiedzenie, że mienie i prawa nie pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, lecz zagrożone konfiskatą, pochodzą z innych, legalnych źródeł.

32. Wyraża zadowolenie z możliwości **konfiskaty mienia osób trzecich**. W związku z tym, że przestępcy nie posiadają nigdy osobiście mienia lub praw, Komitet przypomina, że osoby trzecie, których zadaniem jest ukrycie lub recykling mienia, są bardzo często osobami prawnymi, gdyż przestępczość zorganizowana od dawna korzysta z bardzo wyrafinowanych rozwiązań prawnych, by uchronić mienie przed konfiskatą. Dlatego też KR stanowczo zaleca, by dodano wzmiankę o zasadzie odpowiedzialności karnej osób prawnych i wprowadzenie pojęcia „rzeczywistego beneficjenta”.

33. Sugeruje, by do omawianych propozycji włączyć możliwość uznania, że osoba trzecia jest rzeczywistym właścicielem i/lub jedynym beneficjentem gospodarczym. Dowodem na to

może być stwierdzenie prawnego lub faktycznego aktu zarządzania osobą prawną dla celów osobistych, finansowanie dóbr majątkowych, bezpłatne udostępnianie dóbr majątkowych itd. Koncepcja ta, dobrze znana np. w Luksemburgu, umożliwia stwierdzenie, kto rzeczywiście posiada prawa do danej spółki i w rezultacie uzupełnia zasadę odpowiedzialności osób prawnych.

34. Niechętnie odnosi się do konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego, gdyż w większości państw członkowskich konfiskata jest karą związaną ze skazaniem w procesie karnym. Ponadto konfiskata bez uprzedniego wyroku skazującego ma za podstawę *procedury cywilne* i nie dotyczy jej wskazana podstawa prawna: omawiany wniosek wyraźnie oparty jest na art. 82 ust. 2 TFUE, w którym mowa jest tylko o *karach w dziedzinie prawa karnego*. Narusza ona także tradycję prawną niektórych państw członkowskich – na przykład Francji – w których prawo własności ma rangę konstytucyjną.

35. Zauważa, że konfiskata bez uprzedniego wyroku skazującego nie opiera się również na art. 83 ust. 1 TFUE, w którym stwierdza się, że Parlament i Rada „mogą ustanowić normy minimalne odnoszące się do określania przestępstw oraz kar w dziedzinach szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym”.

36. Proponuje rozwiązania karne pozwalające osiągnąć równorzędny poziom skuteczności prawa dotyczącego zajęć i konfiskaty w oparciu o wypróbowane przepisy karne.

37. W związku z tym przypomina, że konfiskata w postępowaniu cywilnym oparta jest na jednym z zaleceń Grupy Specjalnej OECD ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) (zalecenie nr 3), które zachęca państwa do przyjęcia środków w zakresie konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego. W tym samym zaleceniu dodano, że państwa mogą podejmować działania w celu zobowiązania podejrzanego do wykazania, że mienie mające być przedmiotem konfiskaty pochodzi z legalnego źródła. Wydaje się zatem, że dąży się tu do przeniesienia ciężaru dowodu na drugą stronę, co jest głównym argumentem na rzecz konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego. Jednak określenie nowego przestępstwa polegającego na posiadaniu nienależnie uzyskanego majątku lub niewykazaniu źródła środków pozwala osiągnąć taki sam wynik (por. np. nowy art. 321-6 francuskiego kodeksu karnego, który ogólnie określa kary za fakt, że dana osoba nie może wykazać źródeł środków odpowiadających stopie, na jakiej żyje, lub pochodzenia dóbr majątkowych, podczas gdy jest w regularnych kontaktach ze sprawcami przestępstw lub wykroczeń podlegających karze co najmniej pięciu lat więzienia). W ten sposób dokonuje się przeniesienia ciężaru dowodu na drugą stronę.

38. Zgodnie z zasadą pomocniczości omawiany wniosek powinien zatem pozostawić państwom członkowskim decyzję co do uwzględnienia lub nie konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego, o ile wykażą one, że ich prawodawstwo jest równie skuteczne, i nie będą się sprzeciwiać zasadzie uznawania decyzji.

39. Zgłasza drobniejsze zastrzeżenia, jeśli chodzi o zbyt szczegółowe gwarancje na poszczególnych etapach procedury zamrażania i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej, które mogą prowadzić do paraliżu nowego mechanizmu prawnego dotyczącego zajęcia i konfiskaty mienia w Unii.

40. Podkreśla jednak konieczność utworzenia Prokuratury Europejskiej i wzmocnienia struktur policyjnych i sądowiczych skierowanych przeciw przestępczości zorganizowanej w państwach członkowskich.

41. Uważa, że stworzenie Prokuratury Europejskiej może się przyczynić do większej skuteczności reformy OLAF-u.

42. Uważa, że dochodzenia finansowe dotyczące korupcji z udziałem wpływowych podmiotów gospodarczych i politycznych lub dochodzenia w sprawie przestępczych sieci transgranicznych byłyby skuteczniej i pewniej prowadzone przez Prokuraturę Europejską.

43. Stoi na stanowisku, że rozwój Eurojustu jako podstawy Prokuratury Europejskiej, wraz ze zdolnością do inicjowania dochodzeń – przynajmniej w wypadkach, gdy poważnie zagrożone są interesy Unii – oraz prowadzenia śledztwa, jest skutecznym sposobem na uniknięcie sytuacji w rodzaju tych, o których mowa w komunikacie Komisji w sprawie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (COM(2011) 293 final), będącym przedmiotem niniejszej opinii. KR pragnie przypomnieć, że artykuły 85 i 86 TFUE przewidują takie niezbędne działania wobec podwójnego zagrożenia, jakim jest kryzys finansowy i zorganizowana przestępczość.

44. Uważa, że ten kierunek działania nie wyklucza w żadnym razie wspólnego europejskiego programu szkolenia osób prowadzących śledztwo finansowe, który powinien zostać priorytetowo opracowany i wdrożony przez Komisję.

45. Uważa, że skuteczna ochrona informatorów przed represjami jest głównym aspektem polityki antykorupcyjnej, tak samo, jak w ramach walki z przestępczością zorganizowaną. Jednak ramy prawne dotyczące tego aspektu są w Unii niedojrzałe. KR przyjmuje zatem bardzo pozytywnie inicjatywę Komisji dotyczącą ochrony informatorów.

Wzmocnienie roli samorządów lokalnych w walce z korupcją i przestępczością zorganizowaną

46. Wnosi o przewidzenie przez państwa członkowskie zwrotu samorządom lokalnym i/lub regionalnym części zajętego mienia pochodzącego z przestępczości zorganizowanej (po uwzględnieniu uzasadnionych wniosków o restytucję mienia), gdyż są one głównymi ofiarami organizacji przestępczych destabilizujących porządek społeczny w regionach. Samorządy są ponadto w najlepszej sytuacji, by prowadzić lokalne działania na rzecz wykorzenienia głębokich przyczyn przestępczości. Praktyka taka jest już stosowana we Włoszech, gdzie 1/3

z 12 tys. skonfiskowanych budynków została przekazana samorządom lokalnym lub sprzedana, a dochody ze sprzedaży zostały przeznaczone na samorządy, by prowadziły one skuteczne działania społeczne. Konkretnie chodzi tu o ukazanie pozytywnych aspektów działań władz publicznych i stworzenie dobrze funkcjonującego systemu obejmującego władze samorządowe, społeczeństwo obywatelskie i rodziny.

47. Zachęca samorządowców szczebla lokalnego do podpisania na początku ich kadencji karty deontologii zatytułowanej „*Obliti privatorum, publica curate*” („Zapomnij o sprawach prywatnych, zajmij się sprawami publicznymi”), która pomagałaby w tworzeniu i ochronie więzów zaufania między obywatelami a rządzącymi. Karta ta ustalałaby zasady bezstronności (zakaz konfliktu interesów, nieprzyjmowanie zaproszeń na pobyt prywatny od osób fizycznych lub prawnych, których działalność ma związek z samorządem, przekazywanie na rzecz dóbr państwowych prezentów o wartości przekraczającej 150 euro, nieinterweniowanie na rzecz członków rodzin itd.) i uczciwości (niekorzystanie z mienia samorządów w celach prywatnych lub w ramach kampanii wyborczych, przestrzeganie zasad dotyczących zamówień publicznych itd.).

48. Zachęca samorządowców, by składali przed niezależnym organem publicznym oświadczenia majątkowe dotyczące posiadanej własności i ich powiązań handlowych lub biznesowych.

49. Zachęca państwa do ustanowienia publicznego finansowania kampanii wyborczych oraz zakazu donacji od osób prawnych, a także wprowadzenia statutu demokratycznie wybranych przedstawicieli szczebla lokalnego, który gwarantowałby ich niezależność i samodzielność finansową.

50. Zachęca, by skutecznie walczyć z praniem pieniędzy pochodzących z korupcji i z przestępczości zorganizowanej w ramach podatkowych.

51. Zachęca państwa, by ustanowiły autentyczne narzędzia zapobiegania naruszeniom uczciwości i ich wykrywania, takie jak służby oceniające przepisy antykorupcyjne oraz kontrolujące zamówienia publiczne i delegowanie usług publicznych.

52. Wnosi o utworzenie europejskiej platformy wymiany wzorcowych rozwiązań lokalnych w zakresie walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną oraz dotyczących odzyskania zajętego mienia pochodzącego z przestępstw, a także o zorganizowanie europejskiej konferencji na temat walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną.

53. Zachęca samorządy lokalne do powiązania subwencji wypłacanych przez nie wysokiej klasy sportowcom i klubom zawodowym z obowiązkiem przestrzegania zasad etycznych i ścisłej przejrzystości finansowej.

54. Proponuje, by Komitet Regionów wyznaczył obserwatora do komisji specjalnej Parlamentu Europejskiego ds. przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy oraz do Grupy Państw przeciw Korupcji (GRECO) Rady Europy.

55. Do swej refleksji na temat wzorcowych rozwiązań w zakresie sprawowania rządów i zarządzania administracyjnego w dziedzinie ochrony legalnej działalności gospodarczej włączy kraje partnerskie – w ramach polityki sąsiedzkiej – należące do ARLEM-u (Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych) i do CORLEAP-u (Konferencji Władz Lokalnych i Regionalnych Państw Partnerstwa Wschodniego).

Bruksela, 10 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL